

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

Θ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΟΖ'

Τετάρτη 10 Φεβρουαρίου 1999

Αθήνα, σήμερα στις 10 Φεβρουαρίου 1999, ημέρα Τετάρτη και ώρα 18.09' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια, για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Γ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΛΟΥΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(Επικύρωση Πρακτικών: Σύμφωνα με την από 9.2.1999 εξουσιοδότηση του Σώματος επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα πρακτικά της ΟΣΤ' συνεδριάσεώς του, της Τρίτης 2 Φεβρουαρίου 1999 με ό,τι αφορά την ψήφιση στο σύνολο των σχεδίων νόμων:

1. "Κύρωση της Σύμβασης για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας στη σύμβαση για το εφαρμοστέο δίκαιο στις συμβατικές ενοχές και στο πρώτο και δεύτερο Πρωτόκολλο που αφορούν την ερμηνεία της από το Δικαστήριο".

2. "Μετατροπή του Οργανισμού Λιμένος Πειραιώς και του Οργανισμού Λιμένος Θεσσαλονίκης σε ανώνυμες εταιρείες".

3. "Αναμόρφωση και εκσυγχρονισμός της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης".

Παρακαλείται ο κύριος Γραμματέας να ανακοινώσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από τον κ. Ιωάννη Καρακώστα, Βουλευτή Αιτωλοακαρνανίας, τα ακόλουθα:

"Α. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Μουρεσίου Μαγνησίας ζητεί την άμεση τοποθέτηση ιατρών στον Υγειονομικό Σταθμό Κισσού και στο Αγροτικό Ιατρείο Τσαγκαράδας.

2) Ο Βουλευτής Θεσ/νίκης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος "Πολιτιστικό Οδοιπορικό" Συκιές Θεσ/νίκη ζητεί έγκριση του προϋπολογισμού για το πολιτιστικό έργο "Το Μακεδονικό Πανόραμα".

3) Ο Βουλευτής Χανίων κ. ΙΩΣΗΦ ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Κισσάμου Χανίων ζητεί την άμεση απομάκρυνση του φορτίου και του καραβιού που ναυάγησε στον κόλπο Κισσάμου.

4) Ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής και Βουλευτής Λάρισας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση

Ποδοσφαιρικών Σωματείων Νομού Λάρισας ζητεί την παραχώρηση 15 στρεμμάτων για την κατασκευή αθλητικής εγκατάστασης στη Λάρισα στις εγκαταστάσεις της 1ης Στρατιάς.

5) Ο Βουλευτής Φθιώτιδας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΑΜΠΑΝΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Πανελλήνια Ένωση Γυναικών Παράρτημα Λαμίας ζητεί να ληφθούν υπόψη τα κοινωνικά προβλήματα Λαμίας και να εφαρμοσθεί μία στρατηγική υλοποίηση προγραμμάτων κοινωνικής μέριμνας.

6) Ο Βουλευτής Φθιώτιδας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΛΑΜΠΑΝΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Φθιώτιδας Δ/ση Αγροτικής Ανάπτυξης ζητεί την ικανοποίηση των αιτημάτων των αγροτών Φθιώτιδας αναφορικά με τους εγκεκριμένους αεροψεκασμούς στις ρυζοκαλλιέργειες Φθιώτιδας.

7) Ο Βουλευτής Χανίων κ. ΙΩΣΗΦ ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Κολυμβαρίου Χανίων ζητεί την αποκατάσταση και ανάδειξη μνημείων Χερσονήσου Ροδωπού.

8) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η κ. Θ. Φραγκομιχελάκη ζητεί την επαγγελματική της αποκατάσταση ως καθηγήτρια της Β'θμιας εκπαίδευσης.

9) Ο Βουλευτής Χανίων κ. ΙΩΣΗΦ ΜΙΧΕΛΟΓΙΑΝΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Κολυμβαρίου Χανίων ζητεί την αποκατάσταση και ανάδειξη μνημείων Χερσονήσου Ροδωπού.

10) Ο Βουλευτής Ηρακλείου κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο πρώην Βουλευτής Λασιθίου Μιχάλης Καρχιμάκης επισημαίνει τα προβλήματα στη διανομή του ημερήσιου επαρχιακού τύπου.

11) Ο Βουλευτής Εύβοιας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Κύμης Εύβοιας ζητεί την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος ύδρευσης των κατοίκων του Δήμου Κύμης.

12) Ο Βουλευτής Εύβοιας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Ελυμνίων Εύβοιας ζητεί την επίλυση των προβλημάτων ανεργίας στην περιοχή του.

13) Ο Βουλευτής Εύβοιας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Ιστιαίας Εύβοιας ζητεί τη σταδιακή παρακράτηση ανά μήνα των εσόδων Δήμων και Κοινοτήτων βάσει του "Ι.Καποδίστριας" και όχι την ολοσχερή παρακράτησή τους στην αρχή του έτους.

14) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Συνταξιούχων τ. Χωροφυλακής - ΕΛ.ΑΣ - Αγρινίου υποβάλλει προτάσεις για το Μετοχικό Ταμείο Στρατού.

15) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων 4ου Λυκείου Αγρινίου ζητεί τη λήψη μέτρων της εύρυθμης λειτουργίας του 4ου Λυκείου Αγρινίου.

16) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία οι κάτοικοι συνοικιών Παλαιοπαναγιάς και γηπέδου του Δήμου Ναυπάκτου ζητούν την άμεση κατασκευή αντιπλημμυρικών έργων του χειμάρρου "Βαρεί" της δυτικής περιοχής του Δήμου Ναυπάκτου.

17) Οι Βουλευτές κύριοι ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ και ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ κατέθεσαν αναφορά με την οποία οι συνταξιούχοι αγρότες και κάτοικοι Δοκιμίου - Τριχωνίδας ζητούν τη διευθέτηση της συνταξιοδότησης των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.

18) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Παρακαμπυλίων Αιτωλ/νίας ζητεί να μην καταργηθούν οι περιφερειακές υπηρεσίες του ΕΟΜΜΕΧ.

19) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Αιτωλικού Αιτωλ/νίας ζητεί να μην καταργηθούν οι περιφερειακές υπηρεσίες του ΕΟΜΜΕΧ.

20) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Κεκροπίας Αιτωλ/νίας ζητεί χρηματοδότηση της πολεοδομικής μελέτης του Δήμου.

21) Ο Βουλευτής Αιτωλ/νίας κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Υπαλλήλων ΕΛ.ΤΑ. Νομού Αιτωλ/νίας ζητεί να συσταθεί δεύτερο γραφείο ΕΛ.ΤΑ. στο Αγρίνιο.

22) Ο Βουλευτής Καρδίτσας κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Αχελώου Καρδίτσας ζητεί χρηματοδότηση για την αποπεράτωση του κτιρίου στο οποίο θα στεγαστεί το Περιφερειακό Ιατρείο Βραγκιανών.

23) Ο Βουλευτής Κορινθίας κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Οικολογικός Σύλλογος Κάτω Διμηνίου και Προστασίας του Κορινθιακού Κόλπου ζητεί να συμπεριλαμβάνονται στις πληροφορίες των πακεταρισμένων προϊόντων τα τυχόν μεταλλαγμένα προϊόντα.

24) Ο Βουλευτής Φωκίδας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας για την ίδρυση μονάδας τεχνητού νεφρού στο Γενικό Νοσοκομείο Άμφισσας.

25) Ο Βουλευτής Φωκίδας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας σχετικά με τη λειτουργία του Κρατικού Βρεφονηπιακού Σταθμού Άμφισσας.

26) Ο Βουλευτής Φωκίδας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Πανελλήνια Ομοσπονδία Επαγγελματιών Μικρών Φορητών Αυτοκινήτων ζητεί να ικανοποιηθούν τα διάφορα αιτήματα του κλάδου.

27) Ο Βουλευτής Φωκίδας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Βαρδουσίων Φωκίδας ζητεί να χαρακτηριστεί το αγροτικό ιατρείο Πενταγίων του Νομού Φωκίδας.

28) Ο Βουλευτής Φωκίδας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΚΕΛΕΣΤΑΘΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Πανελλήνια Ομοσπονδία Ιδιοκτητών Φροντιστηρίων Ξένων Γλωσσών ζητεί την κρατική αναγνώριση των πιστοποιητικών γλωσσομάθειας PALSΟ.

29) Ο Βουλευτής Έβρου κ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Πανελλήνιος Σύνδεσμος Εθελοντών

Πολεμιστών Εκστρατευτικών Σωμάτων Μέσης Ανατολής, Στρατού, Ξηράς, Ναυτικού, Αεροπορίας, Χωρ/κής και Απογόνων "ΕΛ-Αλαμίν" ζητεί την καταβολή αποζημίωσης στα μέλη του που είχαν καταφύγει στη Μέση Ανατολή.

30) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Μαγνησίας ζητεί τη χορήγηση αποζημίωσης στους πληγέντες παραγωγούς του Νομού Μαγνησίας από τις θεομηνίες του περασμένου έτους.

31) Η Μονάδα Απεξάρτησης 18 ΑΝΩ του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αττικής με ψήφισμά της το οποίο κατέθεσε στον κύριο Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων ζητεί την παράταση των συμβάσεων εργασίας 14 θεραπευτών της Μονάδας προκειμένου να συνεχίσει την απρόσκοπτη λειτουργία της.

Β. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 2217/83/15-8-98/ΑΚΕ ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 179/29-10-98 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

"Απαντώντας στην ερώτηση/ΑΚΕ 2217/83/15-9-98 που μας διαβιβάστηκε με το υπ. αριθμ. 33555/2-10-98 έγγραφο του Υπουργείου Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης & Αποκέντρωσης, παρακαλούμε να πληροφορησέτε το Βουλευτή κ. Αθ. Χειμάρρα, σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΥΔΕ/ΣΕΑ, τα εξής:

1. Είναι προφανές ότι υπάρχει σύγχυση μεταξύ της έννοιας της προκαταβολής της νομοθεσίας περί Δημοσίων Έργων και αυτής των "Προδρόμων Εργασιών" που προβλέπονται και υλοποιούνται σύμφωνα με την παράγραφο 22 & 23 του άρθρου πρώτου του ν. 2245/96, με τον οποίο κυρώθηκε η Σύμβαση για τη Μελέτη - Κατασκευή - Λειτουργία του Έργου της Ελεύθερης Λεωφόρου Ελευσίνας - Σταυρού - Σπάτων και Αυτικής Περιφερειακής Λεωφόρου Υμηττού.

Σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις, όπως αυτές τροποποιήθηκαν και συμπληρώθηκαν με το π.δ. 3/1998, ο Ανάδοχος υποχρεούται να εκτελέσει εργασίες κατά την περίοδο από την υπογραφή και κύρωση της Σύμβασης Παραχώρησης μέχρι την έναρξη της Περιόδου Παραχώρησης (Πρόδρομες Εργασίες), το κόστος των οποίων δεν μπορεί να υπερβεί το 7,5% της Συνολικής Αξίας Έργου Μελετών και Κατασκευών της Προσφοράς του.

Ειδικότερα και σύμφωνα με το π.δ. 3/1998, για ποσοστό 5% από το συνολικό 7,5%, ο Ανάδοχος θα συμμετέχει στο κόστος του Έργου με ίδια κεφάλαια σε ποσοστό 31 %.

Το σύνολο των μέχρι σήμερα καταβολών προς τον Ανάδοχο αναφέρεται σε εκτελεσθείσες και πιστοποιηθείσες εργασίες.

2. Σε ό,τι αφορά την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου για τον Τραπεζικό δανεισμό του έργου, τονίζεται ότι η εγγύηση αυτή, η οποία σημειωτέον προβλεπόταν ήδη στα Τεύχη Δημοπράτησης του Έργου, αφορά αποκλειστικά την περίοδο λειτουργίας του έργου. Προβλέπεται δηλαδή να δοθεί όταν και υπό την προϋπόθεση ότι θα ολοκληρωθεί η κατασκευή του έργου και θα αποδοθεί αυτό στην κυκλοφορία. Κατά συνέπεια δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα η καταγγελία περί του ότι δόθηκε η εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου σε δάνεια του Αναδόχου.

3. Το συγκεκριμένο έργο είναι δεν είναι αμιγώς Αυτοχρηματοδοτούμενο από τον Ανάδοχο, αλλά Συγχρηματοδοτούμενο, δοθέντος ότι το Ελληνικό Δημόσιο με την συμμετοχή και της Ευρωπαϊκής Ένωσης συμβάλλει χρηματοδοτικά στο κόστος κατασκευής του, όπως προβλεπόταν από τα Τεύχη Δημοπράτησης. Έτσι στη χρηματοδότηση συμμετέχουν το Ελληνικό Δημόσιο και η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ανάδοχος

Κοινοπραξία με ιδιωτικά Κεφάλαια και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων μαζί με Εμπροσθές Τράπεζες που δανειοδοτούν σε σημαντικά ποσοστά το έργο.

Η έννοια του Συγχρηματοδοτούμενου Έργου δεν αναιρείται από το γεγονός ότι το Ελληνικό Δημόσιο χορηγεί εγγύηση κατά την περίοδο λειτουργίας του, δοθέντος ότι αφ' ενός μεν η αποπληρωμή των δανείων αυτών πραγματοποιείται από τα έσοδα του Έργου και βαρύνει τον Ανάδοχο, αφ' ετέρου δε σε περίπτωση έκπτωσης του Αναδόχου κατά την περίοδο λειτουργίας το Ελληνικό Δημόσιο έχει πλέον στην κυριότητά του και λειτουργία το συνολικό έργο.

4. Εν όψει των ανωτέρω είναι προφανές ότι τα αιτούμενα προς κατάθεση έγγραφα δεν υφίστανται.

Ο Υπουργός

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΛΙΩΤΗΣ"

2. Στην με αριθμό 2527/125/24-9-98 ερώτηση/ΑΚΕ δόθηκε με το υπ' αριθμ. 158/29-10-98 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της ερώτησης/ΑΚΕ 2527/125/24-9-98 που κατέθεσε στη Βουλή, ο Βουλευτής κ. Βασίλειος Κορκολόπουλος, παρακαλούμε να πληροφορήσετε τον κ. Βουλευτή σύμφωνα με τα στοιχεία της

ΕΓΝΑΤΙΑ ΑΕ, ΜΕΤΡΟ ΑΕ, ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΕ, ΕΥΔΕ/ΠΑΘΕ, ΤΕΟ, ΕΥΔΑΠ τα εξής:

1. ΕΓΝΑΤΙΑ ΑΕ.

Η Επικοινωνιακή Πολιτική των ετών 1996-1997 της "Εγνατίας Οδός ΑΕ" είχε στόχο την ενημέρωση της Κοινής Γνώμης για το έργο στην Ελλάδα και στο Εξωτερικό και υλοποιήθηκε, με τη συμμετοχή της Εταιρείας σε εκθέσεις και επιστημονικά συνέδρια, αντικειμένου σχετικού καθώς και καταχωρήσεις προβολής, σε περιορισμένο αριθμό, σε εφημερίδες και περιοδικά στην Ελλάδα και το Εξωτερικό.

Κατά τα έτη αυτά η κύρια παραγωγή επικοινωνιακού υλικού περιλαμβάνει τρία έντυπα, δύο συνοπτικά και ένα αναλυτικό, σε δύο γλώσσες, Ελληνικά και Αγγλικά που περιέχουν πληροφορίες για το έργο.

Οι πληροφορίες για τις πιστώσεις των ετών 1996-1997, παρουσιάζονται στον συνημμένο πίνακα 1.

Η Επικοινωνιακή Πολιτική της "Εγνατίας Οδός ΑΕ", ουσιαστικά αρχίζει το 1998, με την πρόσληψη Συμβούλου Επικοινωνίας, ο οποίος επιλέχθηκε μετά από Διεθνή διαγωνισμό που προκηρύχθηκε τον Σεπτέμβριο του 1997. Ο Σύμβουλος Επικοινωνίας εγκαταστάθηκε τον Μάρτιο 1998, και εκτελεί τις εργασίες του με βάση το εγκεκριμένο από την Εταιρεία Πρόγραμμα Επικοινωνίας.

Εντός του 1998, η Εταιρεία παρήγαγε δύο έντυπα τοπικής εμβέλειας (Ηπειρος και Ανατολική Μακεδονία - Θράκη) και ένα έντυπο πανελληνίας, καθώς και τηλεοπτικό σποτ που χρησιμοποιήθηκαν, κατά την διάρκεια των εκθέσεων στις οποίες συμμετείχε. Όλα τα παραπάνω περιέχουν πληροφορίες για το έργο της Εγνατίας Οδού.

Σημειώνουμε ότι η παραγωγή εντύπων, πραγματοποιήθηκε χωρίς διαγωνισμό, στο τυπογραφείο της Θεραπευτικής Κοινότητας "Ιθάκη", η οποία διαθέτει υποδομή υψηλής τεχνολογίας. Οι πιστώσεις που διατέθηκαν, είναι αυτές του επίσημου τιμοκαταλόγου της "Ιθάκης" και εύλογες, σε σύγκριση με τις τιμές της αγοράς.

Πληροφορίες για τις πιστώσεις από τον Ιανουάριο έως και τον Σεπτέμβριο του έτους 1998 παρουσιάζονται στον συνημμένο πίνακα 1.

Η παραγωγή του επικοινωνιακού υλικού ακολουθεί την διαδικασία προμηθειών που αποφάσισε το Διοικητικό Συμβούλιο της Εταιρείας.

Η "Εγνατία Οδός Α.Ε." δεν είχε, μέχρι σήμερα, τηλεοπτική προβολή, σε μέσα ηλεκτρονικής πληροφόρησης. Προγραμματίζει όμως, μετά τις Δημοτικές Εκλογές και έως το τέλος 1998, χορηγία, στην εκπομπή "Νόστος" της Ε.Τ. 3 η οποία έχει ως στόχο, την προβολή του έργου της Εγνατίας οδού στον Εθνικό χώρο, καθώς και σε αυτόν της Ομογένειας.

Οι πιστώσεις που διατέθηκαν για διαφημιστικές καταχωρήσεις σε έντυπα ΜΜΕ, για την προβολή του έργου της Εγνατίας οδού, στον

Τύπο πανελλαδικής και τοπικής εμβέλειας, παρουσιάζονται ανά έτος στον συνημμένο πίνακα 2.

Η επιλογή των εφημερίδων και υπολοίπων εντύπων στα οποία η "Εγνατία Οδός ΑΕ" πραγματοποίησε καταχωρήσεις έγινε με βάση τα κριτήρια:

- Κυκλοφορία

- Κοινό στο οποίο απευθύνονται

- Αναγνωσιμότητα, και κόστος σε σχέση με αυτήν

- Κατάλυση που επιτυγχάνεται σε σχέση με το κοινό που ενδιαφέρει την Εταιρεία.

Ο προγραμματισμός των καταχωρήσεων αποτελεί ένα συνδυασμό διαφορετικών στοιχείων που αλληλο - συμπληρώνονται και αλληλο - ενισχύονται, για να επιτευχθεί το επιθυμητό αποτέλεσμα που είναι, να γνωρίσουν, οι πολίτες της χώρας και, της περιοχής κατά μήκος του άξονα της Εγνατίας οδού το μεγάλο αυτό έργο της Βόρειας Ελλάδας.

2. ΜΕΤΡΟ ΑΕ.

Οι πιστώσεις που διατέθηκαν για την προβολή και ενημέρωση του κοινού στα ΜΜΕ ήταν:

1996 - 229 εκ. δρχ.

1997 - 123 εκ. δρχ.

1998(μέχρι 31-8-98)-380 εκ. δρχ.

Πραγματοποιήθηκαν δημοπρασίες οι οποίες κατέληξαν στην επίσημη ανάθεση συνεργασίας με την εταιρεία ΠΑΛΛΗΣ ABEE.

Τα έτη 1996 και 1998 δαπανήθηκαν περίπου 4.000.000 δρχ/έτος για παραγωγές ενημερωτικού υλικού. Για το 1998, υλοποιήθηκε μαζική εκστρατεία ενημέρωσης του κοινού (άνοιγμα σταθμών, καμπάνια σήματος). Το α' εξάμηνο 1998 για παραγωγές και αναπαραγωγές εντύπων δαπανήθηκαν 17.844.000 δρχ.

Την παραγωγή στα πλαίσια της καμπάνιας "Μελέτη Ανάπτυξης Μετρό"("MAM"), είχε αναλάβει η σύμβουλος επικοινωνίας της Αττικό Μετρό (μετά από σχετική δημοπρασία) ADEL/Saatchi & Saatchi. (Απόφαση ΔΣ 236/ΣΤ/06-02-1996) και είχε πετύχει ιδιαίτερα λογικές τιμές.

Το Α' εξάμηνο του 1996 πραγματοποιήθηκε εξόρμηση επικοινωνίας και ενημέρωσης στα πλαίσια της Καμπάνιας Σήματος Μετρό και της προβολής των προγραμμάτων "επισκέψεις κοινού σε Σταθμούς του Μετρό". Στα πλαίσια υλοποίησης των ανωτέρω ενεργειών δαπανήθηκαν στον έντυπο Τύπο από 01.01.1998 - 31.07.1998 60.000.000 δρχ.

Η "διανομή" στα έντυπα μέσα ενημέρωσης έγινε από την σύμβουλο επικοινωνίας της Αττικό Μετρό, ADEL/ Saatchi & Saatchi σύμβαση με την ADEL/SSA προέκυψε μετά από προκήρυξη σχετικού μειοδοτικού διαγωνισμού. Στοιχεία Σύμβασης: Σύμβαση TSA-100 παροχής υπηρεσιών διαφήμισης - σχεδιασμός και υλοποίηση προγράμματος επικοινωνίας, ενημέρωσης και προβολής της ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ ΑΕ. (Απόφαση ΔΣ 316 (α)/15.09.97 για το χρονικό διάστημα 01.09.1997 - 31.08.1999).

Γενικότερα, η διανομή έγινε σε όλο τον Τύπο με περισσότερες αναφορές ανάλογα με την κυκλοφορία των εφημερίδων.

3. ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΕΡΟΛΙΜΕΝΑΣ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε.

Ο Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών ΑΕ κατέβαλε το ποσό των 49.424.180 δρχ. σε διαφημιστικές δαπάνες για το έτος 1996, ενώ οι δαπάνες αυτές για τα έτη 1997 - 1998 ανήλθαν στα ποσά των 82.033.177 και 32.268.690 δρχ. αντίστοιχα.

Όσον αφορά δαπάνες αναφορικά με την παραγωγή και προβολή τηλεοπτικών "σποτς", σας ενημερώνουμε ότι η Εταιρεία Αεροδρομίου ουδέποτε έχει προβεί σε τέτοιου είδους διαφημιστική προβολή.

4. ΕΥΔΕ/ΠΑΘΕ

Κατά το έτος 1997 εγκρίθηκε, με την αριθμ. ΕΥΔΕ/ΠΑΘΕ/10827/21-7-1997 απόφαση η πρόσληψη του Εκδοτικού Οργανισμού PM Communications ως συμβούλου για την Δημοσίευση και προβολή των έργων του ΠΑΘΕ στο ειδικό αφιέρωμα για την Ελλάδα της Βρετανικής Εφημερίδας "Sunday Telegraph". Η συνολική δαπάνη ανήλθε σε 59.600

δολάρια Αμερικής πλέον ΦΠΑ.

Κατά το έτος 1998 η Υπηρεσία προέβη, ύστερα από πρόχειρους μειοδοτικούς διαγωνισμούς που διεξήχθησαν, στην προμήθεια χαρτιού, εκτύπωση και διανομή ενημερωτικών φυλλαδίων με θέμα την ασφαλή μετακίνηση των αυτοκινούμενων κατά την εορτή του Πάσχα. Η συνολική δαπάνη ανήλθε σε 12 εκατ. δρχ., στόχος δε της όλης προσπάθειας ήταν η μείωση των τροχαίων ατυχημάτων στις περιοχές των κατασκευαζόμενων έργων.

5. ΤΕΟ.

Από το Ταμείο Εθνικής Οδοποιίας έχει δαπανηθεί το ποσό των 3.980.000 δρχ. σε βάρος του προϋπολογισμού ΤΕΟ 1997 για την προμήθεια μακέτας 3 ενημερωτικών SPOT με θέμα: "Αλκοόλ Διόδια, Έργα" για την προβολή τους στην τηλεόραση.

Το παραπάνω ποσό δαπανήθηκε για την κατασκευή της μακέτας των 3 ενημερωτικών SPOT ενώ η προβολή τους έγινε από όλα τα τηλεοπτικά κανάλια Πανελλαδικής εμβέλειας (ΕΤ - ΝΕΤ - ΑΝΤΙ-ΜΕΓΑ-SKY - STAR) δωρεάν, αφού χαρακτηρίστηκαν από το ΕΡΣ ως μηνύματα κοινωνικού περιεχομένου.

Σημειώνουμε ότι η προβολή των ενημερωτικών SPOT κρίθηκε απαραίτητη από την Υπηρεσία προς ενημέρωση των χρηστών των αυτοκινητοδρόμων και του λοιπού οδικού δικτύου για τη σωστή οδική συμπεριφορά τους.

6. ΕΥΔΑΠ

Η ΕΥΔΑΠ είναι ένας κοινωφελής οργανισμός ο οποίος παρέχει ανταποδοτικές υπηρεσίες προς τους πολίτες για την κατασκευή, τη λειτουργία και τη συντήρηση των υδροδοτικών και αποχετευτικών έργων της ευρύτερης περιοχής της Πρωτεύουσας.

Τα έσοδα της ΕΥΔΑΠ προέρχονται από την είσπραξη των τιμολογίων των πολιτών τα οποία διατηρούνται σε χαμηλά επίπεδα λόγω του κοινωφελούς χαρακτήρα της επιχείρησης και του κοινωνικού χαρακτήρα του προσφερόμενου προϊόντος όπως είναι το νερό. Οι πολίτες πρέπει να κατανοήσουν ότι για την υδροδότηση και την απορροή των λυμάτων και των ομβρίων της Αττικής χρειάζονται πολύπλοκα έργα υψηλού κόστους κατασκευής, λειτουργίας και συντήρησης.

Για αυτό, οι πολίτες πρέπει να γνωρίζουν την πραγματικότητα. Με αυτή την λογική, για τη λειτουργία των μεγάλων έργων του Εύηνου, και της Ψυττάλειας, ως επίσης, ως τις προσπάθειες που γίνονται για την αντιπλημμυρική προστασία της πόλης αλλά και της ζωής και των περιουσιών των κατοίκων της, η ΕΥΔΑΠ σε συνεργασία με το ΥΠΕΧΩΔΕ που είναι χρηματοδότησης και κατασκευής πολλών εκ των παραπάνω έργων, αποφάσισε να παρουσιάσει την χρησιμότητα έργων, το κόστος και την απόδοσή τους.

Ως προς τούτο, διατέθηκε κονδύλι συνολικού ύψους 240.000.000 δρχ. Πληροφοριακά σας γνωστοποιούμε ότι αντίστοιχες κινήσεις ενημέρωσης των πολιτών έγιναν από την ΕΥΔΑΠ κατά τη περίοδο 1990-1993, με συνολικό κόστος 1.1 δισ. δρχ.

Η απόφαση για την έναρξη της διαφημιστικής εκστρατείας, ελήφθη το Μάρτιο του 1996.

Ο διαγωνισμός ήταν ανοιχτός, γνωστοποιήθηκε με προκήρυξη στις εφημερίδες στις 8 και 9 Μαρτίου 1996. Εκδήλωσαν ενδιαφέρον 39 διαφημιστικές εταιρείες και δημιουργικά γραφεία και στην Επιτροπή Αξιολόγησης της ΕΥΔΑΠ κατέθεσαν προσφορών 14 εταιρείες. Μετά από αναλυτική διαδικασία της Επιτροπής με τις Εταιρείες, επελέχθησαν σαν οι πιο κατάλληλες δύο εξ' αυτών: α) η SENSE INTEGRATED και β) η ALECTOR AE.

Οι υποχρεώσεις των δύο Αναδόχων ήταν η παραγωγή μακετών για καταχωρήσεις στον Τύπο, η παραγωγή ένθετων τρίπτυχων φυλλαδίων διαστάσεων 23 Χ 26 και εκτύπωσή τους σε δεδομένες από την προκήρυξη προδιαγραφές καθώς και η παραγωγή ραδιοφωνικών μηνυμάτων. Η τηλεόραση αποκλείστηκε λόγω υψηλού κόστους.

Οι θεματικές ενότητες με τις οποίες ασχολήθηκε η καμπάνια ήταν:

- Εύηνος
- Ψυττάλεια

- Αντιπλημμυρικά Έργα

Το χρονοδιάγραμμα λειτουργίας της ενημέρωσης ήταν δύο μήνες.

Ο παραγόμενος όγκος των ένθετων συνολικά ήταν της τάξεως των 2.800.000 τεμαχίων.

Η κατανομή του υλικού διαφήμισης των τριών έργων, έγινε με δίκαια κριτήρια, λαμβάνοντας υπ' όψιν την αναγνωσιμότητα και κυκλοφορία των εφημερίδων και χρησιμοποιώντας σαν μέτρο την πυκνότητα των μηνυμάτων και τη μη άσκοπη διάχυσή τους όπως αποδεικνύεται από τους αναλυτικούς πίνακες προγράμματος και δαπανών που επισυνάπτονται.

Τέλος, σας αναφέρουμε ότι κατά την διάρκεια του έτους 1997 και μέχρι τον τρέχοντα μήνα του 1998 δεν έχει γίνει καμία διαφημιστική εκστρατεία από την ΕΥΔΑΠ.

Ο Υπουργός

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΛΙΩΤΗΣ"

3. Στην με αριθμό 588/39/28-7-98 ερώτηση/ΑΚΕ δόθηκε με το υπ' αριθμ. 39/29-10-98 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της ερώτησης/ΑΚΕ 588/28-7-98 που κατέθεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Λεωνίδας Κουρής, παρακαλούμε να πληροφορήσετε τον κύριο Βουλευτή σύμφωνα με τα στοιχεία της ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ Α.Ε. τα εξής:

Στη μελέτη "Μελέτη Ανάπτυξης Μετρό" (ΜΑΜ) έχει γίνει πλήρης αξιοποίηση του περιεχομένου αντιστοίχων μελετών από άλλα Υπουργεία και Οργανισμούς. Μάλιστα στα πλαίσια της ΜΑΜ έχει οργανωθεί και σχετική βιβλιοθήκη πληροφοριακού υλικού.

Λόγω της σημασίας της ΜΑΜ, η ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ έχει οργανώσει Επιτροπή Παρακολούθησης της Μελέτης στην οποία συμμετέχουν εκπρόσωποι των εξής Φορέων:

- ΥΠΕΧΩΔΕ (ΔΜΕΟ)
- ΥΠΕΧΩΔΕ Δ/ση Πολεοδομικού Σχεδιασμού
- ΥΜΕ
- Οργανισμός Αθήνας
- ΟΑΣΑ
- ΟΣΕ
- Νομαρχία Αθηνών
- Νομαρχία Πειραιά
- Δήμος Αθηναίων
- Δήμος Πειραιά
- ΤΕΕ
- ΕΜΠ

Η Επιτροπή αυτή συνεδριάζει τακτικά, οι εκπρόσωποι των Φορέων διατυπώνουν τις προτάσεις τους, οι οποίες και λαμβάνονται υπόψη από την Ομάδα Μελέτης της Αττικό Μετρό με αποτέλεσμα αυτή η διεργασία να ενσωματώνεται στα προϊόντα της μελέτης.

Τεύχη της μελέτης που μέχρι σήμερα έχουν παραχθεί είναι στη διάθεση του κυρίου Βουλευτή, τα οποία λόγω του όγκου τους δεν μπορούν να κατατεθούν. Ο κύριος Βουλευτής μπορεί να απευθυνθεί προς ενημέρωσή του στην ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ Α.Ε.

Ο Υπουργός

Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ"

4. Στην με αριθμό 2919/143/7-10-98 ερώτηση/ΑΚΕ δόθηκε με το υπ' αριθμ. 192/29-10-98 έγγραφο από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της ερώτησης/ΑΚΕ 2919/143/7-10-98 που κατέθεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Μανώλης Κεφαλογιάννης, παρακαλούμε να πληροφορήσετε τον κύριο Βουλευτή, σύμφωνα με τα στοιχεία της ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ Α.Ε. τα εξής:

Το έργο του Μετρό εκτελείται από την Κοινοπραξία ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΜΕΤΡΟ. Από την έναρξη του έργου και μέχρι

την υπογραφή της Τροποποιητικής Σύμβασης υποβλήθηκαν 104 διαφωνίες οι οποίες διαγράφηκαν συνολικά με την ίδια αυτή Τροποποιητική Σύμβαση (ν. 2274/94).

Από την Τροποποιητική Σύμβαση και μέχρι σήμερα, έχουν υποβληθεί από την Κοινοπραξία ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΜΕΤΡΟ 337 επίσημες διαφωνίες οι οποίες βρίσκονται σε διάφορα στάδια της διαδικασίας επίλυσής τους σύμφωνα με όσα ο Νόμος περί Δημοσίων Έργων ορίζει. (Ενοτάσεις, Αιτήσεις Θεραπείας και Προσφυγές). Αναφέρεται ότι πάνω από 100 από τις παραπάνω διαφωνίες έχουν αποσυρθεί στη συνέχεια από την Κοινοπραξία. Επισημαίνεται ότι από τις διαφωνίες που έχουν φθάσει σε στάδιο προσφυγής έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις για 14, όλες απορριπτικές για τα αιτήματα της Κοινοπραξίας.

Έγιναν αποδεκτές είτε στο στάδιο της ένστασης από την Προϊσταμένη Αρχή του Έργου ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ είτε στο στάδιο της αίτησης θεραπείας από το Συμβούλιο Δημοσίων Έργων και το Υπουργείο ΠΕΧΩΔΕ, 22 από τις διαφωνίες.

Για τις 22 αποδεκτές διαφωνίες επισυνάπτουμε πίνακα με τις αιτούμενες πληροφορίες καθώς και αντίγραφα των διαφωνιών και των αντίστοιχων αποφάσεων με τις οποίες έγιναν δεκτές.

Ο Υπουργός

Κ. ΛΑΛΙΩΤΗΣ"

5. Στην με αριθμό 2565/25-9-98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 31825/30-10-98 έγγραφο από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της ερώτησης 2565/25-9-98 του Βουλευτή κ. Δ. Ν. Κωστόπουλου, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Η προσεκτική μελέτη τόσο της έκθεσης Ελέγχου που πραγματοποιήθηκε από τρεις Ορκωτούς Λογιστές με βάση την υπ' αριθμ. 5999Ο/Γ.Π.Ε. 416/2.10.1996 απόφαση του Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, όσο και των των υπ' αριθμ. 22294/ΝΝ166/ν.1892/90/15-1-93 και 23876/Ν.Ν.166/ν.1892/90/25-5-1993 αποφάσεων υπαγωγής και ολοκλήρωσης αντίστοιχα, της επένδυσης της εταιρείας "ΑΦΟΙ ΠΑΛΑΤΣΙΔΗ" δεν οδηγεί στα δικά σας συμπεράσματα παραβίασης των όρων της εγκριτικής απόφασης καθώς και των σχετικών διατάξεων του Αναπτυξιακού Νόμου, δεδομένου ότι το ποσοστό της ίδιας συμμετοχής όπως οριζόταν στην αρχική απόφαση υπαγωγής (48,29%), όχι μόνον δεν μειώθηκε αλλά αναπροσαρμόστηκε κατά την ολοκλήρωση σε ποσοστό 53,25% επί του συνολικού κόστους της επένδυσης και το τελικό χρηματοδοτικό σχήμα είναι συμβατό με τις διατάξεις του ν. 1892/90

Ο Υπουργός

Γ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ"

6. Στην με αριθμό 299/16-7-98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 854/3-9-98 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της υπ' αριθμ. 299/16-7-98 ερώτησης που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων η Βουλευτής κ. Νίτσα Λουλέ, σας πληροφορούμε τα ακόλουθα:

1. Στο Αγροτικό Σωφρονιστικό Κατάστημα Ανηλίκων Κασσαβέτειας λειτουργούν σε μόνιμη βάση τα εξής εργαστήρια: α) εργαστήριο κεραμικής, β) σιδηρουργείο γ) ξυλουργείο και δ) εγκατάσταση ηλεκτρολογίας.

Πέραν των εργαστηρίων αυτών, ενδεικτικά για τα τελευταία χρόνια αναφέρουμε ότι κατά το έτος 1996, ανήλικοι κρατούμενοι μετείχαν σε προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης, τα οποία πραγματοποιήθηκαν σε συνεργασία με αρμόδιους φορείς (Πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσ/νίκης, Ν.Ε.Λ.Ε., τοπική αυτοδιοίκηση) ως εξής:

- α) στη μηχανολογία αυτοκινήτων 11 άτομα 300 ώρες
- β) στα αρτοσκευάσματα 10 άτομα 300 ώρες
- γ) σε οικοδομικές εργασίες 12 άτομα 300 ώρες
- δ) σε κηποτεχνία - ανθοκομία 15 άτομα 300 ώρες
- ε) σε καλλιέργεια κηπευτικών 15 άτομα 300 ώρες

Επίσης κατά το έτος 1997, ανήλικοι κρατούμενοι μετείχαν σε

προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης ως εξής:

α) στη μηχανολογία αυτοκινήτων 10 άτομα 600 ώρες

β) στην ξυλουργική 10 άτομα 600 ώρες

Τέλος, όσον αφορά το τρέχον έτος, από αρχές Σεπτεμβρίου θα ξεκινήσουν προγράμματα επαγγελματικής κατάρτισης ανηλίκων σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και άλλους φορείς.

2. Στο ΑΣΚΑ Κασσαβέτειας υπηρετούν 76 υπάλληλοι του κλάδου ΔΕ Φύλαξης, επί συνόλου 1 10 οργανικών θέσεων, 7 υπάλληλοι του κλάδου ΔΕ Διοικητικού - Λογιστικού, επί συνόλου 8 οργανικών θέσεων, 3 υπάλληλοι του κλάδου ΠΕ Γεωπονίας, επί συνόλου 3 οργανικών θέσεων, 1 υπάλληλος του κλάδου ΤΕ Κοινωνικών Λειτουργιών, επί συνόλου 5 οργανικών θέσεων.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης μέσα στα πλαίσια της γενικότερης δημοσιονομικής πολιτικής καταβάλει κάθε προσπάθεια για την πλήρωση των κενών οργανικών θέσεων στα Σωφρονιστικά Καταστήματα και τις Φυλακές της χώρας.

3. Όσον αφορά τον τρόπο κάλυψης της κενής θέσης του Οδοντιάτρου, στο ανωτέρω Κατάστημα, σας γνωρίζουμε ότι η συγκεκριμένη πρόσληψη θα ακολουθήσει τις διαδικασίες προσλήψεων που ισχύουν για όλο το δημόσιο τομέα σύμφωνα με το ν. 2190/94.

Ως εκ τούτου η συγκεκριμένη πρόσληψη δεν μπορεί να προσδιοριστεί χρονικά λόγω των γνωστών δημοσιονομικών συνθηκών καθώς και λόγω του αυστηρού περιορισμού προσλήψεων.

4. Η λειτουργία της φυλακής Κασσαβέτειας αποκλειστικά σαν ανοικτή (αγροτική) φυλακή ανηλίκων, με τις προϋποθέσεις που απαιτούνται από την κείμενη νομοθεσία, δεν μπορεί να επιτευχθεί άμεσα λόγω του υπερπληθυσμού των κρατούμενων στα Σωφρονιστικά Καταστήματα.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης, όμως στοχεύει μακροπρόθεσμα να το επιτύχει και συγκεκριμένα μετά την υλοποίηση του κτιριολογικού προγράμματος των Σωφρονιστικών Καταστημάτων, που έχει ήδη δρομολογήσει. Έτσι, με την αποσυμφόρση των φυλακών θα δοθεί η δυνατότητα λειτουργίας ειδικών μονάδων όπως είναι η ανοικτή αγροτική φυλακή Κασσαβέτειας.

Προς το παρόν με προεδρικό διάταγμα που προωθείται να εκδοθεί, προβλέπεται η ίδρυση Ειδικού Καταστήματος Κράτησης Νέων, κλειστού τύπου, δυναμικότητας 80 ατόμων, εντός του χώρου του ΑΣΚΑ Κασσαβέτειας.

Παράλληλα, θα διατηρηθεί η ανοικτή πτέρυγα του ΑΣΚΑ όπου σήμερα κρατούνται 76 ανήλικοι.

Ο Υπουργός

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ"

7. Στην με αριθμό 845/6-8-98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 845/21-9-98 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

"Απαντώντας στην ερώτηση 845/6-8-1998 που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων ο Βουλευτής κ. Γιώργιος Καρατζαφέρης, σχετικά με την ανανέωση της σύμβασης του Ελληνικού Δημοσίου και του κ. Σωκράτη Κόκκαλη που αφορά το παιχνίδι "ΞΥΣΤΟ", σας πληροφορούμε ότι, κατά ρητή συνταγματική επιταγή, είναι ανεπίτρεπτη οποιαδήποτε παρέμβαση σε υποθέσεις, που εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των Δικαστηρίων.

Η ανανέωση της σύμβασης για το "ΞΥΣΤΟ" εκ μέρους του Ελληνικού Δημοσίου, συνιστά σαφή ένδειξη περί του ότι, δεν προήκει στην όλη υπόθεση που διαλαμβάνεται στην ερώτηση, ο χαρακτηρισμός του σκανδάλου, και ως εκ τούτου, ο Υπουργός Δικαιοσύνης δεν έχει καμία αρμοδιότητα να επιληφθεί της εν λόγω υποθέσεως.

Η ασκούμενη κριτική, σε σχέση με την σύμβαση, εκ μέρους της Εφημερίδας "ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ", αφορά αυτήν, και γίνεται στα πλαίσια της λειτουργίας της ελευθερίας του τύπου.

Ο Υπουργός

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ"

8. Στην με αριθμό 578/27.7.98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 850/3.9.98 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της υπ' αριθμ. 578/27.7.98 ερώτησης που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων ο Βουλευτής κ. Β. Βλασσόπουλος, σας πληροφορούμε τα εξής:

1. Στις διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (άρθρ. 282 και επόμενα), όπως εκσυγχρονίστηκαν με νεώτερες διατάξεις, τάσσονται περιοριστικά οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες και μόνον όταν αυτές συντρέχουν, οι αρμόδιες δικαστικές αρχές μπορούν να αποφασίσουν σχετικά με την προσωρινή κράτηση δράστη κατηγορούμενου για κακούργημα.

Η ερμηνεία και εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων και επομένως η διαπίστωση ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις της προσωρινής κράτησης, κατά περίπτωση, υπάγονται, ως γνωστόν στην αποκλειστική δικαιοδοσία της δικαστικής αρχής. Επίσης κατά της ομόφωνης περί προσωρινής κράτησης κρίσεως του ανακριτή και του Εισαγγελέα, προβλέπεται προσφυγή του προσωρινά κρατούμενου στο αρμόδιο συμβούλιο πλημμελειοδικών, του οποίου η κρίση δεν μπορεί να ελεγχθεί από την εκτελεστική εξουσία.

Στην περίπτωση της προκειμένης ερώτησης τα παραπάνω θεσμικά όργανα της δικαιοσύνης λειτούργησαν σύμφωνα με το νόμο και κατά συνέπεια δεν συντρέχει περίπτωση πειθαρχικού των ελέγχων.

2. Η ανήλικη Αναστασία Χάρτι αποφυλακίστηκε στις 30/7/98 με περιοριστικούς όρους. Ειδικότερα στο ερώτημα, αν συντρέχουν λόγοι κίνησης πειθαρχικής διαδικασίας κατά σωφρονιστικών υπαλλήλων, οι οποίοι, όπως προκύπτει από την ανωτέρω ερώτηση, "στην περίπτωση της Αναστασίας λειτούργησαν αψυχολόγητα, σκληρά και απάνθρωπα", σας γνωρίζουμε ότι δε συντρέχει λόγος κίνησης της διαδικασίας αυτής, γιατί δεν έχει περιέλθει στην υπηρεσίας μας ουδεμία σχετική καταγγελία, και γιατί, όπως μας πληροφορήσε η Κοινωνική Υπηρεσία της Φυλακής, η ανωτέρω ανήλικη κρατούμενη δεν της εξέφρασε κανένα παράπονο.

3. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης έχει επιληφθεί του προβλήματος της ουσιοεξάρτησης και το ρυθμίζει νομοθετικά με νομοσχέδιο που προτίθεται να κατατεθεί.

Ο Υπουργός

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ"

9. Στην με αριθμό 722/31.7.98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 858/3.9.98 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της υπ' αριθμ. 722/31.7.98 ερώτησης που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων ο Βουλευτής κ. Γιάννης Κουράκης, σας πληροφορούμε τα εξής:

Α. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης έχει περιλάβει στον προγραμματισμό των έργων του, την ανέγερση νέου Δικαστικού Μεγάρου στην πόλη του Ηρακλείου.

Μέχρι στιγμής δεν έχει εξασφαλιστεί κατάλληλο οικόπεδο.

Ο Δήμος Ηρακλείου, πρότεινε πρόσφατα το 10163 ανταλλάξιμο οικόπεδο του Δημοσίου.

Αναμένεται η σχετική απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου για να προχωρήσουμε στον έλεγχο της καταλληλότητας και τις ενέργειες απόκτησης της κυριότητάς του.

Β. Η γενική επισκευή του Δικαστικού Μεγάρου έχει ήδη ξεκινήσει και σε πρώτη φάση έχουν εγκριθεί οι πιστώσεις για την επισκευή της κεντρικής κλίμακας, των WC και του εξωτερικού κελυφους του κτιρίου.

Ο Υπουργός

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ"

10. Στην με αριθμό 718/31.7.98 ερώτηση δόθηκε με το υπ'αριθμ. 859/3.9.98 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

"Σε απάντηση της υπ' αριθμ. 718/31.7.98 ερώτησης που κατέθεσε στη Βουλή των Ελλήνων ο Βουλευτής κ. Σπύρος Δανέλλης, σχετικά με καταγγελίες, για περιπτώσεις δικαστηρίων που δεν τήρησαν δικονομικούς όρους, όταν δικάζαν αλλοδαπούς, σας γνωρίζουμε

ότι, όλες οι Δικαστικές Αρχές της Χώρας πάντοτε, εμπράκτως σέβονται όλα τα δικαιώματα των Ελλήνων πολιτών και των αλλοδαπών, τα οποία κατοχυρώνονται από το Σύνταγμα, τους νόμους, και τις διεθνείς Συμβάσεις.

Ο Υπουργός

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ"

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο επικαίρων ερωτήσεων της Πέμπτης 11 Φεβρουαρίου 1999.

Α. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παρ. 4 Κανονισμού Βουλής)

1. Η με αριθμό 580/4.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Ευάγγελου Βλασσόπουλου προς τον Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας, σχετικά με την επαναλειτουργία της Κεντρικής Επιτροπής Λοιμώξεων, τον τρόπο χρήσης των αντιβιοτικών κλπ.

2. Η με αριθμό 577/4.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Γεωργίου Παναγιωτόπουλου προς τον Υπουργό Μεταφορών και Επικοινωνιών, σχετικά με τις προθέσεις του Υπουργού για την εφαρμογή αυτοματοποιημένου συστήματος ελέγχου της εναέριας κυκλοφορίας κλπ.

3. Η με αριθμό 592/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κ. Αχιλλέα Κανταρτζή προς τον Υπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, σχετικά με τις προθέσεις της Κυβέρνησης για την κατάργηση των πανελλαδικών προαγωγικών εξετάσεων της Β' τάξης των Ενιαίων Λυκείων.

4. Η με αριθμό 589/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Πέτρου Κουνάλακη προς τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, σχετικά με τη λήψη μέτρων για να χαρακτηριστεί διατηρητέο μνημείο η οικία του Αλέξανδρου Σβώλου.

5. Η με αριθμό 587/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Αναστασίου Ιντζέ προς τον Υπουργό Εθνικής Άμυνας, σχετικά με τις προθέσεις του Υπουργού προκειμένου να διευκολύνονται οι προστάτες οικογενειών που υπηρετούν στο στρατό.

Β. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δεύτερου Κύκλου (Άρθρο 130 παρ. 4 Κανονισμού Βουλής)

1. Η με αριθμό 583/5.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Θεόδωρου Στάθη προς τους Υπουργούς Εθνικής Άμυνας, Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, σχετικά με τη λήψη μέτρων προστασίας και υποστήριξης των παθόντων εν υπηρεσία στρατευσίμων.

2. Η με αριθμό 578/4.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Εμμανουήλ Κεφαλογιάννη προς τον Υπουργό Τύπου και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, σχετικά με τις προθέσεις της Κυβέρνησης να ρυθμίσει νομοθετικά ό,τι αφορά τον έλεγχο στον τομέα των δημοσκοπήσεων.

3. Η με αριθμό 593/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος κ. Απόστολου Τασούλα προς τον Υπουργό Υγείας και Πρόνοιας, σχετικά με την καθυστέρηση στη λειτουργία της "Μονάδας Εντατικής Θεραπείας Παίδων" Θεσσαλονίκης κλπ.

4. Η με αριθμό 590/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Ανδριανής Λουλέ προς τους Υπουργούς Υγείας και Πρόνοιας, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, σχετικά με τη λήψη μέτρων για την απρόσκοπτη λειτουργία της υγειονομικής υπηρεσίας κατά τη διάρκεια εκτέλεσης επισκευών στα κτίρια της Σχολής Δημόσιας Υγείας κλπ.

5. Η με αριθμό 588/8.2.99 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Γεωργίου Τσαφούλια προς τους Υπουργούς Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων, σχετικά με την επίλυση του κυκλοφοριακού προβλήματος της πόλης των Πατρών.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εξωτερικών: "Κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ που τροποποιεί τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Συνθήκες περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ορισμένες συναφείς πράξεις, καθώς και των σχετικών πρωτοκόλλων και των δηλώσεων που περιλαμβάνονται στην Τελική Πράξη, στην οποία επισυνάπτονται ενδεικτικά, τα κείμενα της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, όπως διαμορφώθηκαν από τις τροποποιήσεις που επέφερε η Συνθήκη του Άμστερνταμ".

Ο κ. Δήμας έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΔΗΜΑΣ: Κύριοι συνάδελφοι, η υπό κύρωση Συνθήκη του Άμστερνταμ κινείται, αν και άτολμα, προς τη σωστή κατεύθυνση. Επιβεβαιώνει την πολιτική βούληση των κυβερνήσεων των κρατών-μελών να επιμείνουν στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, έστω και με βραδύτερους ρυθμούς.

Μετά την εφαρμογή της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης εκτιμάται ότι θα υπάρξουν μεγαλύτερες δυνατότητες προώθησης της πολιτικής ολοκλήρωσης. Η Συνθήκη αποτελεί ένα βήμα προς τον εκδημοκρατισμό και την κοινωνική ενπαισίωση της ενοποιητικής διαδικασίας. Και τούτο, όχι απλά και μόνο γιατί συμβάλλει στην ενίσχυση της υπερεθνικότητας σε βάρος της διακυβερνητικότητας, αλλά κυρίως γιατί διορθώνει τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και καλύπτει σε ένα βαθμό το δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα που χαρακτηρίζει τη συγκρότηση και το περιεχόμενο της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Τέσσερις είναι οι κατηγορίες των ρυθμίσεων της Συνθήκης του Άμστερνταμ, που συνιστούν άνοιγμα προς την ευρωπαϊκή κοινωνία και συμβολή στον εκδημοκρατισμό της ένωσης. Είναι ρυθμίσεις που στοχεύουν στην ενίσχυση του κοινωνικού χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ενίσχυση του δημοκρατικού περιεχομένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ενίσχυση της οικολογικής διάστασης της Ένωσης και την ανάδειξη της κοινής εξωτερικής πολιτικής σε συντελεστή διαχείρισης κρίσεως.

Η ενίσχυση του κοινωνικού περιεχομένου της Ένωσης επιτυγχάνεται με δύο κύριες τροποποιήσεις - προσθήκες στη Συνθήκη: Η πρώτη, που θα μιλήσω, ειδικότερα, αφορά στην απασχόληση. Προστίθεται ένας νέος τίτλος για την απασχόληση αμέσως μετά τον τίτλο για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Πέρα από το συμβολισμό ως προσθήκη που συμβάλλει στην αποκατάσταση κάποιας ισορροπίας ανάμεσα στο οικονομικό και κοινωνικό περιεχόμενο της Ένωσης, ο νέος τίτλος προσφέρει τη βάση για την ανάπτυξη αποτελεσματικότερης πολιτικής από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης, για την καταπολέμηση της ανεργίας με θέσπιση πρακτικών μέτρων. Ασφαλώς η διατύπωση θα μπορούσε να είναι ακόμα πιο έντονη, αλλά έστω και έτσι, συνιστά ένα αξιόλογο φραστικό εμπλουτισμό της Συνθήκης, που τείνει να εξισορροπώσει τη μονεταριστική προσέγγιση της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Η ενίσχυση του πολιτικού λεξιλογίου της Ένωσης με κοινωνικούς όρους, είναι οπωσδήποτε θετική εξέλιξη, όχι όμως και το ζητούμενο αφού δεν υπάρχουν σημαντικές πρακτικές δεσμεύσεις.

Πράγματι οι ρυθμίσεις για την απασχόληση μπορούν να θεωρηθούν περισσότερο ως συμβολική συμπλήρωση των λεπτομερειικών και δεσμευτικών διατάξεων για την εγκαθίδρυση της ΟΝΕ, χωρίς βέβαια να παραγνωρίζεται η πρόοδος που έχει επιτευχθεί σε σχέση με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Τα κράτη-μέλη παραμένουν οι κύριοι ρυθμιστές της πολιτικής στον τομέα αυτό. Οφείλουν να εντάσσονται στη λογική μιας κοινής στρατηγικής που συντονίζεται σε κοινοτικό επίπεδο.

Ειδικότερα η οικονομική πολιτική και η πολιτική απασχόλησης πρέπει πλέον να λειτουργούν συντονισμένα. Οι κυβερνήσεις

αναλαμβάνουν τη δέσμευση της προσαρμογής του εργατικού δυναμικού και των εργασιακών σχέσεων στις σύγχρονες συνθήκες, ενώ η κατάσταση στην απασχόληση θα εξετάζεται από τους αρχηγούς των κυβερνήσεων.

Πρέπει να αναγνωρίσουμε τη σημασία του ότι η Συνθήκη τοποθετεί το υψηλό επίπεδο απασχόλησης στους μείζονες στόχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αναθέτει στην Κοινότητα το συντονισμό των εθνικών πολιτικών. Η εξέταση της απασχόλησης σε ετήσια βάση από το συμβούλιο, η χάραξη κατευθυντήριων γραμμών, ο ετήσιος έλεγχος της πολιτικής των κρατών-μελών, σε συνδυασμό με την ενθάρρυνση συνεργασιών μέσω της χρηματοδότησης πιλοτικών δράσεων, αποτελούν μερικές από τις νέες ρυθμίσεις.

Πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη όλοι ότι το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, τίθεται σε αμφισβήτηση από την ύπαρξη δεκαοχτώ εκατομμυρίων ανέργων στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που ζητούν άμεσες λύσεις.

Επίσης, ο σεβασμός των κοινωνικών δικαιωμάτων και η κοινωνική συνοχή με αξίες τις οποίες πρέπει να διασφαλίσουμε και γι'αυτό οφείλουμε να προσαρμόσουμε στα νέα δεδομένα και στην παγκοσμιοποίηση της αγοράς.

Δεν αρκεί απλώς να διαχειριζόμαστε αλλά οφείλουμε να διαμορφώσουμε το νέο κοινωνικό μοντέλο. Η ενσωμάτωση του κοινωνικού πρωτοκόλλου στη Συνθήκη είναι ασφαλώς σημαντική, όπως σημαντική είναι η διαμόρφωση αρχών και κατευθύνσεων, ώστε αυτή η πολιτική να υλοποιείται μέσα από τις σύγχρονες συνθήκες ανταγωνισμού και των εξελίξεων της τεχνολογίας και της οικονομίας. Και εδώ πρέπει να αναλογισθούμε πως η χώρα μας αξιοποίησε ή δεν αξιοποίησε μέχρι σήμερα τις θεσμικές και διαρθρωτικές πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης στον τομέα αυτό, ώστε να αντλήσουμε χρήσιμα συμπεράσματα και για την αξιοποίηση των δυνατοτήτων που προκύπτουν από τη Συνθήκη που καλούμεθα να κυρώσουμε.

Τα διαρθρωτικά ταμεία για την εξομάλυνση των οικονομικών και κοινωνικών ανισοτήτων και οι κοινοτικές πρωτοβουλίες για την ενίσχυση κοινωνικής πολιτικής, αποτέλεσαν από το 1981 μία πηγή η οποία αν είχε χρησιμοποιηθεί σωστά θα είχε επιτύχει να προωθήσει πολλές διαρθρωτικές αλλαγές, οι οποίες θα μπορούσαν να μειώσουν τις επιπτώσεις της ύφεσης στην απασχόληση. Δυστυχώς η Ελλάδα στα δεκαοκτώ χρόνια της συμμετοχής της στην Ευρωπαϊκή Ένωση από τότε που ο Κωνσταντίνος Καραμανλής έβαλε τη χώρα στις ευρωπαϊκές κοινότητες, δεν κατάφερε να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες για να πραγματοποιήσει τις απαραίτητες διαρθρωτικές αλλαγές. Υπήρξαν τεράστιες ευκαιρίες που χάθηκαν και η χώρα σε μία περίοδο εξάρσης της ανεργίας στερήθηκε των χρηματοδοτικών κοινοτικών προγραμμάτων.

Το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο, ο μοχλός για την κοινωνική πολιτική, προέβλεπε ενισχύσεις για την περίοδο 1994-1999 πάνω από ένα τρισεκατομμύριο (1.000.000.000.000) δραχμές για επαγγελματική κατάρτιση των εργαζομένων, για καταπολέμηση της ανεργίας ιδίως των νέων, των γυναικών και όσων κινδυνεύουν από τον κοινωνικό αποκλεισμό καθώς και μία σειρά από σχετικές δράσεις. Οι απορροφήσεις βρίσκονται σε απαράδεκτα χαμηλά επίπεδα και για τον κοινωνικό αποκλεισμό είναι λιγότερο από 25%.

Εδώ πρέπει να τονισθεί ότι τα μη απορροφηθέντα κονδύλια κινδυνεύουν να χαθούν οριστικά, κύριε Υπουργέ, για τη χώρα μας - γιατί πάντοτε λέμε στην Κυβέρνηση ότι έχει καθυστερήσει και λέει, έχουμε καιρό, τώρα τα πράγματα έχουν φθάσει στο τέλος- πρώτον εάν δεν εγκριθούν από την Κοινότητα μέχρι το τέλος του 1999 όλα τα σχετικά προγράμματα και εάν προπαντός δεν δεσμευθούν τα αντίστοιχα ποσά και δεύτερον εάν η υλοποίησή τους και η προοδευτική απορρόφηση των κονδυλίων δεν ολοκληρωθεί μέσα στο 2001. Πάντως ούτως ή άλλως η καθυστερημένη απορρόφηση των κονδυλίων και αν επιτευχθεί, δεν θα έχει τις θετικές επιπτώσεις για την οικονομία που θα είχε αν είχε γίνει εγκαίρως και στερεί στους δικαιούχους των προγραμμάτων αυτών των πλεονεκτημάτων που θα είχαν ήδη αντλήσει από τα χρηματοδοτικά προγράμ-

ματα. Το ότι καθυστέρησαν, σημαίνει απώλεια για τη χώρα μας, δεν έγιναν εκείνα τα προγράμματα τα οποία θα είχαν όφελος. Αν γίνουν μετά από δύο-τρία χρόνια, δεν θα χάσουμε τα χρήματα τουλάχιστον αυτά, αλλά η απώλεια έχει ήδη υπάρξει.

Αυτή η κατάσταση ασφαλώς έχει και άλλα μειονεκτήματα, όπως το ότι μειώνει τη διαπραγματευτική μας δύναμη και ικανότητα για το νέο πακέτο Σαντέρ. Επίσης επιτρέπει στις προηγμένες χώρες να έχουν αντιρρήσεις, να συζητούν για το αν πρέπει να δοθούν και άλλα κεφάλαια.

Είναι γεγονός ότι στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια και σε συνάρτηση με την οικονομική κατάσταση, η διατήρηση ενός μεγάλου αναποτελεσματικού δημόσιου τομέα, η απουσία κινήτρων και αναπτυξιακής πολιτικής καθώς και η αδυναμία διαρθρωτικών παρεμβάσεων και αξιοποίησης των πόρων του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου, δημιούργησαν ιδιαίτερα αρνητικές προοπτικές.

Έτσι στη χώρα μας έχουμε τον αριθμό των ανέργων τα τελευταία χρόνια να έχει αυξηθεί κατά 47% και να έχει φθάσει εάν δεν έχει ξεπεράσει το μέσο κοινοτικό όρο και εμφανίζει πολύ δυσμενή προοπτική.

Επί του συνόλου των ανέργων το 58,2% είναι νέοι άνεργοι. Έχουμε το θλιβερό προνόμιο να είμαστε πρώτοι στην Ευρώπη, στο θέμα της ανεργίας των νέων. Οι γυναίκες αποτελούν πάνω από το 60% του αριθμού των ανέργων και έχουμε μία σημαντική αύξηση του ποσοστού των μακροχρόνια ανέργων -πάνω από δώδεκα μήνες ανέργων- που ανέρχεται επίσης στο 58% του συνολικού αριθμού.

Ιδιαίτερα ανησυχητικό είναι το φαινόμενο της ανεργίας των αποφοίτων της μέσης εκπαίδευσης. Το 40% των ανέργων προέρχεται από αυτούς και επίσης 20% της συνολικής ανεργίας είναι πτυχιούχοι.

Αυτό σημαίνει ανυπαρξία στρατηγικής για τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την αγορά εργασίας.

Η χώρα μας παρουσιάζει σημαντική υστέρηση και εμφανίζεται τελευταία στα ποσοστά επαγγελματικής κατάρτισης μεταξύ των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε μία περίοδο, όπου η νέα τεχνολογία απαξιώνει ταχύτατα τη γνώση.

Ιδιαίτερο πρόβλημα ανεργίας έχουν επίσης οι πτυχιούχοι που αναζητούν την πρώτη τους δουλειά. Αυτό, αν συνδυαστεί με την αδυναμία κάλυψης, έστω με ένα μικρό επίδομα ανεργίας, οδηγεί σε εξαιρετικά ανησυχητικά συμπεράσματα, όσον αφορά τη δυναμική και την εξέλιξη του προβλήματος αυτού στη χώρα μας.

Το πλέον ανησυχητικό είναι ότι οι κατά καιρούς εξαγγελόμενες από την Κυβέρνηση πολιτικές απασχόλησης στερούνται στρατηγικής και αυτό έγινε φανερό και με την τελευταία έκθεση της Ελλάδας για την απασχόληση, στην οποία η επιτροπή άσκησε δριμύτατη κριτική.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι στο κατώφλι του 21ου αιώνα η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται αντιμέτωπη με σημαντικές αλλαγές, που οριοθετούνται από τις διαρκείς ανακατατάξεις στο διεθνή οικονομικό και πολιτικό χώρο, ενώ η κοινωνική συνοχή δοκιμάζεται από την αύξηση της ανεργίας και του κοινωνικού αποκλεισμού.

Έντονες μεταναστευτικές πιέσεις, αύξηση της εγκληματικότητας και οικολογική υποβάθμιση αποτελούν μερικά από τα κύρια προβλήματα της εποχής μας που συνιστούν πρόκληση για επαναπροσδιορισμό του ρόλου της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με τα καθημερινά προβλήματα του πολίτη.

Η νέα Συνθήκη αποτελεί ένα περαιτέρω, μικρό έστω, θετικό βήμα προς την κατεύθυνση αυτή σε μία διαδικασία συνεχούς εξέλιξης. Γι'αυτό και η Νέα Δημοκρατία ψηφίζει την κύρωσή της.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ο κ. Καλός έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν στα θέματα μνήμης αντιγράψαμε το γαλλικό λαό, πιστεύω ότι κάπου στο Λυκαβητό, ή σε κάποιο ψηλό σημείο τέλος πάντων της

Αθήνας, θα είχαμε τοποθετήσει και εμείς ένα τεράστιο -όπως το έκαναν εκείνοι στο δεύτερο επίπεδο του Πύργου του Άιφελ- ψηφιακό ημεροδείκτη για να μας δείχνει τις ημέρες αφαιρετικά που μας χωρίζουν από αυτήν τη μεγάλη νύχτα της 31ης Δεκεμβρίου του έτους που διανύουμε και να μας λέει ότι ακριβώς μετά από τριακόσιες είκοσι πέντε ημέρες, στην ώρα μηδέν αυτού του ημεροδείκτη, ο οικονομικός γίγαντας που λέγεται Ενωμένη Ευρώπη και μαζί του όλοι εμείς που αποτελούμε μέρος του, θα πρέπει κρατώντας στο χέρι μας ένα τρίγωνο κλειδί να ανοίξουμε την πόρτα του μέλλοντός μας. Και αυτό θα είναι ένα κλειδί που θα λέει επάνω του στη μία γωνία "ενιαίο νόμισμα", στην άλλη γωνία "στρατηγική διεύρυνση" και στην τρίτη γωνία θα λέει "ενοποίηση" και θα έχει ένα μεγάλο ερωτηματικό.

Αν μοιάζαμε, λοιπόν, με το γαλλικό λαό, θα έπρεπε να σκεφθούμε ότι το πρώτο βήμα μας για την επόμενη χιλιετία μαζί με αυτόν τον οικονομικό γίγαντα θα έπρεπε να ήταν ασταθές και μάλλον αβέβαιο, επειδή θα έπρεπε ταυτόχρονα εμείς, ο ελληνικός λαός, να κρύψει πίσω του εκείνο που γνωρίζει ως λαός σταθεροποιημένος, με μία στάση η οποία δεν άλλαξε όλα αυτά τα χρόνια από την ημέρα που έγινε ισότιμο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τον πολιτικό νάνο, όπως είναι σήμερα η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ομιλούν για μεταναστεύσεις που ήδη έχουν πάρει τις διαστάσεις μιας αποδημίας μεταναστεύσεως λαών και βλέπουν την ευρωπαϊκή ήπειρο ως μία σημερινή Νέα Υόρκη πολυφυλετική και δύσκολη και για τα θέματα της οικονομικής της ανάπτυξης και για τα θέματα της ασφάλειας, αλλά κυρίως για την ίδια την ενοποιητική διαδικασία που αποτελεί παράγοντα εκ των ων ουκ άνευ για τη ζωή της.

Η πρόσφατη προσπάθεια αναθεώρησης των ελλειμμάτων των συνθηκών πάνω στις οποίες στηρίζεται αυτή η ενοποιητική διαδικασία με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, έρχεται να κλείσει, θα έλεγα, τα πρώτα πενήντα χρόνια αυτής της ενοποιητικής διαδικασίας, αφήνοντας στα χείλη όλων των λαών και των δεκαπέντε που συνιστούν σήμερα την Ευρωπαϊκή Ένωση, μια γεύση αβεβαιότητας.

Θα μου πείτε, γεύση αβεβαιότητας, ως προς τι; Ε, απλά ως προς το μέλλον.

Ακόμα και οι οπαδοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, του νεολιττουρισμού και του νεοφεντεραλισμού αναρωτιώνται: Θα περάσει άραγε η ενοποιημένη Ευρώπη από το Άμστερνταμ με μία νομική και λειτουργική διάχυση προς την ευρωπαϊκή αγορά στη θεσμική της αναβάθμιση και στα πεδία της ελευθερίας της δημοκρατίας και της ασφάλειας; Ή ακολουθώντας το κυβερνητικό μοντέλο -θα το έλεγα απλά με την έννοια της κυβερνητικής επιστήμης- ως ένα pendulum, δηλαδή, ως ένα αέναα κινούμενο εκκρεμές μεταξύ των θέσεων μιας αυτοοργανούμενης συνεχώς Ευρώπης, σε ένα σύστημα κλειστής συγχώνευσης ή θα ακολουθήσει εκείνο που προβλέπουν οι ευρωπαϊστές; Δηλαδή, την ολοκλήρωση μέσω της εξάπλωσης.

Φαίνεται καθαρά ότι οι λαοί, οι κυβερνήσεις και οι ηγεσίες δεν έχουν απαντήσει σε αυτό το ερώτημα, αλλά αρκούνται, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως κάναμε και εμείς στη Διάρκή Επιτροπή -το είδατε, κύριε Υπουργέ- στο να εξορκίζουν τον ετερογενή χαρακτήρα της Ευρώπης του 20ου αιώνα, ο οποίος φαντάζει και σήμερα ως ο σπουδαιότερος παράγοντας αβεβαιότητας για τη νέα ευρωπαϊκή δομή των αρχών του 21ου αιώνα, καθώς δεν υπάρχει πια αυτή η ψυχροπολεμική μάσκα, περίοδος καρναβαλιού -να το πούμε έτσι- η οποία έκρυβε με το διπολισμό αυτό το απεχθέστατο πρόσωπο, αυτού του μεγάλου εμποδίου της ευρωπαϊκής ενοποίησης, δηλαδή, τον ετερογενή χαρακτήρα της Ευρώπης.

Νομίζω ότι οι πάντες μπορούμε να αντιληφθούμε ότι οι εθνικές αντιπαλοότητες κάθε στιγμή που κάνουμε ένα βήμα πίσω ή που κάνουμε ένα ασταθές βήμα μπροστά μας περιμένουν στη γωνία και αλίμονο αν η Ευρώπη που πάμε να χτίσουμε με τέτοιες συμφωνίες, έστω άτολμες, έστω βηματικές, έστω μη γραμμικές, αλίμονο, λέω, αν υπάρχει κίνδυνος, να μας φέρουν προς τα πίσω, σε εκείνο το οικοδόμημα της

Βαβέλ που όλοι απεύχονται. Να μη φθάσει να γίνει ποτέ η Ευρώπη έτσι. Δηλαδή, αν μας φέρουν με βήματα οπισθοδρόμησης στη μη αύξηση της αποτελεσματικότητας, στην ελάττωση της αποτελεσματικότητας και της αποδοτικότητας και στην ελλιπή κατοχύρωση της νομιμότητας των οργάνων, άρα της εσωτερικής και της προς τα έξω ζωής της Ευρώπης.

Νομίζω, ότι καλούμεθα σήμερα να επικυρώσουμε μια συνθήκη εμείς εδώ στην Ελλάδα, στο Κοινοβούλιό μας, η οποία ίσως είναι πολύ σημαντικότερη για εκείνα που δεν πέτυχε, παρά για εκείνα που πέτυχε, εννοείται υπέρ των εθνικών συμφερόντων. Και θα έλεγα ότι και εσείς κύριοι του Κυβερνώντος κόμματος και εμείς των κομμάτων της Αντιπολίτευσης, στεκόμαστε σ' ένα σταθμό, στο σταθμό των Αθηνών, που δεν είχε ως πόλη τη μεγάλη ευκαιρία ναβάλει το όνομά της σε κάποια συνθήκη. Αναθεωρημένη, αρχική, επαγόμενη, όπως θέλετε.

Στεκόμεθα σε αυτόν τον σταθμό ανεφοδιασμού ενός τρένου που έρχεται από το Άμστερνταμ, για να προχωρήσει αυτό την ενοποιητική διαδικασία προς τον 21ο αιώνα. Και θεωρώ περιττή πολυτέλεια την οποιαδήποτε κυβερνητική κομπορημοσύνη, κύριε Υπουργέ, που αναδιπλώθηκε χθες βράδυ με την ομιλία του κ. Παπανδρέου εδώ από αυτό το Βήμα, προσπαθώντας να αποδείξει τα αυτονόητα και τα πολύ γνωστά στον ελληνικό λαό. Δηλαδή ποια; Ότι περίσσεψε η υποκρισία, όταν αυτή η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ξεχνώντας τις προγενέστερες και προκατόχους της από το 1974 και μέχρι σήμερα, επί ένα τέταρτο αιώνας, κάνει ή προσποιείται ότι ξεχνά αυτό το αντιευρωπαϊκό πρόσωπο της πρώτης τετραετίας του Ανδρέα Παπανδρέου.

Έχω μάθει να τιμώ τους νεκρούς και το λέω με σεβασμό, αλλά έτσι είναι η ιστορία, το έχει καταγράψει ήδη. Ξεχνά τη δεύτερη τετραετία όπου το ΝΑΤΟ έφυγε από την ΕΟΚ, η ΕΟΚ έπρεπε να χωρέσει στα οράματα εκείνου του ΠΑ.ΣΟ.Κ., που έβλεπε το βαλκανικό πρότυπο ή το μεσογειακό πρότυπο ή το ευρωπαϊκό πρότυπο ως το καταλληλότερο για τη χώρα, την ίδια ώρα που η ευρωπαϊκή διαδικασία προχωρούσε και που εμείς έπρεπε με γοργά βήματα ως έθνος και ως κράτος να τρέξουμε να προλάβουμε εκείνο το τρένο.

Γι' αυτό, λοιπόν, νομίζω -πέρα από κάθε πειρασμό μικροκομματικής σκέψης- ότι η ιστορία έχει καταγράψει ποιος είχε σαφή, σωστό και σταθερό προσανατολισμό ευρωπαϊκό και αυτή ήταν η Νέα Δημοκρατία, το Κόμμα στο οποίο έχω την τιμή να συμμετέχω ως Βουλευτής.

Όμως, ας αφήσουμε τις αντεγκλήσεις και ας κοιτάξουμε σ' αυτό το σταθμό, απαντώνται...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΛΑΦΑΤΗΣ: Αφού έριξες τα πυρά, τώρα...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ: Έριξα εκείνο το οποίο έπρεπε να σταθεί ως απάντηση απ' αυτό το Βήμα, κύριε συνάδελφε, προς κάτι που ελέγχθη και που πιθανώς δεν έχει μέχρι στιγμής απαντηθεί. Το είπα, επειδή είναι λόγος δικαιοσύνης, επειδή είναι η προσωπική μου άποψη, χωρίς προφανώς προκατάληψη.

Θα ήθελα, λοιπόν, να πω το εξής: Ας απαντήσουμε πριν ψηφίσουμε σ' αυτήν την Αίθουσα, σε τέσσερα βασικά ερωτήματα, τα οποία η συνειδησή μου τα έχει απαντήσει θετικά και γι' αυτό νομίζω θα την ψηφίσω.

Η Συνθήκη αυτή καθιερώνει τη δημοκρατικότερη και κοινωνικότερη Ευρώπη απ' αυτήν που γνωρίζαμε μέχρι σήμερα, να ή όχι; Στο καθαρά πολιτικό πεδίο βελτιώνεται η προσπάθεια, τον πολιτικό νόμο να τον ψηλώσουμε λίγο, δηλαδή, να περάσουμε σε μια κοινή εξωτερική πολιτική, χωρίς τις αβεβαιότητες που τις γνώρισε και γέλασε η παγκόσμια πολιτική σκηνή, από πλευράς Ευρώπης; Παρέχονται ή όχι οι επιθυμητές αυξημένες εγγυήσεις για καλύτερη και πιο ελεύθερη κυκλοφορία των Ευρωπαίων πολιτών; Και τέλος, αντιμετωπίζονται -όπως είχε πολύ ορθά και πολύ όμορφα και αναλυτικά ο κ. Δήμας- τα θέματα αυτού του τεράστιου καρκινώματος, που και την οικονομία της δικής μας χώρας κατατρώγει, της ανεργίας και κυρίως των νέων;

Εγώ πιστεύω ότι χωρίς να προχωρούμε με άλματα στην απάντηση αυτών των τεσσάρων προκλήσεων, με βάση αυτήν τη Συνθήκη φαίνεται, ότι κάνουμε βήματα. Αλλά δεν είναι αιτία, η θετική απάντηση αυτών των ερωτημάτων για την οποία εγώ θα σηκώσω την μπάρα, να περάσει το τρένο, ψηφίζοντας μαζί με τους συναδέλφους μου "ναι" στη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Είναι κάτι άλλο: Είναι τα πρώτα ατελή, έστω ψιγματικά βήματα για μια νησιωτική πολιτική στην Ευρώπη, που με συγκίνησαν ως Βουλευτή Πειραιώς και νήσων και γι' αυτό θα την ψηφίσω.

Επειδή πιστεύω ότι πέρα από κάθε άλλη φιλολογία ο λόγος του νέου εθνικού ποιητή, του νομπελίστα ποιητή που πριν τριάντα χρόνια συμπεριέλαβε στο "Άξιον εστί" εκείνο τον υπέροχο στίχο "τα θεμέλιά μου στα βουνά" -μιλώντας για την Ελλάδα- "και τα βουνά σηκώνουν οι λαοί στους ώμους τους και πάνω τους η μνήμη καίει άκαυτη βάτος" και έλεγε: "μνήμη του λαού μου σε λένε Πίνδο και σε λένε Άθω".

Μπορούσα τώρα, ψηφίζοντας αυτήν τη Συνθήκη να το παραφράσω:

Τα θεμέλιά μας στα νησιά. Και τα νησιά σηκώνουν οι λαοί στους ώμους τους. Και πάνω τους η μνήμη καίει άκαυτη βάτος. Μνήμη του λαού μου σε λένε Κρήτη και σε λένε Σαμοθράκη, σε λένε Κύπρο και σε λένε Ίμια!

(Χειροκροτήματα στην αίθουσα)

ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΚΑΤΣΕΛΗ: Χαίρομαι που μιλάτε με ποιητικό λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Κύριοι συνάδελφοι, βλέπω ότι η ποιητική προσέγγιση και ανάλυση της Συνθήκης του Άμστερνταμ σας ένωσε όλους. Είναι θετικό. Κι εγώ ενώνω τη φωνή μαζί σας.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Είναι καθολικής αναγνώρισης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ο καθένας ξεχωριστά χειροκρότησε για ένα κομμάτι.

Ο κ. Μάτης έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρά το ότι χειροκρότησα την ποιητική κατάληξη της ομιλίας του κυρίου συναδέλφου, σφείλω να πω τούτο για την απόδοση δικαιοσύνης. Είτε σε κάποιο τμήμα της ομιλίας του, ότι η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. της πρώτης τετραετίας δεν έκανε απολύτως ό,τι έπρεπε για να επιταχυνθεί η ένταξή μας στην Ευρώπη. Όμως και η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας του 1990-93 έκανε ό,τι δεν έπρεπε κι έτσι καθυστέρησε η σύγκλιση. Αλλά όπως είχε και ο κύριος συνάδελφος, ας τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί έχουμε να προσεγγίσουμε...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ: Γιατί δεν πείθουμε. Κι εμείς κι εσείς έχουμε και τα σφάλματά μας. Δεν πείθουμε, κύριε συνάδελφε.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Το παρόν το δικό μας, που το ψηφίζετε κι εσείς, νομίζω ότι πείθει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Πάμε σε κοινά συναίνεσης, όπως βλέπετε, κύριε Μάτη. Γι' αυτό μη βγαίνετε από το πλαίσιο. Κτίστε το.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Αυτό κτίζω κι εγώ.

Έλεγα, λοιπόν, ότι το σημερινό ζήτημα είναι πολύ σοβαρό, για να το προσεγγίσουμε με διθυράμβους ή με λυγμούς. Πρέπει να πω ότι χθες ακούστηκαν και αρκετοί θρήνοι σ' αυτήν την Αίθουσα.

Απαιτείται νηφάλια σκέψη και αντικειμενική προσέγγιση. Όμως, για να τοποθετηθεί κανείς πάνω στη Συνθήκη του Άμστερνταμ, θα πρέπει να έχει στο μυαλό του κάποιες αυτονόητες παραδοχές.

Παραδοχή πρώτη. Για να περάσει η Συνθήκη του Άμστερνταμ σε επίπεδο αρχηγών, απαιτείται ομοφωνία.

Παραδοχή δεύτερη. Στη διαπραγμάτευση οι ηγεσίες των κρατών-μελών πήγαν για να περάσουν στη Συνθήκη τα κυρίαρχα δικά τους συμφέροντα. Ήταν μια διαπραγμάτευση σκληρή.

Παραδοχή τρίτη. Δεν υπάρχει αντικειμενικός προσδιορισμός του καλού ή του κακού σε μια διαπραγμάτευση. Έτσι, δεν υπήρχε και στη συγκεκριμένη. Αυτό που για μας είναι εξόχως θετικό, για άλλο κράτος-μέλος μπορεί να είναι αρνητικό. Για

παράδειγμα, εξόχως θετικό θα ήταν για μας, αν η ΚΕΠΠΑ κατάφερνε να οδηγηθεί στο σημείο της απόκτησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση ενός αμυντικού σκέλους. Οι Άγγλοι όμως τότε θεωρούσαν ότι κυρίαρχο δικό τους εθνικό συμφέρον ήταν να διαφεντεύει το ΝΑΤΟ, την Ευρώπη και όχι μόνο. Έτσι δεν προχώρησε η ΚΕΠΠΑ.

Παραδοχή τέταρτη. Πρέπει να πούμε ότι για να κρίνουμε αυτό που έχουμε σήμερα, δηλαδή, για να βγάλουμε συμπεράσματα θετικά ή αρνητικά, πρέπει να το συγκρίνουμε με αυτό που είχαμε χθες. Να συγκρίνουμε το Άμστερνταμ με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Παραδοχή πέμπτη. Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση προχώρησε σ' αυτό που είναι σήμερα μέσα από αντιφάσεις, αντιθέσεις και βέβαια και συνθέσεις.

Και παραδοχή έκτη, είναι ότι για να τοποθετηθούμε θετικά στη Συνθήκη του Άμστερνταμ, θα πρέπει πρωτίστως να ικανοποιείται το βασικό μας ευρωπαϊκό όραμα, που είναι η ένωση λαών και η ένωση κρατών.

Αν, λοιπόν, η πρώτη αναθεώρηση του Λουξεμβούργου έφερε την ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς και η δεύτερη του Μάαστριχτ έφερε την Ευρωπαϊκή Ένωση και την ΟΝΕ, η τρίτη αναθεώρηση του Άμστερνταμ έκανε σημαντικές, επιτυχείς, ως ένα βαθμό, προσπάθειες για να κάνει την Ευρώπη δημοκρατικότερη και κοινωνικότερη.

Το δυσυπόστατο όραμα "ένωση λαών και ένωση κρατών" ικανοποιείται στη γενική του θεώρηση απ' αυτήν τη Συνθήκη. Είναι ένα βήμα προς αυτήν την κατεύθυνση. Πρέπει να πούμε, επιχειρηματολογώντας πάνω σ' αυτήν την παραδοχή, ότι έγιναν διατάξεις της συνθήκης το 80% των προτάσεων του Ευρωκοινοβουλίου, που σ' αυτήν τη φάση συμβολίζει, αν θέλετε, την ένωση λαών. Και διευρύνθηκε η αρμοδιότητα του μέχρι του επιπέδου της συναπόφασης. Είναι ένα σημαντικό κλείσιμο της ψαλίδας του δημοκρατικού ελλείμματος.

Βεβαίως, σωστά κατά την άποψή μου, δεν έγιναν αποδεκτά το 100% των αιτημάτων. Δηλαδή, δεν προχώρησε η συναπόφαση μέχρι τη σύμφωνη γνώμη, διότι απεδείχθη από τη διαπραγμάτευση ότι δεν είναι ώριμα τα κράτη-μέλη να συγκροτήσουν την ένωση κρατών. Έτσι, βλέπουμε πάρα πολλά θετικά σημεία, που έχουν να κάνουν με τη βελτίωση της λειτουργίας, που έχουν να κάνουν με μέτρα για την υγεία, για τους μετανάστες, με μέτρα για το περιβάλλον σε συνδυασμό με την αειφόρο ανάπτυξη, με μέτρα που προστατεύουν και επαναβεβαιώνουν την ισότητα των δύο φύλων.

Έχουμε, να κάνουμε με πολύ θετικά μέτρα, που αντιμετωπίζουν με επιτυχία την προστασία της προσωπικότητας και των πολιτικών δικαιωμάτων των κατοίκων των κρατών-μελών. Άλλωστε, η ένταξη της Σένγκεν κάτω από κοινοτικό έλεγχο είναι ένα δείγμα γραφής.

Έχουμε όμως μία βραδυπορεία σε επίπεδο θεσμών. Και είναι φυσικό όταν εμείς θέλουμε ομοφωνία στην ΚΕΠΠΑ, ενώ για παράδειγμα οι ευρωβουλευτές της περιοχής του Μιλάνου, δεν μπορούν να διανοηθούν κοινή εξωτερική πολιτική, χωρίς πλειοψηφία. Είναι βήματα που πρέπει να γίνουν στο μέλλον. Αξιολογώντας τις επιδόσεις, τη δουλειά, της ελληνικής Κυβέρνησης, θα πρέπει να πούμε ότι ήταν θετικότατη, όχι για να ευλογήσουμε τα γένια μας ως κυβερνητικοί Βουλευτές, αλλά αντικειμενικά το λέμε.

Τα τρία ζητήματα αιχμής που έφερε στη διαπραγμάτευσή της πέρασαν, κύριε Κολοζώφ. Το πρώτο ζήτημα που είναι ρήτρα πλέον στη Συνθήκη...

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Δεν ευλογάμε τα γένια μας;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Είπαμε να είμαστε αντικειμενικοί. Περιμένετε να δείτε αν είμαι αντικειμενικός.

Έλεγα, λοιπόν, ότι πέρασε σαν ρήτρα ο σεβασμός στην ακεραιότητα των συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά και των διεθνών συνθηκών που αφορούν την ακεραιότητα των συνόρων.

Δεύτερον, ρήτρα καταδίκης για τη χρήση βίας, αλλά και μέτρα για όποιον κάνει χρήση βίας. Επίσης, έγινε δεκτό αυτό που προαναφέρθηκε. Ειδικά μέτρα για την αντιμετώπιση προβληματικών περιοχών της περιφέρειας και των ελληνικών νησιών μας. Είναι ζητήματα που δεν μπορεί να αμφισβητήσει κανείς

ότι είναι θετικά.

Θετικότατο ήταν και κάτι που έγινε εδώ προσπάθεια να υποβαθμιστεί. Είναι το σύμφωνο για την απασχόληση. Όσο και αν κάποιος επιχείρησαν λογιστικά να πουν τόσα εκατομμύρια είναι οι άνεργοι, τόσα τα χρήματα, διαιρώ και τόσο ανήκουν στον καθένα αυτό νομίζω ότι είναι ρηχό πολιτικό επιχείρημα. Διότι έγινε αρχή που σημαίνει ότι από εδώ και πέρα η Ευρωπαϊκή Ένωση θα περπατά με δίδυμο βηματισμό. Ο ένας θα είναι η αυστηρή οικονομική πειθαρχία γύρω από το ευρώ και ο άλλος θα είναι μέτρα για την απασχόληση και την ανεργία, ένα τεράστιο πρόβλημα για την Ευρωπαϊκή Ένωση και για την Ελλάδα.

Από εκεί και πέρα πρέπει να εξάρουμε και την ελληνική εισφορά στη Σύνοδο της Κέρκυρας. Βεβαίως, να μην ξεχάσουμε την τεράστια προσφορά των Ευρωβουλευτών μας, γιατί είναι ζήτημα δικαιοσύνης. Είναι τιμή για τη χώρα μας και πιστεύω και πλεονέκτημα το ότι επελέγη να είναι εισηγητής από τη μεριά του κοινοβουλίου, ο δικός μας, ο Ευρωβουλευτής -ο Έλληνας, όχι ο ΠΑΣΟΚος μόνο- καθηγητής κ. Δημήτρης Τσάτσος μαζί με τον Ισπανό Μέντες Ντε βίκο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, να μου δώσετε ένα λεπτό για να κλείσω την ομιλία μου.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Συνεχίστε. Αν και εσείς πειράζετε τους συναδέλφους Βουλευτές και δεν πρέπει να σας το δώσω, συνεχίστε.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ.

Τέλος, θα ήθελα να πω ότι θετική για την ελληνική πλευρά είναι το ότι η ευελιξία πέρασε περίπου σαν ανωμαλία. Αποδυναμώθηκε αισθητά και διατηρείται η ομοφωνία για ζητήματα που κάθε κράτος τα κρίνει κυρίαρχα, εθνικά και ιδιαίτερου συμφέροντος.

Και βέβαια πρέπει να πούμε ότι προστατεύθηκε και παρέμεινε η απόλυτη ισοτιμία των κρατών. Μεταφέρθηκε κάποια αντίθετη σκέψη για την επόμενη πενταετία. Όλα αυτά δείχνουν ότι ήταν θετική για τα ελληνικά συμφέροντα η Συνθήκη του Άμστερνταμ. Ήταν, βεβαίως, λίγο χαλαρές οι διατυπώσεις για τη διεύρυνση. Είναι σαφές ότι η Ευρώπη των δεκαπέντε δεν είναι έτοιμη αυτή τη στιγμή να διευρυνθεί. Όχι μόνο γιατί χρειάζεται εμβάθυνση, αλλά γιατί χρειάζονται και πόροι που δεν θα πρέπει να αφαιρεθούν από κράτη-μέλη της νυν Ευρωπαϊκής Ένωσης, που τους χρειάζονται πάρα πολύ, όπως η χώρα μας.

Κλείνοντας, θέλω να πω ότι είναι αλήθεια, ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση γενικά και επομένως και η Συνθήκη έχει πρόβλημα νομιμοποίησης από σημαντικό αριθμό πολιτών της Ευρώπης, οι οποίοι βλέπουν ότι δεν επιλύονται, αλλά ίσως και διευρύνονται κάποια προβλήματα οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά και περιβαλλοντικά.

Πως θα πρέπει να γίνει, κατά τη γνώμη μου, την επόμενη φορά η σύνθεση της πρότασης της ελληνικής η οποία θα αποτελέσει τη διαπραγματευτική πρόταση της χώρας στην επόμενη αναθεώρηση που ελπίζω να είναι στην Αθήνα -γιατί να μην είναι στην Αθήνα- κύριοι συνάδελφοι;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει ξανά το κουδούνι λήξης του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ίσως θα πρέπει να υιοθετήσουμε την κατάληξη της εισήγησης του Ευρωκοινοβουλίου η οποία λέει ότι, όταν η κυβέρνηση διαπραγματεύεται και υπογράφει έχει αυτήν την ευθύνη. Υπάρχει, όμως και ο κατασκευαστής, ο ηθικός αυτουργός, ο οποίος είναι κάποιος πολύ επιτυχημένος, επιμελής, ενημερωμένος και καταρτισμένος τεχνοκράτης του Υπουργείου Εξωτερικών. Το Ευρωκοινοβούλιο λέει ότι θα πρέπει λοιπόν οι κατασκευαστές να είναι Βουλευτές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Έτσι θα έπρεπε μαζί με την πρόταση του κυρίου Υπουργού για δημοψηφίσματα, να βάλουμε στο τραπέζι και την πρόταση που λέει να κατασκευάζουμε την

ελληνική πρόταση, όπως και των άλλων χωρών-μελών, με ευθύνη των εθνικών Κοινοβουλίων και του Ευρωκοινοβουλίου.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Κύριε Μάτη, σας παρακαλώ ολοκληρώστε.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΤΗΣ: Ευχαριστώ πάρα πολύ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ο κ. Σουλαδάκης έχει το λόγο.

Με κτίστες και ποιητές μπλέξαμε σήμερα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΥΛΑΔΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε αυτές τις ημέρες ένα από τα σημαντικότερα νομοσχέδια αυτής της περιόδου ή αυτών των ετών, δεδομένου ότι είναι ένα νομοσχέδιο μιας διεθνούς συμφωνίας που δεσμεύει τη χώρα μας σε πολλές πλευρές, όπως και τις άλλες δεκατέσσερες ευρωπαϊκές χώρες.

Συνήθως όταν κάνουμε τέτοιες συζητήσεις υπάρχουν δύο κυρίαρχες τάσεις. Η μία είναι η τάση της φετιχοποίησης και η άλλη είναι η τάση της δαιμονοποίησης. Η μία, δηλαδή, που θεωρεί ότι τα πάντα λύνονται με αυτόν τον τρόπο και η άλλη η οποία θεωρεί ότι τα πάντα καταστρέφονται με τον ίδιο τρόπο. Και η μία και η άλλη άποψη είναι αποπροσανατολιστικές διότι οδηγούν σε αδρανολογία και σε αποπροσανατολισμό εκείνες τις κοινωνικές δυνάμεις, που οφείλουν να διεκδικήσουν τα νέα δικαιώματα, που διαμορφώνονται για τη χώρα μας μέσα από τα νέα πλαίσια.

Από την άποψη αυτή σαφέστατα η Συνθήκη του Άμστερνταμ είναι ένα θετικό βήμα. Υπό την έννοια, λοιπόν, αυτή πρέπει να ψηφισθεί από όλους μας.

Όσο, όμως, τελικά κυρίως η ευρωπαϊκή πολιτική από ορισμένες πλευρές αντιμετωπίζεται είτε ως ακαδημαϊκό πόνημα ή ως πανεπιστημιακό ενδιαφέρον είτε σαν κάτι που να μην αφορά εμάς, τόσο ο ελληνικός λαός δεν θα παίρνει εκείνα τα μέτρα πρόνοιας για τη δική του προοπτική, για το δικό του το μέλλον.

Ορισμένοι αντιμετωπίζουν αυτήν τη σχέση ως μια Αμάλθεια η οποία θα τροφοδοτεί με το γάλα της τους Έλληνες. Άλλοι την αντιμετωπίζουν ως ένα κακό δαίμονα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, όμως και οι Συνθήκες που τη διαμορφώνουν αυτή δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ευρύ πλαίσιο θετικό μέσα στο οποίο μπορούμε να υπάρξουμε με καλύτερους όρους ως έθνος, ως λαός και ως κράτος.

Από την άποψη αυτή μέσα σε αυτούς τους νέους θεσμούς οι δικές μας δυνάμεις είναι εκείνες που θα κερδίσουν τη μάχη. Και αυτές είναι οι δυνάμεις που διαμορφώνονται στο χώρο του κράτους - εφόσον έχεις ένα κράτος το οποίο μπορεί να ανταποκριθεί σε ένα διεθνή ανταγωνισμό- οι δυνάμεις της κοινωνίας, οι οποίες μπορούν οι ίδιες να παίξουν το δικό τους ρόλο, οι δυνάμεις της οικονομίας, οι οποίες μπορούν και αυτές να ανταπεξέλθουν στα νέα δεδομένα.

Μην ξεχνάμε ότι πέραν της Ευρώπης των τριακοσίων πενήντα εκατομμυρίων υπάρχουν άλλα πενήντισι δισεκατομμύρια πολιτών σε αυτόν τον πλανήτη. Υπάρχουν και άλλες σχέσεις, υπάρχουν και άλλες προτεραιότητες.

Υπό την έννοια αυτή σαφέστατα η προτεραιότητα μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι κυρίαρχη προτεραιότητα για μας, αλλά δεν είναι και η τελευταία. Πρέπει να δούμε ότι στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης συνυπάρχουν συναγωνιστικές και ανταγωνιστικές δυνάμεις συγχρόνως. Επομένως, με βάση αυτήν τη λογική και της συνύπαρξης και του ανταγωνισμού πρέπει να πορευθούμε.

Και δεν σημαίνει κατ' ανάγκην ότι αυτές οι συναγωνιστικές ή ανταγωνιστικές δυνάμεις είναι του ίδιου ιδεολογικού φάσματος σε επίπεδο Ευρώπης. Κατά κύριο λόγο, οι ανταγωνισμοί, προς το παρόν τουλάχιστον, αφορούν εθνικούς, εθνικοοικονομικούς ανταγωνισμούς. Δεν αφορούν δηλαδή "απο δω οι σοσιαλιστές μόνο, απο εδώ το λαϊκό κόμμα και απο εκεί οι κομμουνιστές ή οι πράσινοι" και ότι μεταξύ των τεσσάρων αυτών αντιλήψεων οι κυρίαρχες αντιθέσεις επιλύονται με συμβιβασμούς, σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Από την άποψη αυτή, εγώ θα έβλεπα ότι αυτή η συζήτηση που κάνουμε σήμερα και πρέπει να επεκταθεί, είναι ποιος θα πρέπει να είναι ο αυτοκαθορισμός της χώρας μας στη νέα προοπτική της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Από την άποψη αυτή επαναλαμβάνω, πρέπει να δούμε τα θέματα του κράτους, τα θέματα της οικονομίας. Και υπό την έννοια αυτή, πολλοί τομείς της οικονομίας πρέπει να ειδικωθούν στη βάση του τι είδους χειρισμούς πρέπει να κάνουμε για την προοπτική αυτή. Δηλαδή, στη βάση του τι εθνικό έλεγχο -και δεν εννοώ κρατικό έλεγχο- πρέπει να έχουμε, για να έχουμε τις δυνατότητες να παρεμβαίνουμε οικονομικά και πολιτικά.

Η χώρα μας, όμως, πρέπει να δει και άλλες πλευρές. Η Ευρώπη και οι καλώς. Αλλά μόνο η Ευρώπη; Εμείς εδώ εξακολουθούμε να αποτελούμε νησί στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης των δεκαπέντε. Όμως, αυτή η ιδιότητα του νησιού όπως και παλιότερα - δεν έχουμε χερσαία σύνορα, η μοναδική χώρα πλην της Μεγάλης Βρετανίας που έχει πραγματική θάλασσα, είμαστε εμείς-έχουμε όμως μια ιδιαιτερότητα εδώ. Από την άποψη αυτή, πρέπει να βρούμε την ευρωπαϊκή μας στρατηγική, την ευρωπαϊκή μας πολιτική, συνυφασμένη και με δευτερεύουσες πλευρές, που έχει σχέση με τον ιδιαίτερο ρόλο που μπορούμε να παίξουμε εδώ στην εγγύτερη περιοχή μας, στη νοτιοανατολική Ευρώπη και αλλού.

Υπό την έννοια, λοιπόν, αυτή, η προοπτική της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης για μας -εγώ προσωπικά τη θεωρώ ως ευρωπαϊκή εξέλιξη- η ολοκλήρωση είναι ένας απώτερος ουτοπικός κατά την άποψή μου στόχος, αλλά ας το αφήσουμε αυτό στο μέλλον. Η ευρωπαϊκή εξέλιξη είναι κατά την άποψή μου η σωστή ορολογία και σ' αυτήν πρέπει να επιμένουμε. Όμως πρέπει να δούμε τη σχέση τη δική μας σε επίπεδο οικονομίας, σε επίπεδο θεσμών, σε επίπεδο πολιτισμού, σε επίπεδο αυθύπαρκτης οντότητας και ως εθνικό κράτος και ως εθνική στρατηγική σ' αυτήν την προοπτική.

Βλέπετε οι ευρωπαϊκές χώρες αναζητούν τη δική τους φυσιογνωμία -είδαμε τον Ζοσπεν προ ημερών στη Γαλλία- και αυτό πρέπει να το δούμε και εμείς. Η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και η ΟΝΕ σε ένα μεγάλο μέρος αποτέλεσε την απάντηση της Ευρώπης στην περίφημη παγκοσμιοποίηση. Η παγκοσμιοποίηση όμως έχει πολλούς όρους, έχει και πολλούς ανταγωνισμούς, έχει και πολλές υποπεριπτώσεις. Υπό την έννοια, λοιπόν, αυτή πρέπει εμείς να δούμε πως συμμετέχουμε, πως δεν συμμετέχουμε, πως δίνουμε νέα προοπτική.

Κυρίες και κύριοι, η χώρα μας έχει τη δική της ιδιαιτερότητα, έχει τις δικές της αντιθέσεις, έχει τις δικές της ανάγκες. Σαφέστατα πάρα πολλές από αυτές τις ανάγκες και τις δυνατότητες μπορούμε να τις αξιοποιήσουμε μέσω Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αλίμονο όμως αν εναποθέσουμε το σύνολο των προβλημάτων μας και την αντιμετώπισή τους μόνο σ' αυτές τις προοπτικές.

Γιατί το λέω αυτό το πράγμα; Η σχέση ισοτιμίας ή δημοκρατίας - διότι η ισοτιμία σ' αυτούς τους θεσμούς έχει σχέση και με τη δημοκρατία- δεν είναι κάτι το οποίο χαρίζεται, είναι κάτι το οποίο κατακτιέται. Από την άποψη αυτή πιστεύω ότι οι περισσότερες ρυθμίσεις που έχουν γίνει στη Συμφωνία του Άμστερνταμ, αυτές τις δυνατότητες μας τις παρέχουν και πρέπει να τις αξιοποιήσουμε. Όμως εμείς οφείλουμε να καθορίσουμε τους δικούς μας όρους του παιχνιδιού. Εμείς οφείλουμε να δούμε το δικό μας ρόλο σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις. Και επαναλαμβάνω, οι συζητήσεις αυτές που γίνονται αυτές τις ημέρες, θα έπρεπε να οικοδομηθούν από τη μια πλευρά το στοιχείο της ενημέρωσης προς τον ελληνικό λαό και που πορεύεται, πως πορεύεται και πως πρέπει να πορευθεί. Από την άλλη όμως θα πρέπει εμείς οι ίδιοι να διαμορφώσουμε σε επίπεδο πλέον εθνικής συναίνεσης ποιο είναι το επόμενο βήμα, τι διεκδικούμε. Διότι, όπως είπα και προηγουμένως, δεν είναι όμοια τα αιτήματα και οι ανάγκες κάθε χώρας. Οι εθνικοκρατικοί ανταγωνισμοί θα εξακολουθούν να υπάρχουν και πολλές φορές θα επικαλύπτουν τους ιδεολογικούς ανταγωνισμούς ή τις ιδεολογικές ή συγγενείς πολιτικές αντιμετωπίσεις.

Κυρίες και κύριοι, η Συνθήκη θα ψηφιστεί σε λίγες ημέρες από εμάς. Σε λίγους μήνες, θα αποτελέσει θεσμό της

Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ανοίγονται νέα πεδία και εμείς πρέπει να είμαστε παρόντες. Η Ελλάδα οφείλει να έχει λόγο. Και ακριβώς, αν πραγματικά θέλουμε να δούμε την επόμενη μέρα, το σύνθημα, η ανάγκη μιας ισχυρής Ελλάδας, είναι παρά ποτέ επίκαιρο. Και ακριβώς σ' αυτό το πλαίσιο οφείλουμε όλοι να επικεντρώσουμε τις προσπάθειές μας και τα κόμματα και η κοινωνία και οι πολιτικοί και οι φορείς.

Και θέλω να πω τούτο, τελειώνοντας -γιατί δεν θέλω να υπερβώ το χρόνο- ότι, όσο εδώ αναλίσκαστε σε αλληλοκατηγορίες του πώς ο ένας καταστρέφει τη χώρα και θα έλθει ο άλλος να τη σώσει, όσο οδηγούμε τον ελληνικό λαό σε μια πεσιμιστική στάση και σε μια άρνηση, τόσο η δυνατότητα να δει καλύτερες ημέρες η χώρα μας, αποδυναμώνεται.

Οφείλουμε εδώ να καταθέτουμε κάθε φορά τη θετική πρόταση. Οφείλουμε να καταθέτουμε την προοπτική. Και οφείλουμε να προσανατολίζουμε και κοινωνία και δυνάμεις οργανωμένες και κυρίως, εμάς τους ίδιους, σε κατευθύνσεις που να δίνουν μέλλον, να δίνουν όραμα, να δίνουν ρεαλισμό, να δίνουν προοπτική.

Η άρνηση του λαού, που γυρνά την πλάτη σε όλους μας, παρ'ότι όλοι κοκορευόμαστε ότι ανεβαίνουν, κατεβαίνουν τα ποσοστά μας, χωρίς να γυρνάμε πίσω να δούμε τι λέει ο κόσμος, πρέπει να μας προβληματίσει. Αν θέλουμε πραγματικά να δούμε το λαό δίπλα στα πολιτικά κόμματα και στους πολιτικούς φορείς, πρέπει να αντιμετωπίσουμε τις ανάγκες αυτής της χώρας με θετική προοπτική και όχι με άρνηση, όχι με καταστροφολογία.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ο κ.Κοντογιαννόπουλος έχει το λόγο.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Συνθήκη του Άμστερνταμ αποτελεί ένα ακόμα βήμα μπροστά στη μακρά και επίπονη πορεία για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Μια πορεία που ξεκίνησε πριν από πενήντα περίπου χρόνια, όταν ένας μεγάλος Ευρωπαίος, ο Ζαν Μονέ οραματίστηκε πάνω στα ερείπια της Ευρώπης, που έβγαине ρημαγμένη από το Β' Παγκόσμιο πόλεμο, να οικοδομηθεί μια Ευρώπη ειρηνική και ευημερούσα. Θεμέλιο αυτού του οράματος ήταν μια πεζή σύλληψη. Αντί για μεγαλεπήβολα πολιτικά σύμφωνα, ο Ζαν Μονέ πίστεψε -και δικαιώθηκε- ότι η αφετηρία για την Ευρωπαϊκή Ενοποίηση έπρεπε να ήταν μια κοινή αγορά για τα ευρωπαϊκά προϊόντα. Πάνω σε αυτήν την κοινή αγορά, θα μπορούσαν να οικοδομηθούν σχέσεις συνεργασίας και εμπιστοσύνης ανάμεσα σε ευρωπαϊκούς λαούς, που είχαν αιματοκυλήσει από τις προαιώνιες έχθρες τους, δυο φορές την Ευρώπη.

Με αφετηρία την περίφημη Διακήρυξη της 9ης Μαΐου του 1950 του Γάλλου Υπουργού Εξωτερικών Ρομπέρ Σουμάν για την ανάγκη συνεργασίας των ευρωπαϊκών χωρών στον τομέα άνθρακα και χάλυβα, πάνω στον οποίο στηριζόταν στο μεγαλύτερο βαθμό η ανάπτυξη της βαριάς ευρωπαϊκής βιομηχανίας, ορομολογήθηκαν οι εντυπωσιακές εξελίξεις που φθάνουν μέχρι τη σημερινή κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ.

Το 1951 υπεγράφη η Συνθήκη των Παρισίων, με την οποία ιδρύθηκε η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα.

Το 1957 υπεγράφη η Συνθήκη της Ρώμης, με την οποία ιδρύθηκαν η Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα, η ΕΟΚ και η EURATOM δηλαδή, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ενέργειας.

Το 1957 ιδρύθηκε η Ευρώπη των έξι. Το 1961 η Ελλάδα ήταν η πρώτη χώρα που συνδέθηκε με την τότε Ε.Ο.Κ.. Η πράξη της σύνδεσης εξέφρασε τη διορατικότητα και τον οραματισμό του Κωνσταντίνου Καραμανλή για τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας, που σήμερα επιδοκιμάζεται από τη συντριπτική πλειοψηφία των πολιτικών δυνάμεων και του ελληνικού λαού.

Το 1972 ιδρύθηκε η Ευρώπη των εννέα με την προσχώρηση της Μεγάλης Βρετανίας, της Ιρλανδίας και της Δανίας. Το 1981

ιδρύθηκε η Ευρώπη των δέκα με την ένταξη της χώρας μας, το 1986 η Ευρώπη των δώδεκα, το 1995 η Ευρώπη των δεκαπέντε.

Παράλληλα, επιχειρείται η εμβάθυνση της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Από την ολοκλήρωση της Κοινής Ευρωπαϊκής Αγοράς φθάσαμε στην Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη του 1987, που έθεσε τις βάσεις της Οικονομικής και Νομισματικής Ενοποίησης. Το 1992 υπεγράφη η Συνθήκη του Μάαστριχτ που έρχεται σήμερα να συμπληρώσει η Συνθήκη του Άμστερνταμ.

Θεώρησα αναγκαία αυτήν την ιστορική αναδρομή για να υπενθυμίσω απλά ορισμένες αλήθειες ότι, δηλαδή, το ευρωπαϊκό οικοδόμημα έγινε μεθοδικά, σταδιακά και σταθερά. Από την Κοινή Αγορά του 1958 φθάσαμε στην Ενιαία Αγορά και στην Ο.Ν.Ε. και το ευρώ της εποχής μας.

Η Ενιαία Οικονομική και Νομισματική Πολιτική Νομοτελειακά, κύριοι συνάδελφοι, θα επισπεύσει την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας που αποτελεί αίτημα όλων μας. Εάν είχε ξεκινήσει ανάποδα η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν θα είχαμε φθάσει στη σημερινή πραγματικότητα. Αυτή είναι η αλήθεια που πρέπει να καταλάβουμε όλοι. Το γεγονός ότι σήμερα, έπειτα από τόσες προσπάθειες φθάσαμε στην υιοθέτηση ενός κοινού νομίσματος, αυτό σημαίνει όχι πια συντονισμένες οικονομικές πολιτικές, αλλά σημαίνει ενιαία οικονομική πολιτική. Και η ενιαία οικονομική πολιτική δεν μπορεί να ευοδωθεί εάν δεν συνοδευθεί από ενιαία εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας.

Αυτά δεν γίνονται όμως από τη μία μέρα στην άλλη. Θα απαιτηθεί χρόνος. Αρκεί να σκεφθείτε ότι η Μεγάλη Βρετανία ήταν από την αρχή αντίθετη σε αυτό το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Ήθελε μία χαλαρή συνεργασία ευρωπαϊκών λαών, περίπου μία ζώνη ελεύθερων συναλλαγών. Το 1992 αρνήθηκε να υπογράψει και να εντάξει το πρωτόκολλο, για την απασχόληση και την κοινωνική αντίληψη της Ευρώπης. Σήμερα τα αποδέχεται. Δεν είναι εύκολο λαοί με τέτοια ιστορία, με τέτοιο ρόλο στο διεθνές στερέωμα, όπως η Μεγάλη Βρετανία, η Γερμανία, η Γαλλία και οι υπόλοιπες χώρες, από τη μία μέρα στην άλλη να φθάσουν στην ομοσπονδιακή Ευρώπη, που ασφαλώς θα είναι η κατάληξη αυτής της πορείας. Με αυτό ήθελα να απαντήσω σε μία προσέγγιση μεμψιμοιρη για τη Συνθήκη του Άμστερνταμ.

Κύριες και κύριοι συνάδελφοι, ασφαλώς η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν αποτελεί την ολοκλήρωση όλων αυτών των στόχων. Όμως, είναι ένα βήμα μπροστά, είναι ένα βήμα που ολοκληρώνει, που συμπληρώνει θα έλεγα -η ολοκλήρωση απέχει ακόμα- τον κοινωνικό, πολιτικό, πολιτισμικό και το θεσμικό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Έρχεται να συμπληρώσει τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και να προετοιμάσει την Ευρώπη των είκοσι πέντε.

Υπάρχει αναμφίβολα, όμως, μία αρνητική πραγματικότητα που επισημάνθηκε από πολλούς. Η Ευρώπη εξακολουθεί να παραμένει μακριά από τους πολίτες. Και αυτό είναι ένα μεγάλο έλλειμμα σε ολόκληρο τον ευρωπαϊκό χώρο. Οι Ευρωπαίοι πολίτες δεν έχουν αισθανθεί όσο θα πρέπει, ότι η πορεία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης τους αφορά άμεσα. Και η αλήθεια αυτή ισχύει ακόμη περισσότερο για τη χώρα μας.

Υπάρχει ένα μεγάλο έλλειμμα ενημέρωσης και υπάρχει και μία μεγάλη σύγχυση, μία σύγχυση που τη ζούμε αυτές τις μέρες. Οι αγροτικές κινητοποιήσεις αυτών των ημερών τι άλλο μαρτυρούν;

Πρωτοστατούν συνάδελφοι από το Κ.Κ.Ε., στελέχη του Κ.Κ.Ε., που όπως έχει δικαίωμα έχει δηλώσει δημόσια, ότι αντιστρατεύεται το στόχο της ΟΝΕ. Θέλει πάση θυσία, η χώρα μας να μην ενταχθεί στην ΟΝΕ. Με τις δυνάμεις αυτές όμως συστρατεύονται και δυνάμεις που ανήκουν σε πολιτικά κόμματα που θα ψηφίσουν τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Το ερώτημα είναι ποιο μήνυμα περνάει στον Έλληνα αγρότη; Μέσα στην Ευρώπη ή έξω από την Ευρώπη; Μόνο μέσα στην Ευρώπη θα μπορέσουμε να βελτιώσουμε το επίπεδο ζωής του αγροτικού κόσμου και να κάνουμε τις διαρθρωτικές τομές που απαιτούνται. Καμία εθνική πολιτική πλέον δεν μπορεί να λύσει μόνη τα προβλήματά αυτά.

Κύριοι συνάδελφοι, μία αλήθεια πρέπει όλοι να συνειδητοποιήσουμε, ότι η χώρα μας σε αυτά τα δεκαοκτώ χρόνια σπατάλησε και χρόνο, σπατάλησε και χρήμα, σπατάλησε και ευκαιρίες. Σπατάλησαμε χρόνο διότι είμαστε η μόνη χώρα που παρά τη θέλησή μας δεν μπήκαμε στην ΟΝΕ το 1999, την ώρα που χώρες οι οποίες μπήκαν μετά από εμάς το πέτυχαν. Σπατάλησαμε χρήμα. Δεν αξιοποιήσαμε τα διαρθρωτικά ταμεία και ιδιαίτερα το πρώτο Πακέτο Ντελόρ για τις διαρθρωτικές τομές και για τις υποδομές που χρειαζόμαστε σήμερα. Σπατάλησαμε ευκαιρίες, πετάξαμε το πακέτο Πινέριο, πετάξαμε την ευκαιρία για την αναπροσαρμογή της αγροτικής μας οικονομίας και τώρα πληρώνουμε τις συνέπειες προκαλώντας ακόμα μεγαλύτερη σύγχυση στον Έλληνα αγρότη που τα αγνοεί όλα αυτά.

Ο Έλληνας αγρότης, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν έχει καταλάβει ακόμα ότι δεν υπάρχουν κρατικές τιμές. Περιμένει ακόμα να προσδιοριστούν τιμές ασφαλείας του παρελθόντος. Σ' αυτό το σημείο βρίσκεται η ενημέρωσή του και αυτό είναι ευθύνη όλων μας.

Έχουμε την ευκαιρία, έστω αυτήν τη στιγμή, στο πεντάμηνο μέχρι τις ευρωεκλογές να την αξιοποιήσουμε για να πείσουμε τους Έλληνες, ότι η Ευρωπαϊκή ενοποίηση πρωτίστως ενδιαφέρει τη χώρα μας μέσα στην παγκοσμιοποίηση των οικονομιών σήμερα.

Η ΟΝΕ αποτελεί μείζονα στόχο τον οποίο αν τον πετύχουμε θα δημιουργήσει προοπτικές ασφαλούς ανάπτυξης, προοπτικές ευημερίας, προοπτικές απασχόλησης. Αν αντίθετα, δεν τον πετύχουμε ούτε και τώρα μας περιμένει η περιθωριοποίηση και η αλβανοποίηση. Αυτό σημαίνει πολιτικοποίηση των ευρωεκλογών και αυτό σημαίνει κατά την άποψή μου όχι ποιο κομμα θα πάρει μεγαλύτερο ή το μικρότερο ποσοστό, αλλά ποιο κόμμα θα πάρει ξεκάθαρες θέσεις για πολιτικές και μεταρρυθμιστικές πρωτοβουλίες που χρειάζεται η χώρα μας για να μπορέσει να γίνει ηγετική πρωτοπορία στην Ευρώπη και όχι μια μαραμένη επαρχία, που αν συνεχίσουμε με τη σημερινή νοοτροπία και τους σημερινούς ρυθμούς θα είναι το πιο σίγουρο ότι θα πετύχουμε.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ευχαριστούμε τον κ. Κοντογιαννόπουλο.

Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας "ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ", σαράντα εννέα μαθητές και δύο συνοδοί-καθηγητές από το 3ο Γυμνάσιο Νέας Σμύρνης. Τους καλωσορίζουμε στο ελληνικό Κοινοβούλιο.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες)

Η κ. Κατσέλη έχει το λόγο.

ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΚΑΤΣΕΛΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα έρχεται προς συζήτηση στη Βουλή η κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ. Είναι μία συζήτηση που αφορά το νέο καταστατικό χάρτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που καθορίζει το πλαίσιο λειτουργίας μιας έννομης τάξης στον ευρωπαϊκό χώρο.

Θεωρώ πως έχει γίνει σε σχέση με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ ένα σημαντικό βήμα για μία συνολικότερη θεώρηση της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης για τη βελτίωση της ζωής των πολιτών, καθώς και για την εξομάλυνση των διαφορών των οικονομιών και κοινωνιών στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Δεν έχουμε βέβαια φθάσει στο σημείο που πρέπει. Έχουν ακόμα να γίνουν πολλά όπως παραδείγματος χάρη στην αγροτική πολιτική, αφού το θέμα είναι επίκαιρο. Υπάρχουν όμως πολλά θετικά σημεία σε αυτήν την πορεία.

Σαν Ελλάδα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αγωνιστήκαμε και συμβάλαμε με τις θέσεις μας στη διακυβερνητική συνδιάσκεψη, ώστε σήμερα να μπορούμε να μιλάμε για πρόοδο σε θέματα ζωτικής σημασίας, όπως παραδείγματος χάρη μία προοπτική κοινής αμυντικής πολιτικής, που έχει μεγάλη σημασία για τη χώρα μας.

Την ενσωμάτωση του κοινωνικού πρωτοκόλλου, άρθρα 136 μέχρι 148. Τις θέσεις για τα εργασιακά θέματα, ώστε από κοινού να

προσπαθήσουμε να αντιμετωπίσουμε την ανεργία. Τις θέσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ισότητα των δύο φύλων. Επίσης και την απαγόρευση των διακρίσεων.

Είναι βέβαια αδύνατον να τοποθετηθώ πάνω σε όλα αυτά. Αποφάσισα, λοιπόν, να μιλήσω για τα θέματα της ισότητας. Γιατί θεωρώ ότι το θέμα της ισότητας υποβαθμίζεται στην πολιτική ζωή της Ελλάδας και αυτό σε αντίθεση με την πρόοδο που σταθερά σημειώνει στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

Η εισαγωγή στις αρχές της Συνθήκης της συγκεκριμένης αρχής της ισότητας των δύο φύλων θεωρώ ότι είναι σημαντική, γιατί δίνει πλέον νομική βάση για την προώθηση της ισότητας των ευκαιριών σε όλους τους τομείς. Σύμφωνα με το νέο κείμενο, η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να προωθήσει ενεργητικά τις πολιτικές ίσων ευκαιριών σε κάθε τομέα που έχει αρμοδιότητα και όχι μόνο σε εργασιακά θέματα, όπως ίσχυε στο παρελθόν. Αυτό σημαίνει την ουσιαστική αξιοποίηση ατόμων που αδικούνται σήμερα. Γιατί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα εργασιακά θέματα δεν μπορούν να διαχωρίζονται σε καμία περίπτωση από τα κοινωνικά. Κάθε κατηγορία εργαζομένων που περιθωριοποιούνται κοινωνικά μόνο και μόνο επειδή είναι γυναίκες, ανεξάρτητα από τα talέντα τους και τα όνειρά τους, είναι αδύνατον να έχουν εργασιακή ισότητα.

Εφόσον, λοιπόν, βασική αρχή στη νέα Συνθήκη είναι η προώθηση της ισότητας των δύο φύλων, όλες οι εθνικές νομοθεσίες θα πρέπει να ευθυγραμμιστούν με αυτήν την αρχή. Οι εφαρμογές στην πράξη και οι επιμέρους πολιτικές πρέπει επίσης να αλλάξουν, πράγμα που είναι συχνά πιο δύσκολο από την αλλαγή ή τη συμπλήρωση νόμων.

Εμείς, όμως, άραγε είμαστε έτοιμοι να κάνουμε αυτά τα βήματα; Είναι σίγουρο πως οι ετήσιες εκθέσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις εκθέσεις του Κοινοβουλίου, στις υποθέσεις που θα φθάνουν στα δικαστήρια της Ευρώπης, θα δίνουν εξετάσεις τα κράτη-μέλη ως προς τη διάσταση της ισότητας. Αυτό θα επηρεάζει -και ήδη επηρεάζει- τη διεθνή μας εικόνα συνολικά ως προς τα ανθρώπινα δικαιώματα, τους δημοκρατικούς θεσμούς και την αειφόρο ανάπτυξη.

Αντέχει άραγε η χώρα μας την πολυτέλεια να βαδίζει με το 50% του πληθυσμού, όταν μπορεί να βασιστεί στο 100%; Γιατί να είμαστε άραγε σήμερα τελευταίοι στα θέματα ισότητας στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Χρειάζεται εξάλλου να μας το πει η Ευρώπη για να δώσουμε στην Ελληνίδα τη θέση που δικαιούται μετά από τόσους αγώνες και θυσίες;

Γιατί άραγε είμαστε η μοναδική χώρα που δεν έχει επιτροπή ισότητας σ' αυτήν την Ελληνική Βουλή; Πόση σημασία δίνουμε εδώ σαν εκπρόσωποι του λαού στην καταπάτηση των δικαιωμάτων του 51% του πληθυσμού;

Το άρθρο 119, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, του νέου κειμένου αφορά την ισότητα ευκαιριών στην απασχόληση και τα θετικά μέτρα. Θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ισότητα δεν σημαίνει ίδια αφετηρία για ανόμοιες περιπτώσεις. Όπως οι αθλητές στο στίβο τρέχουν από διαφορετική αφετηρία σε ομόκεντρους κύκλους του σταδίου, έτσι για την άρση των ανισοτήτων χρειάζεται διαφορετική αντιμετώπιση κάθε ομάδας ατόμων ή και κάθε ατόμου ανάλογα με τις περιστάσεις. Στην Ελλάδα δεν αποκαλύπτεται πάντα το μέγεθος των προβλημάτων των γυναικών. Παραδείγματος χάρη, οι νέες κοπέλες δεν δηλώνουν όλες στον ΟΑΕΔ ότι ψάχνουν για δουλειά, επειδή δεν υπάρχουν επιδόματα για πρωτοεργαζόμενες και έτσι δεν καταγράφονται σαν άνεργες. Ή πάλι ορισμένοι θεωρούμε μέρος της παράδοσής μας την έλλειψη γυναικών σε διευθυντικές θέσεις, χωρίς να μας ανησυχεί ιδιαίτερα αυτό.

Τα στοιχεία, αγαπητοί συνάδελφοι, της EUROSTAT δείχνουν μία μικρή πτώση της ανεργίας για πρώτη φορά. Όμως, ενώ πέφτει ο μέσος όρος για τους άνδρες από το 8,8% στο 8,5% σε ευρωπαϊκό επίπεδο, ανέβηκε η ανεργία των γυναικών από το 11,4% στο 11,7%. Παράλληλα το 85% των εργαζομένων που δεν έχουν σταθερά συμβόλαια και είναι με μερική απασχόληση, είναι γυναίκες.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, κάποιους σταθερούς ποσοτικούς στόχους, οικονομικά μέσα για την προώθησή τους και μία

πολιτική διεύρυνσης των ίσων ευκαιριών, πολιτική, δηλαδή, που να βλέπει και ποιοτικά τη διαφορετικότητα των εργαζομένων για να δώσουμε επιτέλους περιεχόμενο στο άρθρο 119.

Θεωρώ λοιπόν, ότι αυτό το άρθρο είναι ένα ξεκίνημα γιατί θέτει το θέμα των θετικών μέτρων για τη γυναικεία απασχόληση. Χωρίς θετικά μέτρα είναι αδύνατον να αλλάξουμε τη σημερινή πραγματικότητα. Μπορεί, όμως, να φαίνεται ότι έχουν κόστος αυτά τα μέτρα, όμως, το κόστος της έλλειψής τους είναι ακόμη μεγαλύτερο. Ήδη η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε τις οδηγίες για την απασχόληση για το 1999 μαζί με την κριτική της για την πορεία της απασχόλησης το 1998. Στις νέες οδηγίες τα πρώτα τρία μέτρα των δομών είναι όμοια με τα προηγούμενα, δηλαδή, η ικανότητα ενσωμάτωσης των ατόμων στην αγορά εργασίας, το επιχειρηματικό πνεύμα και η προσαρμοστικότητα. Όμως, προστέθηκε ένας ξεχωριστός τομέας αυτός της ισότητας των ευκαιριών. Βέβαια δεν θίγονται ποιοτικά θέματα όπως η έλλειψη επαγγελματικής ασφάλειας για την πλειονότητα των θέσεων εργασίας, που απασχολούν γυναίκες ή για τρόπους ώστε να γίνει η επαγγελματική ζωή των γυναικών περισσότερο ανθρώπινη, λιγότερο ανασφαλής και αγχώδης, ώστε να συμβαδίζει με την οικογενειακή και προσωπική ζωή των ανθρώπων. Πρόγμα που σε κάθε περίπτωση θα ήταν θετικό για όλους τους άντρες, τις γυναίκες και τα παιδιά.

Σαν αφετηρία, όμως, σε ευρωπαϊκό επίπεδο το άρθρο 119 σε συνδυασμό με μια σημαντική αλλαγή που ψηφίσαμε στο Σύνταγμά μας, ώστε τα θετικά μέτρα να μην εμποδίζονται, αντίθετα να θεωρούνται εμβάθυνση και στερέωση της δημοκρατίας, ελπίζω πως θα μας ανοίξουν θετικούς δρόμους για την ισότητα.

Δεν έχουν λυθεί βέβαια κάποια προβλήματα που αφορούν τη διαδικασία που θα ακολουθήσουμε για να εφαρμόσουμε αυτήν την ισότητα. Είναι λάθος κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να νομίζουν μερικοί, ότι τα θέματα της ισότητας αφορούν μόνο τις γυναίκες. Είναι εκμετάλλευση και αναστέλλει την πρόοδο και την ανάπτυξη ο παραμερισμός ικανών ατόμων στον εργασιακό τους χώρο επειδή είναι γυναίκες. Αφορά την ίδια την οικονομία αλλά και τον κοινωνικό ιστό και το μέλλον της νεολαίας μας, όταν σήμερα είναι εύκολο για ένα άτομο με λιγότερες ικανότητες, μόνο και μόνο επειδή είναι άνδρας να παραμερίσει μια γυναίκα και ας είναι αυτή η γυναίκα ικανότερη, συνεπέστερη και αποτελεσματικότερη. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να αλλάξει και αλλάζει μόνο με την πολιτική μας βούληση. Άραγε θα δείξουμε ποτέ αυτήν την πολιτική βούληση; Μόνο έτσι θα έχουμε ενσωμάτωση της ισότητας σε όλες τις πολιτικές. Μόνον έτσι θα έχουμε το 100% του ανθρώπινου δυναμικού στην υπηρεσία του κοινού μας συμφέροντος, του συμφέροντος της Ελλάδας.

Σήμερα διαθέτουμε εδώ μέσα μόνο το 6% γυναίκες όμως είναι η μεγάλη ευθύνη όλων μας ανεξαρτήτως φύλου σαν εκπροσώπων του ελληνικού λαού να πάψουμε να αποκρύβουμε την ανισότητα που αφορά το 51% του πληθυσμού.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η νέα Συνθήκη φανερώνει την πρόθεση για μια στενότερη πολιτική συνεργασία των κρατών μελών της Ένωσης. Ο τρόπος που θα γίνουν οι αναγκαίες αλλαγές είναι η δική μας απόφαση και θα πρέπει να αντανakλά τη δική μας αφοσίωση στη δημοκρατία. Σήμερα στα θέματα ισότητας είμαστε ουραγοί και αυτό πρέπει να αλλάξει.

Τέλος, θα πρέπει σχεδιάζοντας θεσμικές αλλαγές, να στοχεύουμε στην ενίσχυση που χρειάζεται το κοινωνικό πρόσωπο της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και πάνω απ' όλα χρειάζεται η ενημέρωση των πολιτών στις αλλαγές που φέρνει αυτή η Συνθήκη. Συμμετοχή χωρίς ενημέρωση δεν είναι δυνατή. Πρέπει να γνωρίζουμε όλοι τις συνέπειες, από τα παιδιά στα σχολεία ως τα στελέχη της πολιτικής και οικονομικής ζωής αυτής της χώρας. Μόνο έτσι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες θα είμαστε ενεργοί πολίτες και όχι κάτοχοι της μισής αλήθειας με άγνοια των υποχρεώσεων και των δικαιωμάτων μας. Κλείνοντας θα ήθελα να επισημάνω, ότι η κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ είναι ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός, που θα διαμορφώσει τις τύχες των λαών της Ευρώπης. Η ενημέρωση όμως και η ενεργοποίηση του πολίτη είναι δικό μας πολιτικό έργο, εφόσον θεωρούμε απαραίτητο ότι θέλουμε μια Ευρώπη κοντά στον πολίτη, κοντά στον άνδρα και κοντά στη

γυναίκα. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Λουκάς Αποστολίδης): Ο κ. Παπαφίλιππου έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΦΙΛΙΠΠΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με αίσθημα πολιτικής ευθύνης, αλλά και πολιτικής συνέπειας δηλώνω, ότι ψηφίζω την κύρωση της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης τη νέα Συνθήκη του Άμστερνταμ. Και εξηγούμαι για ποιον ακριβώς λόγο.

Κατά πρώτον η θέση αυτή συμπλέει με τις αρχές της ευρωπαϊκής πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας, η οποία με μεγάλη χαρά και ικανοποίηση έχει γίνει ήδη εθνική πολιτική, κύριοι συνάδελφοι. Ο ελληνικός λαός αναγνωρίζει τη σημασία και τα οφέλη από αυτήν την ευρωπαϊκή πολιτική της χώρας μας και συντάσσεται προς αυτήν την κατεύθυνση. Έχουν ξεπεραστεί, κύριοι συνάδελφοι, οι μικρές κομματικές πολιτικές του παρελθόντος και η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού τάσσεται υπέρ αυτής της ευρωπαϊκής πολιτικής της χώρας μας. Όμως, τι ζητάει ο ελληνικός λαός, κύριοι συνάδελφοι; Ζητάει ένα μεγάλο αγώνα διεκδικητικό μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη προκειμένου να δικαιωθούν οι Έλληνες στα αιτήματά τους όσον αφορά την ειρήνη, την ασφάλεια, την κοινωνική δικαιοσύνη, την αξιοπρέπεια.

Κύριοι συνάδελφοι, είναι παρήγορο, είναι θετικό και αν θέλετε είναι και ευχάριστο ότι στους σημερινούς υπέρμαχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης συντάχθηκαν και άλλοι οι οποίοι ήταν πολέμιοι μέχρι πρότινος. Είμαστε συνεπώς όλοι μαζί, η μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού που ένθερμα υποστηρίζουμε τον ευρωπαϊκό μας προσανατολισμό.

Θα αποτελούσε όμως αχαριστία αν δεν αναγνωρίζαμε τη μεγάλη προσφορά στο έθνος του αείμνηστου Κωνσταντίνου Καραμανλή, ο οποίος με αίσθημα ιστορικής ευθύνης ενέταξε τη χώρα στο ευρωπαϊκό πεπρωμένο της, αν δεν αναγνωρίσουμε το επίτευγμα της Νέας Δημοκρατίας που τόσο συνέβαλε με τις αταλάντευτες θέσεις της προς την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κύριοι συνάδελφοι, είναι γνωστό ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ στο μεγαλύτερο μέρος της χαράσσει γενικές κατευθύνσεις και δεν διευκρινίζει τις υποχρεώσεις των κρατών-μελών αλλά και των θεσμοθετημένων οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Θεσμοθετούνται δηλαδή αρχές, δεν υπάρχουν όμως δεσμεύσεις για ουσιαστική αλληλεγγύη. Υπάρχουν προθέσεις και μεγάλη βούληση, όχι όμως υποχρεώσεις για την εφαρμογή τους. Σαφώς όμως είναι ένα βήμα προς τα εμπρός και ευτύχημα που δεν υπάρχει οπισθοδρόμηση. Η ολοκλήρωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ένα μεγάλο όραμα. Υπάρχουν σημαντικές δυσκολίες και βεβαίως υπάρχει μεγάλος δρόμος μέχρι να φθάσουμε στο σημείο αυτό.

Εμείς, κύριοι συνάδελφοι, δεχόμαστε αυτό το βήμα παρά το γεγονός ότι θα θέλαμε μια ουσιαστική αλληλεγγύη αλλά και αποτελεσματικές αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης για να στηρίξουμε πάνω σ' αυτές ξεκάθαρες εσωτερικές πολιτικές της χώρας μας, πάνω στους άξονες και τις αρχές της τελευταίας αυτής Συνθήκης. Η εδραίωση της ειρήνης, της ασφάλειας, της σταθερότητας και της ευημερίας του ελληνικού λαού, είναι τα ζητούμενα από όλους μας.

Μας είπαν οι εισηγητές των κομμάτων, αλλά και ο κ. Ροκόφυλλος ο εισηγητής του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι ένα πεδίο συνεχών διαπραγματεύσεων, είναι ένας αγώνας συνεχιζόμενος προκειμένου να πετύχουμε αυτά τα δίκαια αιτήματά μας. Και αυτό είναι σωστό, κύριοι συνάδελφοι.

Πρέπει όμως να πούμε ότι η πολιτική και οι δραστηριότητες της Κυβέρνησης δεν ήταν εκείνες τις οποίες περιέμενε ο ελληνικός λαός. Δηλαδή, με μια κουβέντα η Κυβέρνηση υστέρησε τρομερά στο σημείο αυτό.

Αλλά, κύριοι συνάδελφοι, για να κάνεις και να πετύχεις διαπραγματεύσεις στο επίπεδο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να έχεις και μία ουσιαστική εξωτερική πολιτική, αλλά

προπαντός να έχεις πολιτική επικοινωνίας. Πώς είναι δυνατόν η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να πετύχει σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις, όταν κατάφερε η Ελλάδα να γίνει το πλέον αναξίοτιστο μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, να μας χαρακτηρίζουν το μαύρο πρόβατο και βεβαίως, να μην έχουμε δυνατότητα να πείσουμε σε τίποτε.

Κύριοι συνάδελφοι, στη χώρα μας σήμερα, έγινε σαφέστατο το μεγάλο έλλειμμα της πολιτικής επικοινωνίας. Το λένε όλοι οι πολιτικοί κύκλοι, αν θέλετε, το διαπιστώνουν οι ακαδημαϊκοί και γενικά όλος ο κόσμος που ασχολείται με τον Τύπο και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Όμως τι χρειάζεται, κύριοι συνάδελφοι, για να αποκτήσει η χώρα μας αυτήν την αναγκαία πολιτική επικοινωνίας; Πρέπει να πείσουμε τη διεθνή κοινή γνώμη για τα δικά μας και πρέπει να αξιοποιήσουμε τις δυνάμεις μας, τον απόδομο ελληνισμό, το άλλο κομμάτι της Ελλάδος. Αλλά αυτούς πρέπει να τους στηρίξουμε, προκειμένου να παίξουν το ρόλο διαμόρφωσης της διεθνούς κοινής γνώμης, η οποία βέβαια θα επηρεάσει και τις κυβερνήσεις του κάθε κράτους, για να πείσουμε, ότι έχουμε δικαίωμα εμείς σαν χώρα στα προβλήματα που μας ταλανίζουν και κυρίως τα εξωτερικά θέματα, τα οποία έχουμε μπροστά μας.

Πρέπει να στηρίζουμε και τα ελληνικά σχολεία στο εξωτερικό, για να αρχίσουν να ακτινοβολούν ελληνικό πολιτισμό και, αν θέλετε, την ελληνική γλώσσα. Έτσι θα μπορέσουμε να διαμορφώσουμε τη διεθνή κοινή γνώμη υπέρ των θέσεών μας.

Όταν έχουμε πολιτικές μη στήριξης του απόδομου ελληνισμού, όταν κάνουμε πολιτικές διάλυσης των ελληνικών σχολείων στο εξωτερικό, τι θα μπορούσε να περιμένει κανείς απ' αυτές τις πολιτικές;

Πρέπει, λοιπόν, και είναι ανάγκη να ξεπεραστούν αυτά τα προβλήματα, διαμορφώνοντας το ταχύτερο μια πολιτική επικοινωνίας με όλα τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αν θέλετε και διεθνώς.

Κύριοι συνάδελφοι, στο λίγο χρόνο που μου απομένει, θα προσπαθήσω να επισημάνω μερικά πράγματα σε σχέση με τη δραστηριότητα, με αυτόν τον αγώνα που προανέφερα μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όπως όλοι γνωρίζουμε, η Συνθήκη του Άμστερνταμ αναφέρεται μεταξύ των άλλων και στις θέσεις που εξέφρασε η Διεθνής Συνδιάσκεψη Κορυφής στο Ρίο και στο Κιότο, αν θέλετε, όσον αφορά το περιβάλλον. Αναφέρεται σε περιορισμό των εκλύσεων του διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα. Πρέπει να γίνει συνειδηση στον τόπο μας ότι εμείς αναπτύξαμε υποδομές πολύ αργότερα απ' ό,τι οι προηγούμενοι της Δύσης και κατά συνέπεια, όταν μας βάσουν σε τέτοιες δεσμεύσεις, είναι σαν να μας λένε ότι, αυτό που κάνατε για να στηρίξετε την οικονομία σας, να το σταματήσετε τώρα. Οπότε αντιλαμβάνεστε ποιες είναι οι δυσκολίες. Όταν μας βάζουν τις ίδιες δεσμεύσεις με όλα τα προηγμένα κράτη, πρέπει να υπάρχει δυνατότητα διαπραγμάτευσης και στήριξης της οικονομίας μας.

Και δεν είναι ο μόνος τομέας. Υπάρχει και ο τομέας της ανεργίας. Δόξα τω Θεώ, αντικείμενο απασχόλησης κύριοι συνάδελφοι στην Ελλάδα υπάρχει τεράστιο, αρκεί να δει κανείς ποιες υποδομές έχουν γίνει στα άλλα κράτη-μέλη και τι πρέπει να κάνουμε εμείς σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Αυτές οι υποδομές είναι ένα τεράστιο αντικείμενο απασχόλησης.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ**)

Βέβαια αν πάτε στο εξωτερικό θα δείτε ότι οι μισοί απόδομοι Έλληνες βρίσκονται στο ταμείο ανεργίας και πληρώνονται. Από που κύριοι συνάδελφοι; Από ορισμένα ταμεία των άλλων κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ίδιο κάνουμε και εμείς.

Εάν αυτά τα χρήματα τα οποία σπαταλούνται μας τα δώσουν και μας στηρίξουν για να κάνουμε τα έργα υποδομής στη χώρα μας, για να τους πλησιάσουμε, με βεβαιότητα θα μπορέσουμε πλέον να προχωρήσουμε και με βεβαιότητα θα ξεφύγουμε από αυτό το μεγάλο βραχνά, από αυτό το καρκίνωμα της μεγάλης ανεργίας την οποία έχει ο τόπος μας.

Κύριοι συνάδελφοι, στα εξωτερικά μας θέματα ξέρετε πολύ καλά ότι η Κύπρος είναι βιασμένη από την μπότα του κατακτητή. Και βεβαίως είναι διχασμένη από την υποκρισία των μεγάλων

δυνάμεων, μεταξύ των οποίων είναι και κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τι έπραξε η Κυβέρνηση προκειμένου να πείσει, προκειμένου να φθάσουμε στο σημείο να τους έχουμε υποστηρικτές; Αυτό είναι εκείνο το οποίο σας έλεγα, το μεγάλο έλλειμμα της πολιτικής επικοινωνίας που έχει τόση μεγάλη σημασία και που τελευταία οι πάντες διαπιστώνουν.

Είναι πολλά, κύριοι συνάδελφοι, που πρέπει να πούμε. Πραγματικά εμείς είμαστε προς την κατεύθυνση αυτή, αλλά χρειάζεται πολύ προσπάθεια από την Κυβέρνηση η οποία τρομερά υστέρησε και δεν διασφάλισε τα συμφέροντα του τόπου μας, τουτέστιν δεν στήριξε την πρόοδο της οικονομίας μας και την πρόοδο της κοινωνίας μας.

Κύριοι συνάδελφοι, με την ελπίδα ότι η Κυβέρνηση, αλλά και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., θα αντιληφθεί όλα αυτά τα πράγματα και θα αλλάξει πολιτική, θα κοιτάξει να δημιουργήσει την πολιτική επικοινωνίας με τα άλλα κράτη για να μην αποτελούμε το μαύρο πρόβατο μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και να μπορούμε να πείθουμε ότι δεν είμαστε αναξίοτιστοι εταίροι, εύχομαι ότι στο μέλλον δεν θα έχουμε αυτά που είχαμε μέχρι σήμερα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Ο Πρωθυπουργός κ. Κωνσταντίνος Σημίτης έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΗΜΙΤΗΣ (Πρόεδρος της Κυβέρνησης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση για την κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ έρχεται σε μία ιδιαίτερα κρίσιμη στιγμή για την Ευρώπη και για τη χώρα μας.

Σε αυτήν τη διετία, στο γύρισμα του αιώνα, πρόκειται να παρθούν αποφάσεις οι οποίες θα κρίνουν το μέλλον της Ευρώπης και το μέλλον της χώρας μας. Αυτή η διετία είναι η διετία των μεγάλων προκλήσεων, των μεγάλων ανακατατάξεων, των νέων προοπτικών. Γι' αυτό είναι και η διετία κατά την οποία έχουμε μεγάλη ευθύνη για το παρόν και το μέλλον της χώρας, ευθύνη για τη νέα γενιά, ευθύνη για τις προοπτικές της χώρας μας.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως ξέρουμε όλοι, αλλάζει και αλλάζει με εντυπωσιακά γρήγορους ρυθμούς. Το πιο ωραίο παράδειγμα για αυτήν τη γρήγορη αλλαγή είναι η δημιουργία του νέου νομίσματος του ευρώ.

Το ευρώ συνιστά τη σημαντικότερη αλλαγή, μεταρρύθμιση η οποία έγινε στην Ευρωπαϊκή Ένωση μετά την εγκαθίδρυση της ΕΟΚ. Το ευρώ θα αλλάξει τη φυσιογνωμία της Ένωσης, θα αλλάξει τα πολιτικά δεδομένα στην ευρωπαϊκή ήπειρο, θα αλλάξει τη διεθνή φυσιογνωμία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αλλά και οι χώρες οι οποίες συμμετέχουν θα αποκτήσουν περισσότερες δυνατότητες σε νέα πλαίσια.

Παράλληλα αυτήν τη στιγμή, πέρα από τη δημιουργία της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, βρίσκεται σε εξέλιξη μία άλλη πολύ σημαντική διαδικασία. Είναι η διαδικασία της διεύρυνσης, διαδικασία η οποία αφορά και την Κύπρο.

Δεν υπάρχει σήμερα καμία ευρωπαϊκή χώρα, είτε έχει πάρει τις απαραίτητες αποφάσεις είτε πρόκειται να τις πάρει στο μέλλον, που να μην στοχεύει να γίνει και αυτή μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ήδη στο τραπέζι της Ένωσης είναι δεκατέσσερις αιτήσεις για ένταξη και οι αιτήσεις αυτές πρόκειται να αυξηθούν. Και ακόμα και χώρες -παράδειγμα η Ελβετία, η οποία πρόσφατα απέρριψε τη σκέψη να συμμετάσχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση- ξαναεξετάζουν το ενδεχόμενο της συμμετοχής τους στην Ευρωπαϊκή Ενοποίηση.

Οδηγούμαστε, συνεπώς, σε μια Ένωση στην οποία δεν θα είναι δεκαπέντε ή είκοσι χώρες, αλλά αυτή θα συμπεριλαμβάνει σχεδόν το σύνολο ή το σύνολο των ευρωπαϊκών χωρών, θα έχει είκοσι πέντε, τριάντα μέλη. Είναι αυτονόητο ότι μια τέτοια εξέλιξη μεταμορφώνει την Ευρώπη.

Αλλά η διεύρυνση, τα νέα μέλη, τα οποία θα συμμετάσχουν απαιτούν και νέους θεσμούς. Απαιτούν μια νέα λειτουργία, γιατί δεν μπορεί βέβαια η Ευρώπη των δεκαπέντε να λειτουργήσει μελλοντικά με τους ίδιους κανόνες, όπως θα

λειτουργήσει η Ευρώπη των τριάντα.

Χρειάζεται, λοιπόν, να προχωρήσουν οι διαπραγματεύσεις για να ρυθμιστούν μία σειρά από εκκρεμή θέματα και τέτοιες διαπραγματεύσεις έχουν ήδη αρχίσει. Είναι οι διαπραγματεύσεις για την "Αντζέντα 2000" για τις οποίες θα αναφερθώ αργότερα.

Ταυτόχρονα έχει ανοίξει η προοπτική της επανεξέτασης των θεσμών της Ένωσης και της λειτουργίας τους. Πρέπει οι θεσμοί να γίνουν πιο αποτελεσματικοί, να γίνουν πιο δημοκρατικοί.

Ένα άλλο σημείο, το οποίο βρίσκεται αυτήν τη στιγμή υπό διαπραγμάτευση και υπό εξέλιξη, είναι η διαμόρφωση της κοινής εξωτερικής πολιτικής. Μια πολιτική, η οποία υπάρχει εδώ και καιρό, αλλά η οποία δεν έχει πάρει ακόμα οριστική μορφή, είναι όμως αίτημα, αποτελεί απαίτηση. Θέλουν όλοι να αντιμετωπίσει η Ευρώπη τις κρίσεις αποφασιστικά, να μπορεί να παίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση ένα σημαντικό ρόλο στο παγκόσμιο επίπεδο.

Βρισκόμαστε συγχρόνως και σε μια νέα πολιτική ισορροπία στην ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε δεκατρείς χώρες από τα μέλη της Ένωσης υπάρχουν σοσιαλιστικές κυβερνήσεις ή κυβερνήσεις οι οποίες στηρίζονται και σε σοσιαλιστικά κόμματα. Άρα, υπάρχουν κυβερνήσεις, οι οποίες εκφράζονται σε πλατιά κοινωνικά στρώματα της ευρωπαϊκής κοινωνίας. Είναι οι κυβερνήσεις, οι οποίες έχουν ένα ορισμένο πρότυπο, πρότυπο το οποίο βασίζεται σε εμπειρίες, το ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο, πρότυπο όμως το οποίο θέλουν να αναπλάσουν, να αναμορφώσουν, να προσαρμόσουν στις νέες συνθήκες. Θέλουν η Ευρώπη να αποκτήσει έναν άλλο χαρακτήρα απ' αυτόν τον οποίο είχε μέχρι σήμερα, ένα χαρακτήρα όπου κυριαρχούσε το οικονομικό στοιχείο, να αποκτήσει χαρακτήρα πιο κοινωνικό με περισσότερη κοινωνική δικαιοσύνη. Και το πρόβλημα, το οποίο τους απασχολεί, είναι πρώτα απ' όλα το πρόβλημα της ανεργίας και της περιθωριοποίησης.

Απορρίπτεται μέσα στη σημερινή πολιτική συγκυρία που επικρατεί στην Ευρώπη η μονοσήμαντη και αδιέξοδη πρόταση του φιλελεύθερου προτύπου. Η ελληνική Κυβέρνηση αποτελεί μια σημαντική συνιστώσα στο συνασπισμό αυτών των πολιτικών δυνάμεων και διαδραματίζει ενεργό ρόλο στη λήψη των αποφάσεων.

Δεν είναι τυχαίο αυτό το γεγονός, δεν προέρχεται από μία συγκυρία, η οποία διαμορφώθηκε, χωρίς τη δική μας συμμετοχή και χωρίς τη δική μας πρωτοβουλία. Το γεγονός αυτό είναι αποτέλεσμα της πολιτικής μας. Είναι αποτέλεσμα μιας συστηματικής προσπάθειας στον τομέα των διεθνών σχέσεων. Θέλω να επαναλάβω, ότι είχαμε διμερείς επαφές πάντα με όλες τις χώρες που είχαν την Προεδρία - πριν αναλάβουν την Προεδρία- για να προετοιμάσουμε τα θέματά μας. Είχαμε διμερείς επαφές με όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πέρα από τις επαφές, οι οποίες γίνονται στα πλαίσια των οργάνων και προσπαθήσαμε σε αυτές τις επαφές να προωθήσουμε μια συγκεκριμένη άποψη για την πολιτική της ένωσης, πράγμα που, όπως θα φανεί και στα όσα θα αναπτύσω σε σχέση με την "Αντζέντα του 2000", πετύχαμε.

Πέρα όμως απ' αυτήν την εξωτερική πολιτική, ιδιαίτερη σημασία έχει -και θέλω να το τονίσω αυτό- η οικονομική μας πολιτική. Η πετυχημένη πορεία της οικονομίας μας. Γιατί η απόσταση στην οποία πήγαν πολλές ευρωπαϊκές χώρες από την Ελλάδα, ήταν απόσταση η οποία οφειλόταν σε μια αμφιβολία, αν η ελληνική οικονομία μπορεί να παρακολουθήσει την εξέλιξη. Τώρα διαπιστώνουμε ότι μπορεί, ότι έχει τις δυνατότητες, ότι βρίσκεται πια στο κατώφλι του ενιαίου νομισματός και θα γίνει το δωδέκατο μέλος της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης. Αυτό και μόνο το γεγονός δείχνει σε αυτούς, ότι η χώρα μας είναι ένας συνεταίρος με τον οποίο μπορούν να μιλήσουν έγκαιρα.

Αυτό, λοιπόν, που πριν λίγα χρόνια, το 1993, όταν ανέλαβε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τη συμμετοχή μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση -που είναι κρίσιμο σημείο για την διεύρυνση και ανάπτυξη των σχέσεών μας με τα υπόλοιπα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης- ήταν αυτονόητο, ήταν άπιαστη επιδίωξη,

αυτή η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ το κάνει πραγματικότητα. Η Ελλάδα βρίσκεται μόλις μια ανάσα, πριν από την είσοδο της στην προνομioύχο ομάδα των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που θα αποτελέσουν τον πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως εξελίσσεται από το 1998 και μετά που πήρε μορφή η Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Θέλω να τονίσω, όμως εδώ, ότι η επιδίωξη για την ένταξη της χώρας στο ευρώ, επιδίωξη που είχε κόστος και θυσίες για τον ελληνικό λαό -το ξέρουμε όλοι- δεν αποτελεί αυτοσκοπό. Δεν γίνεται για να ικανοποιηθεί η πολιτική φιλοδοξία, είτε κάποιων προσώπων είτε ενός ανδρός είτε ενός κόμματος. Δεν αποτελεί μια ιδεολογική επιλογή. Η συμμετοχή αποτελεί για την Ελλάδα ύψιστη εθνική επιταγή, γιατί εξασφαλίζει έτσι μια ισχυρή Ελλάδα, μια ευήμερουσα Ελλάδα, μια Ελλάδα, η οποία έχει παρουσία στη διεθνή σκηνή.

Η Κυβέρνηση αυτή διασφάλισε τη πορεία για την ένταξη της χώρας στις χώρες του ευρώ και είναι και η μόνη, η οποία μπορεί να εγγυηθεί την τελική είσοδό της, αλλά και τα οικονομικά και κοινωνικά οφέλη που θα φέρει η είσοδος αυτή στη χώρα.

Η ευκαιρία που έχουμε μπροστά μας είναι μοναδική. Θα κλείσουμε ένα μεγάλο κεφάλαιο στην ιστορία μας, το κεφάλαιο που αφορούσε την ένταξη μας στις ευρύτερες διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και θα ανοίξουμε ένα νέο. Θα είμαστε στον πυρήνα, θα είμαστε στο κέντρο λήψης αποφάσεων, θα είμαστε σε μια νέα Ευρωπαϊκή Ένωση, σε μια Ευρωπαϊκή Ένωση με περισσότερες δυνατότητες.

Η ευκαιρία, όπως έχω τονίσει επανειλημμένα, δεν πρέπει να χαθεί, γιατί αν τη χάσουμε, θα οδηγήσουμε τη χώρα στο περιθώριο και εμείς έχουμε υποχρέωση να διασφαλίσουμε το μέλλον της χώρας.

Κυρίες και κύριοι, στη διετία αυτή των μεγάλων ανακατατάξεων της ρύθμισης όλων αυτών των προβλημάτων από την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, μέχρι την διεύρυνση, μέχρι τους νέους θεσμούς, η Συνθήκη του Άμστερνταμ, η Συνθήκη την οποία συζητούμε σήμερα σε αυτήν την Αίθουσα συνιστά ένα νέο και σημαντικό βήμα στην πορεία της ενοποίησης.

Είναι ένα σημαντικό βήμα στη διαμόρφωση μιας πιο δημοκρατικής και πιο κοινωνικής Ευρώπης, είναι ένα μεγάλο βήμα στην προσπάθεια να διορθωθούν τα ελλείμματα που είχε η Συνθήκη του Μάαστριχτ, τα ελλείμματα τα οποία διαμορφώθηκαν στην πορεία της Ένωσης και ελλείμματα τα οποία αφορούσαν τη δημοκρατία στη λειτουργία των θεσμών, την κοινωνική πολιτική, την κοινωνική ευαισθησία.

Η Συνθήκη του Άμστερνταμ αποτελεί ένα εγχείρημα για τη συμπλήρωση της Συνθήκης του Μάαστριχτ με άλλα περιεχόμενα, με περιεχόμενα που αφορούν την κοινωνική πολιτική, τη δημοκρατική διαμόρφωση των θεσμών, τη διαμόρφωση νέων πολιτικών.

Πιστεύουμε ότι με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ έρχονται οι πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο επίκεντρο της ενοποίησης. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ αποτελεί ένα βήμα για να μετατεθεί η προσοχή, να επικεντρωθεί η προσοχή στην πολιτική της Ένωσης από οικονομικές ρυθμίσεις, σε κοινωνικές ρυθμίσεις και σε ρυθμίσεις που αφορούν τους πολίτες.

Απομένουν βέβαια να γίνουν πολλά ακόμα έως ότου η Ένωση προσλάβει το χαρακτήρα και το περιεχόμενο που θέλουμε, να γίνει μια πολιτική Ευρώπη με δημοκρατικό και κοινωνικό περιεχόμενο, μια Ευρώπη των πολιτών και των λαών.

Αλλά η Συνθήκη του Άμστερνταμ είναι ένα βήμα σ'αυτήν την κατεύθυνση.

Η ελληνική Κυβέρνηση διαδραμάτισε έναν ενεργό ρόλο στη διαπραγματευτική διαδικασία σύνταξης της Συνθήκης. Είχαμε και γενικούς στόχους που αφορούσαν όλη την Ένωση και ειδικούς στόχους που αφορούσαν τη χώρα μας, τα ειδικότερα ελληνικά συμφέροντα.

Θα έλθω πρώτα στους γενικούς στόχους: Ένας πρώτος στρατηγικός στόχος της τακτικής μας ήταν η προώθηση της

κοινωνικής Ευρώπης. Θέλαμε, δηλαδή, μέσα από τη νέα Συνθήκη να τονισθεί η ανάγκη δράσεων και μέτρων που θα συνέβαλλαν στην καταπολέμηση της ανεργίας, του κοινωνικού αποκλεισμού και της περιθωριοποίησης, που θα συνέβαλλαν στην ανάδειξη όπως είπα της κοινωνικής Ευρώπης και της Ευρώπης των πολιτών.

Πρώτος στόχος, τι πετύχαμε: Αν δει κανείς τη Συνθήκη που έχετε μπροστά σας για κύρωση, θα διαπιστώσει, ότι υπάρχει ένας νέος τίτλος, ένα νέο κεφάλαιο το οποίο αφορά την απασχόληση και αναγνωρίζεται η απασχόληση, η προώθηση της απασχόλησης, ως ξεχωριστή προτεραιότητα πια για την Ένωση.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεσμεύεται, όπως γράφει η Συνθήκη, για την ανάπτυξη συντονισμένης στρατηγικής για την απασχόληση. Θέλουμε ένα υψηλό επίπεδο απασχόλησης και αυτό είναι στόχος, είναι υποχρέωση της Ένωσης. Θα υπάρχει, λοιπόν, συντονισμός και θα υπάρχει και ένας μηχανισμός παρακολούθησης, αντίστοιχα με αυτόν που εφαρμόζεται για τα κριτήρια του Μάαστριχτ.

Θέλω να θυμίσω ότι όσον αφορά την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, η βασική σκέψη ήταν ότι θα υπάρχει συντονισμός των πολιτικών, θα τεθεί ένα πλαίσιο και μετά θα υπάρχει μια συνεχής παρακολούθηση, ώστε οι πολιτικές να εντάσσονται σ' αυτό το πλαίσιο και να επιτυγχάνουν τους στόχους. Ανάλογη ακριβώς διαδικασία διαμορφώθηκε τώρα και για την απασχόληση. Ό,τι έγινε για να επιτευχθεί η Οικονομική και Νομισματική Ένωση, όσον αφορά θεσμούς και διαδικασίες, γίνεται τώρα για να επιτευχθεί μια Ευρώπη όπου προωθείται η απασχόληση και περιορίζεται η ανεργία. Γι' αυτό και δημιουργείται Επιτροπή Απασχόλησης με ευρείες αρμοδιότητες, γι' αυτό συζητούνται Σύμφωνα Απασχόλησης σε κάθε χώρα και ένα ευρύτερο Σύμφωνα Απασχόλησης το οποίο θα υιοθετηθεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Κολωνίας, δηλαδή τον προσεχή Ιούνιο.

Αυτός ήταν ο πρώτος στόχος μας με τη συνεργασία άλλων χωρών που πετύχαμε.

Δεύτερος στόχος ήταν το κοινωνικό πρωτόκολλο, το οποίο υπήρχε μέσα στα ευρωπαϊκά κείμενα, το οποίο, όμως, δεν ήταν τμήμα της Συνθήκης. Και θέλω να υπενθυμίσω ότι δεν ήταν τμήμα της Συνθήκης, γιατί ορισμένες χώρες είχαν αντιδράσει και δεν είχαν συμφωνήσει το κοινωνικό πρωτόκολλο να αποτελέσει τμήμα της Συνθήκης και να περάσει στο κύριο σώμα της, ώστε να δεσμεύει όλα τα κράτη-μέλη και να μην υπάρχει η δυνατότητα όπως υπήρχε πριν -που δεν ήταν τμήμα της Συνθήκης- ορισμένες χώρες να αυτοεξαιρούνται. Το κοινωνικό πρωτόκολλο, δηλαδή όλες οι ρυθμίσεις που έχουν σχέση με την υγιεινή και τις συνθήκες στον τόπο εργασίας είναι πια μέλος της Συνθήκης. Και στο πλαίσιο αυτό θέλω να αναφέρω ότι επιτύχαμε και μέσα στη Συνθήκη να υπάρχουν δεσμευτικές διατάξεις για την ισότητα των ανδρών και γυναικών σε όλες τις οικονομικές και κοινωνικές δράσεις.

Ο δεύτερος στρατηγικός μας στόχος μετά τον κοινωνικό και την απασχόληση, ήταν η προώθηση της δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είναι γνωστή η συζήτηση ότι στην Ευρωπαϊκή Ένωση υπήρχε δημοκρατικό έλλειμμα, ότι έπρεπε να γίνουν πιο διαφανείς οι διαδικασίες, να έλθουν πιο κοντά στον πολίτη, να έχουν τα όργανα τα οποία μπορούν να επηρεάζουν τους πολίτες, μεγαλύτερη συμμετοχή στις αποφάσεις. Ποιο είναι το όργανο εκείνο το οποίο παίζει αποφασιστικό ρόλο και το οποίο εκφράζει τους πολίτες, στη σύνθεση του οποίου έχουν συμμετοχή άμεσα οι πολίτες; Είναι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η Συνθήκη, λοιπόν, επεκτείνει τις αρμοδιότητες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προβλέπει την επέκταση της διαδικασίας, όπου το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα έχει λόγο, δηλαδή τη διαδικασία της συναπόφασης.

Ο αυξημένος αυτός ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στον καθορισμό των πολιτικών, συνδυάζεται με αυξημένο ρόλο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην απόφαση σχετικά με τα όργανα, για τη λογοδοσία της ευρωπαϊκής επιτροπής, για το διορισμό του προέδρου της ευρωπαϊκής επιτροπής, για την επιλογή των μελών της επιτροπής.

Επεκτείνουμε επίσης το ρόλο του Κοινοβουλίου σε μία σειρά από

θέματα, όπως είναι οι τομείς δικαιοσύνης, εξωτερικών υποθέσεων, κοινής εξωτερικής πολιτικής.

Θέλω τέλος, για να μην μπω σε λεπτομέρειες, να αναφέρω ότι σε σχέση με τη δημοκρατία θεσπίσαμε ειδικές ρυθμίσεις και μηχανισμούς για το σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, την απαγόρευση διακρίσεων, καθώς και την προστασία των ατόμων κατά την επεξεργασία και διακίνηση των προσωπικών δεδομένων. Αυτά σε σχέση με το στόχο της διεύρυνσης της δημοκρατίας.

Ένας τρίτος στρατηγικός στόχος για την Ελλάδα ήταν η διαφύλαξη της θεσμικής μας θέσης στο πολιτικό σύστημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γνωρίζετε όλοι τη συζήτηση, ότι τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι δυσκίνητα, ότι πρέπει να λειτουργούν πιο γρήγορα, να είναι πιο αποφασιστικά, να μην καθυστερούν στις αποφάσεις. Η συζήτηση αυτή έχει οδηγήσει, κυρίως τις μεγάλες χώρες, σε μία σειρά από προτάσεις που έβλεπαν τον περιορισμό της συμμετοχής των μικρών χωρών στα όργανα, παραδείγματος χάρι τον περιορισμό των μελών της επιτροπής, να δημιουργηθούν δύο κατηγορίες μελών της επιτροπής και ούτω καθ' εξής.

Προσπάθειά μας, λοιπόν, ήταν να αποτρέψουμε λύσεις, οι οποίες τείνουν στην κατεύθυνση να δημιουργήσουν χώρες δύο ταχυτήτων και η Ελλάδα, όπως και οι άλλες χώρες, να διατηρήσουν τη θέση τους ως πλήρη και ισότιμα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Και όπως θα διαπιστώσετε στη Συνθήκη πετύχαμε αυτόν το στόχο. Δεν υπήρξαν εναλλαγές στον τρόπο λειτουργίας και στη σύνθεση των οργάνων ώστε να μην έχουμε πια τα δικαιώματα τα οποία είχαμε με τις υπάρχουσες συνθήκες.

Ένας τέταρτος στρατηγικός μας στόχος υπήρξε η ενίσχυση της εξωτερικής ασφάλειας και συνεργασίας μέσω της συνολικής ανάπτυξης της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και της Πολιτικής Ασφάλειας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επιτέλους αυτό το κεφάλαιο της εξωτερικής πολιτικής και της ασφάλειας να πάρει πιο συγκεκριμένη μορφή και να επιτρέψει στην Ένωση να εφαρμόσει μια εξωτερική πολιτική.

Εμείς είχαμε θέσει και ειδικά ένα στόχο την ενίσχυση της προστασίας των εξωτερικών συνόρων της Ένωσης. Έγινε και είναι έτσι σαφές, ότι η Ένωση είναι ένα σύνολο και οφείλει να ενεργεί σε θέματα ασφάλειας ως σύνολο. Είναι ένα σημαντικό βήμα.

Μετά από επίπονη προσπάθεια πετύχαμε στους στόχους της εξωτερικής πολιτικής να συμπεριληφθεί η προστασία της ακεραιότητας και των εξωτερικών συνόρων της Ένωσης. Έγινε και είναι έτσι σαφές, ότι η Ένωση είναι ένα σύνολο και οφείλει να ενεργεί σε θέματα ασφάλειας ως σύνολο. Είναι ένα σημαντικό βήμα.

Σε μια περίοδο που ξεκινά μια νέα συζήτηση για την ευρωπαϊκή ασφάλεια είναι ιδιαίτερα σημαντικό να έχουμε αυτήν τη βάση, όπως εκφράζεται στη Συνθήκη του Άμστερνταμ για να οικοδομήσουμε την πολιτική μας.

Θέλω επίσης να τονίσω ότι σε σχέση με τα θέματα της εσωτερικής ασφάλειας της Ένωσης, υπάρχει επίσης ειδική αναφορά στα εξωτερικά σύνορα της Ένωσης. Μέσα στο πλαίσιο αυτό της κοινής εξωτερικής πολιτικής, στην τελευταία σύνοδο της Βιέννης υπήρξε απόφαση για μια ειδική στρατηγική για τη Μεσόγειο και τα Βαλκάνια μετά από πρότασή μας που θα καλύψει τα προβλήματα ασφάλειας της περιοχής.

Επίσης, στα πλαίσια της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής, εξασφαλίσαμε ακόμα μια νέα ισχυρότερη ρήτρα αλληλεγγύης και δέσμη άλλων διατάξεων για την αποτελεσματικότητα της πολιτικής μας, όπως και τη δυνατότητα επίκλησης της αρχής του ζωτικού συμφέροντος για την αποτροπή ορισμένων αποφάσεων πλειοψηφικού χαρακτήρα. Ορισμένες χώρες ήθελαν να μην υπάρχει πια η δυνατότητα μια χώρα να επικαλείται ζωτικά συμφέροντά της για να προβάλει την άρνησή της στη λήψη μιας αποφάσεως.

Το βέτο, που υπάρχει μέσα στις διαδικασίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η άποψή τους ήταν ότι έπρεπε να καταργηθεί. Εμείς πιστεύουμε ότι κάτι τέτοιο, όσον αφορά τα θέματα τα οποία είναι ζωτικής σημασίας για μια χώρα, δεν πρέπει να γίνει και

έπρεπε να αποτραπεί μια τέτοια απόφαση και πραγματικά δεν πάρθηκε σχετική απόφαση. Επαναλαμβάνω ότι εξακολουθεί να υφίσταται η δυνατότητα επίκλησης της αρχής του ζωτικού συμφέροντος. Και εμείς θα επικαλεστούμε την αρχή αυτή όποτε πρέπει.

Εδώ θέλω να τονίσω το εξής: Έχετε ακούσει πολλές φορές μια συζήτηση που έγινε σε χώρες του εξωτερικού, ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ ήταν μια αποτυχία. Και ήταν μια αποτυχία γιατί δεν έλυσε αυτά τα προβλήματα τα οποία ανέφερα πριν, τα προβλήματα της αποτελεσματικότητας, των μικρών αποφασιστικών οργάνων, τα προβλήματα της ομοφωνίας. Διατηρεί αυτό το σύστημα της επίκλησης της αρχής του ζωτικού συμφέροντος ή προβλέπει την ομοφωνία σε μια σειρά από θέματα. Όλα αυτά κατά την άποψη αυτή θα έπρεπε να έχουν ξεπεραστεί.

Εμείς έχουμε άλλη άποψη. Εμείς έχουμε την άποψη ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ, επειδή ακριβώς διατηρεί αυτές τις ρυθμίσεις, ρυθμίσεις οι οποίες είναι προς το συμφέρον της χώρας μας, αλλά και προς το συμφέρον των μικρότερων χωρών, είναι μια επιτυχία.

Εμείς είχαμε ως στόχο της δικιάς μας διαπραγμάτευσης στο πλαίσιο αυτό, ακριβώς αυτές οι ρυθμίσεις να μην περιοριστούν στο ελάχιστο, αλλά να διατηρηθούν για να έχουμε τη δυνατότητα και συμμετοχής και επηρεασμού των αποφάσεων.

Εάν, λοιπόν, για μερικούς δεν επετεύχθη ο στόχος, αυτό δεν ισχύει για μας. Γιατί τα δικά μας συμφέροντα είναι αντίθετα με τα συμφέροντα εκείνα, για μας επετεύχθη ο στόχος. Οι ισορροπίες τις οποίες θέλαμε να έχουμε, παρέμειναν.

Αυτά, κυρίες και κύριοι, σε σχέση με τον τέταρτο στρατηγικό στόχο που ανέφερα, την εξωτερική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέλος, θέλω να αναφέρω ότι είχαμε επίσης ως στόχο τη διεύρυνση των κοινών πολιτικών. Να υπάρχουν και άλλες πολιτικές πέρα απ'αυτές τις οποίες εφαρμόζει μέχρι τώρα η Ένωση, ώστε να υπάρχουν δραστηριότητες της Ένωσης, να υπάρχουν χρηματοδοτήσεις, να ληφθούν υπόψη ειδικά προβλήματα. Και ένα τέτοιο θέμα ειδικής πολιτικής, για το οποίο είχαμε επιδείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον και αναγνωρίστηκε αυτό ως ειδική πολιτική, είναι η πολιτική για τα νησιά.

Η ανάπτυξη πολιτικής για τα νησιά από την Ευρωπαϊκή Ένωση υπήρξε ελληνικό αίτημα στη διαπραγμάτευση, το οποίο ικανοποιήθηκε μετά από επίπονες και δύσκολες διαπραγματεύσεις.

Επίσης, εισήχθη στη Συνθήκη η έννοια της αειφόρου ανάπτυξης ως βασική αρχή της δράσης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είμαστε ακόμη μακριά από το να υπάρχει μια λεπτομερέστερη πολιτική για το περιβάλλον, αλλά έχει πια η Συνθήκη αυτήν τη διάσταση. Τονίζει αυτό το σημείο το οικολογικό, την πράσινη διάσταση, που πρέπει να έχουν υπόψη οι πολιτικές μας.

Αναφέρονται επίσης η πολιτική προστασίας των καταναλωτών, κάτι ιδιαίτερα σημαντικό, σε μία εποχή ανάπτυξης της τεχνολογίας, όπου υπάρχουν όλο και περισσότερα μέσα για τη μεταβολή και τον επηρεασμό προϊόντων και έτσι την αρνητική επίδραση - επιρροή στους καταναλωτές. Χρειάζεται μια ειδικότερη πολιτική προστασίας καταναλωτών, όπως και χρειάζεται να προωθηθούν οι πολιτιστικές δράσεις.

Τέλος, ένα μεγάλο κεφάλαιο για το οποίο έγινε πολλή συζήτηση και υπάρχουν ειδικές ρυθμίσεις: Είναι όλα τα θέματα που αφορούν την εσωτερική ασφάλεια, την εγκληματικότητα, την καταπολέμηση των ναρκωτικών, την παράνομη μετανάστευση. Όλα αυτά ενδιαφέρουν άμεσα τους πολίτες και αποτελούν πια και τυπικά νομικά, επίκεντρο προσοχής της Ένωσης, περιέχονται στις συνθήκες.

Η Συνθήκη περιέχει και ορισμένες καινοτομίες. Είχε γίνει πολλή συζήτηση για την αρχή της ευελιξίας. Η ιδέα ήταν ότι αν ορισμένες χώρες θέλουν να προχωρήσουν σε ορισμένη κατεύθυνση ανάπτυξης της πολιτικής, αλλά δεν συμφωνούν άλλες χώρες, τότε να μπορούν οι χώρες αυτές οι τέσσερις ή πέντε, να προχωρήσουν σ'αυτήν την πολιτική και οι άλλες να συμμετάσχουν όποτε θελήσουν. Αυτό σημαίνει ο όρος "ευελιξία". Ο όρος "ευελιξία", όμως, υποκρύπτει μέσα απ'αυτήν τη διαδικασία και τη δυνατότητα να γίνουν ορισμένες ομάδες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι οποίες να

εφαρμόζουν πολιτικές, ενώ οι άλλες χώρες να μη συμμετέχουν σ'αυτές τις πολιτικές.

Και ενώ από τη μία μεριά βεβαίως χρειάζεται να υπάρχει κάποια σχετική ευελιξία, η ευελιξία έχει τους κινδύνους της, γιατί δεν πρέπει να δημιουργηθούν δύο, τρεις ή τέσσερις ταχύτητες στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και ιδίως δεν πρέπει να επικρατήσει ένα καθεστώς, όπου κάποια ομάδα κρατών αποσπάται και θέτει μετά άλλους όρους για τη συμμετοχή των υπολοίπων. Η Ελλάδα ήταν αρνητική γενικά στο θέμα της ευελιξίας και η ρύθμιση η οποία περιέχεται στη Συνθήκη, είναι μια ρύθμιση η οποία ανταποκρίνεται και στις δικές μας επιδιώξεις ή στα συμφέροντά μας. Η ευελιξία δηλαδή, η χωριστή πρόσδος ορισμένων κρατών θα μπορεί να γίνει μονάχα μετά από κοινή απόφαση. Δηλαδή θα πρέπει να συμμετέχουμε και εμείς σ'αυτήν την απόφαση, να εγκρίνουμε εμείς αυτήν την απόφαση και μόνο αφού καθοριστεί ένα ορισμένο πλαίσιο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προσπάθησα να σας περιγράψω σε γενικές γραμμές ποιοι ήταν οι στόχοι τους οποίους είχε θέσει η ελληνική διαπραγμάτευση για τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, τι επιτύχαμε σε σχέση με τους στόχους αυτούς και ποιες είναι οι κεντρικές ρυθμίσεις. Οι άλλοι συνάδελφοι, θα υπεισέλθουν στις λεπτομέρειες.

Θέλω να τονίσω και πάλι -όπως είπα και στην αρχή- ότι αφού έγινε αυτό το βήμα της Συνθήκης του Άμστερνταμ έχει αρχίσει ένας νέος κύκλος διαπραγματεύσεων. Ο νέος αυτός κύκλος διαπραγματεύσεων έχει προκληθεί από τη διαδικασία της διεύρυνσης και τις αναγκαίες συνεπακόλουθες αποφάσεις σχετικά με τους πόρους και τη μορφή της Ένωσης. Όλη αυτή η διαπραγμάτευση σε σχέση με τους πόρους έχει τον τίτλο "ATZENTA 2000". Αναμόρφωση της διαρθρωτικής πολιτικής, της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής και του προϋπολογισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ποιες είναι οι θέσεις μας σ' αυτήν την σημαντική διαπραγμάτευση που έχει ξεκινήσει εδώ και ορισμένο καιρό:

Πρώτα απ' όλα θέλουμε η Ευρωπαϊκή Ένωση να διαθέτει επαρκείς οικονομικούς πόρους. Πρέπει να έχει τόσους πόρους ώστε να χρηματοδοτήσει τις νέες πολιτικές. Όχι, όμως, μόνο τις νέες πολιτικές. Πρέπει να έχει και τέτοιους πόρους ώστε να χρηματοδοτήσει τη διεύρυνση. Διότι θα έρθουν άλλες χώρες οι οποίες βρίσκονται σε πολύ χαμηλότερο επίπεδο και αλίμονο αν με αυτά τα χρήματα τα οποία βρίσκονται στη διάθεσή μας, πρέπει να χρηματοδοτήσουμε και τη σύγκλιση αυτών των χωρών. Πρέπει να υπάρχει διεύρυνση των δυνατοτήτων της Ένωσης.

Γι' αυτό είμαστε αντίθετοι με τις όποιες σκέψεις πρώτα να υποστεί ο προϋπολογισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης περικοπές ή την άλλη σκέψη ότι πρέπει ο προϋπολογισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης να παγώσει. Και να παγώσει όχι στα σημερινά επίπεδα τα οποία είναι αρκετά ψηλά και δεν έχει φθάσει ακόμη στο ύψος των προβλεπόμενων δυνατών δαπανών, αλλά να παγώσει σε επίπεδα προηγούμενων ετών.

Εμείς είμαστε αντίθετοι με τη σκέψη σταθεροποίησης του προϋπολογισμού. Θα αγωνιστούμε σε συνεργασία με άλλες χώρες για να υπάρξει ένας προϋπολογισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο οποίος θα ικανοποιεί όλες τις ανάγκες.

Έχουμε, επίσης, υποστηρίξει με μια επιστολή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, αλλά και στις διαπραγματεύσεις, την ιδέα ότι η χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης πρέπει, βαθμιαία ίσως, να βασιστεί σε ένα άλλο σύστημα απ' αυτό που βασίζεται σήμερα. Το σύστημα σήμερα είναι ένα σύστημα που βασίζεται στις εισπράξεις του Φόρου Προστιθέμενης Αξίας σε ορισμένο μέτρο στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν κάθε χώρας κ.ο.κ.

Εμείς, με άλλες χώρες του νότου, υποστηρίζουμε μια απλή σκέψη, ότι κάθε χώρα πρέπει να συμβάλλει ανάλογα με τον πλούτο της. Εάν το προϊόν -για να το πω απλά- το οποίο παράγει η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι εκατό, κάθε χώρα θα πρέπει να χρηματοδοτεί τις δράσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά το ποσοστό του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος της στο

σύνολο του προϊόντος της Ένωσης.

Εάν η Ελλάδα συμβάλλει με 1,5%, πρέπει να συμβάλλει με 1,5% στις δαπάνες της Ένωσης. Αν μια από τις μεγάλες χώρες έχει το 10%-15% του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος, θα πρέπει να συμβάλλει με το 10%-15% στις δαπάνες της Ένωσης. Αυτό για να εκλείψει το φαινόμενο που υπάρχει στην Ένωση ορισμένες πλούσιες χώρες -για να χρησιμοποιήσω αυτήν την έκφραση- είτε να μη συμβάλουν καθόλου είτε να συμβάλουν πολύ λιγότερο από αυτό που θα αντιστοιχούσε στον πλούτο τους, στην προσφορά, στο προϊόν το οποίο δημιουργείται.

Είναι μια ιδέα για μία δικαιότερη κατανομή των δαπανών ή μία δικαιότερη κατανομή στη χρηματοδότηση του προϋπολογισμού. Ελπίζουμε ότι αυτή η ιδέα θα προχωρήσει. Μπορεί να μη γίνει αποδεκτή εξ αρχής στο σύνολό της, αλλά είναι μια κατεύθυνση που θέλουμε να ακολουθήσουμε.

Το πρώτο, λοιπόν, είναι η προσπάθειά μας να μείνουν οι πόροι σε ένα ορισμένο ύψος και ταυτόχρονα να υπάρχει μια δικαιότερη χρηματοδότηση.

Δεύτερο στοιχείο της προσπάθειάς μας είναι τα διαρθρωτικά ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης να διατηρήσουν τους πόρους. Υπάρχουν σκέψεις σε ορισμένες χώρες ότι τα διαρθρωτικά ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα πρέπει να περιορίσουν τους πόρους τους, γιατί δεν έχουν πια τόσο ανάγκη οι χώρες, οι οποίες έπαιρναν χρήματα από τα διαρθρωτικά ταμεία. Και ιδίως το Ταμείο Συνοχής δεν πρέπει να είναι ένα ταμείο, που να χρηματοδοτεί τις χώρες εκείνες, οι οποίες πια θα αποτελέσουν μέλη ή είναι μέλη της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης.

Εμείς είμαστε αντίθετοι με αυτήν τη σκέψη. Γιατί το γεγονός ότι μια χώρα επιτυγχάνει ορισμένο επίπεδο λειτουργίας της οικονομίας, δηλαδή έχει χαμηλό πληθωρισμό, χαμηλά ελλείμματα, τα επιτόκια της έχουν πέσει -δεν σημαίνει βέβαια ότι βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο ανάπτυξης με άλλες χώρες, οι οποίες έχουν την ίδια λειτουργία της οικονομίας, αλλά έχουν πολύ περισσότερο πλούτο, παράγουν πολύ περισσότερο πλούτο. Δεν μπορεί να συγκρίνει κανένας την Ελλάδα με την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, για παράδειγμα, και να ισχυριστεί ότι έχουν τον ίδιο βαθμό ανάπτυξης, επειδή θα έχουν το ίδιο επίπεδο πληθωρισμού. Αυτό θα ήταν αστείο!

Αρνούμαστε, λοιπόν, αυτά τα επιχειρήματα, τα οποία θέλουν να περικόψουν τις δαπάνες από τα διαρθρωτικά ταμεία και τονίζουμε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση βασίζεται στην ιδέα της πραγματικής σύγκλισης και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Και θα πρέπει να συνεχιστεί αυτή η πολιτική της σύγκλισης και της αλληλεγγύης.

Το τρίτο σημείο στη διαπραγμάτευση αφορά την Κοινή Αγροτική Πολιτική και την ιδέα της επανεθνικοποίησης της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής ή τη συγχρηματοδότησή της από τους εθνικούς προϋπολογισμούς.

Λόγω των μεγάλων, υψηλών δαπανών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πολλές χώρες έχουν αποφασίσει να περικοπούν οι αγροτικές δαπάνες. Επειδή όμως οι ίδιες έχουν χρήματα στη διάθεσή τους, λένε το εξής: "Να περικόψουμε τις αγροτικές δαπάνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κι ο καθένας θα είναι ελεύθερος να επιχορηγήει την αγροτική του παραγωγή όπως νομίζει."

Βέβαια, σε μία τέτοια περίπτωση, η αγροτική παραγωγή χωρών ανεπτυγμένων, όπως η Γαλλία, η Ολλανδία ή η Γερμανία, θα μπορεί να απολαμβάνει εθνικούς πόρους, ενώ η αγροτική παραγωγή της Ελλάδος δεν θα μπορεί στο ίδιο μέτρο ή δεν θα μπορεί καθόλου να απολαμβάνει εθνικούς πόρους.

Η ΚΑΠ, η Κοινή Αγροτική Πολιτική, βασίστηκε στην ιδέα μιας κοινής χρηματοδότησης. Και γι' αυτό, είμαστε αντίθετοι στην επανεθνικοποίηση ή στη χρηματοδότηση από τους εθνικούς προϋπολογισμούς. Εμείς θέλουμε -γιατί εκεί είναι το ειδικό μας ενδιαφέρον- να προστατεύσουμε τους καλλιεργητές, όπως υπάρχουν στην Ελλάδα -και αυτοί είναι οι μικροί αγρότες και οι μικροί καλλιεργητές- σε σχέση με τους καλλιεργητές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και θέλουμε, επίσης, η αγροτική πολιτική να γίνει ένας μοχλός για μια ευρύτερη στρατηγική για την ανάπτυξη της υπαίθρου. Η αγροτική πολιτική να μεταλλαχθεί σε μια ευρύτερη

πολιτική, πολιτική υπαίθρου και να μην περιορίζεται απλώς στα θέματα τα αγροτικά.

Θέλω επίσης να τονίσω -και δεν συμπεριλαμβάνεται βέβαια στη διαπραγμάτευση της "Ατζέντας 2000"- ότι στο πλαίσιο της συνολικής διαπραγμάτευσης, ιδιαίτερη σημασία για μας έχει το θέμα της ένταξης της Κύπρου. Οι διαπραγματεύσεις με την Κύπρο άρχισαν, μετά από επίσημη ελληνική προσπάθεια. Και αυτό αποτελεί μια νίκη της ευρωπαϊκής μας πολιτικής. Γιατί υπήρχαν δυοσίωμες προβλέψεις τόσο και τόσο, ότι αυτό δεν θα επιτευχθεί ότι είναι ένας στόχος, τον οποίο δεν πρόκειται να πραγματοποιήσουμε. Τον πραγματοποιήσαμε. Άρχισαν οι διαπραγματεύσεις για την ένταξη της Κύπρου.

Πιστεύουμε ότι θα τελειώσουν κάποτε με τους ρυθμούς που ακολουθούν οι διαδικασίες σε όλες τις περιπτώσεις. Έχετε εσείς διαπιστώσει μήπως ότι οι διαδικασίες για την Κύπρο καθυστερούν, σε σχέση με τις διαδικασίες των άλλων χωρών; Πηγαίνουν ακριβώς με τους ίδιους ρυθμούς.

Μη δημιουργούμε εκ των προτέρων ένα αρνητικό κλίμα. Να βλέπουμε ότι προχωρεί η διαπραγμάτευση της Κύπρου μαζί με τις άλλες χώρες. Αυτός είναι ο στόχος μας.

Πιστεύουμε ότι η ένταξη της Κύπρου θα είναι επωφελής και για τις δύο κοινότητες στη νήσο και ιδιαίτερα για τους Τουρκοκυπρίους σε ό,τι αφορά τα οικονομικά οφέλη. Εάν ωστόσο, η τουρκοκυπριακή πλευρά εμμένει στην αδιαλλαξία της και αρνηθεί να συμπτράξει, είτε στην ανεύρεση λύσης είτε στην ενταξιακή διαπραγμάτευση, τότε η Κύπρος θα πρέπει να καταστεί πλήρες μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ευθύς μόλις ολοκληρωθεί η διαπραγμάτευση και η σχετική διαδικασία.

Γενικότερα, θέλω να τονίσω, όσον αφορά τη διεύρυνση, ότι τη θεωρούμε ως προϋπόθεση για την εδραίωση της σταθερότητας, της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης στην Ευρώπη.

Θέλουμε τη διεύρυνση, παρά τα προβλήματα που έχει, παρά το γεγονός ότι άλλες χώρες, όπως οι χώρες του Βορρά έχουν άμεσα οικονομικά οφέλη από τη διεύρυνση, οι αγορές των χωρών αυτών βρίσκονται κοντά τους. Όμως, πιστεύουμε ότι η διεύρυνση θα σταθεροποιήσει την Ευρωπαϊκή Ένωση και θα οδηγήσει στην ουσιαστική ενοποίηση της Ηπείρου.

Γι' αυτό επίσης, πιστεύουμε ότι η διαδικασία διεύρυνσης δεν μπορεί να σταματήσει στις χώρες αυτές, οι οποίες έχουν επιλεγεί τώρα, αλλά θα πρέπει να επεκταθεί, να συμπεριλάβει και τις χώρες των Βαλκανίων, τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία σε μία πρώτη φάση, οι οποίες βρίσκονται ήδη σε διαδικασία συζήτησης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και τις χώρες εκείνες οι οποίες δεν συμμετέχουν σήμερα. Διότι αν μείνουν τα Βαλκάνια έξω από την Ευρωπαϊκή Ένωση θα συνεχίσουν να είναι μία περιοχική αστάθεια και συγκρούσεων, ενώ αντίθετα εμείς, θέλουμε να υπάρχει σταθερότητα, να ανοιχτούν τα σύνορα για να μπορέσουμε να αναπτύξουμε και την πολιτική και την οικονομική συνεργασία με τους λαούς των Βαλκανίων.

Σε ό,τι αφορά την Τουρκία, θέλω να τονίσω ακόμα μια φορά ότι η Ελλάδα στηρίζει τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της Τουρκίας και θα ήθελε να τη δει στην ευρύτερη ευρωπαϊκή αρχιτεκτονική. Αλλά η Τουρκία, όπως κάθε χώρα που είναι υποψήφια για την ένταξη, θα πρέπει να εκπληρώσει τις οικονομικές και πολιτικές προϋποθέσεις και να σεβαστεί τις αρχές που θέτει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτός είναι ο όρος. Και στις προϋποθέσεις και αρχές που πρέπει να σεβαστεί είναι γνωστό ότι περιλαμβάνονται, ο σεβασμός του Διεθνούς Δικαίου, των διεθνών συνθηκών, ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το κράτος δικαίου, ο σεβασμός του απαραβίαστου των συνόρων.

Κυρίες και κύριοι, η διεύρυνση, που όπως είπα, είναι στόχος μας, δεν θα πρέπει να εξασθενήσει τη δυναμική για την εμβάθυνση της Ένωσης. Πρέπει να προχωρήσουμε τη διεύρυνση, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να προχωρήσουμε και τη διαδικασία εμβάθυνσης της Ένωσης. Να γίνει η Ένωση ένα σύνολο το οποίο να λειτουργεί καλύτερα, σύμφωνα με τις αρχές της δημοκρατίας, της εγγύτητας στους πολίτες, της

κοινωνικής δικαιοσύνης.

Πρέπει, λοιπόν, να απαντήσουμε ποια Ευρώπη θέλουμε στο μέλλον. Ανέφερα ήδη, ότι έχει ξεκινήσει μία τέτοια συζήτηση. Εμείς θέλουμε να οικοδομήσουμε την πολιτική ένωση, με δημοκρατικό, οικονομικό, κοινωνικό και οικολογικό περιεχόμενο.

Θέλουμε την ανάπτυξη του θεσμικού συστήματος, ώστε η Ένωση να αποτελέσει, όπως είπα, ένα δημοκρατικό σύστημα διακυβέρνησης που θα στηρίζεται σε κεντρικούς θεσμούς υπερεθνικού χαρακτήρα, αλλά και στην ενεργό συμμετοχή και παρουσία των κοινωνιών όλων των χωρών.

Πιστεύουμε στην ανάγκη εκπόνησης ενός συντάγματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μίας σειράς ρυθμίσεων για το δημοκρατικό έλεγχο των θεσμών της Νομισματικής Ένωσης. Πρέπει να υπάρχει έλεγχος των θεσμών της Νομισματικής Ένωσης. Το πρώτο σημείο είναι το θεσμικό σύστημα να διαμορφωθεί καλύτερα.

Το δεύτερο σημείο είναι η ανάπτυξη της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και της Πολιτικής Ασφάλειας. Το σύστημα αυτό πρέπει να λειτουργεί ανεξάρτητα αλλά και συμπληρωματικά με το ΝΑΤΟ.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση -αυτό θέλω να τονίσω με τη λέξη "ανεξάρτητα"- θα πρέπει να έχει τα στρατιωτικά μέσα και τις ικανότητες να παίρνει και αυτή πρωτοβουλίες και να μην εξαρτάται από το αν θα συμφωνήσει στο σύνολό του το ΝΑΤΟ.

Οι εμπειρίες από τη Βοσνία και το Κόσοβο δείχνουν ότι αν δεν έχει η Ένωση αυτά τα μέσα στα χέρια της, δεν θα μπορέσει να ασκήσει τη δική της πολιτική. Επομένως, θα πρέπει να εφοδιάσουμε την Ένωση με τις ικανότητες, τα μέσα και τους θεσμούς για να ανταποκρίνεται στους κινδύνους και τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει.

Το τρίτο σημείο είναι η ανάπτυξη πολιτικών για τους πολίτες. Είπα και πριν πως σε ό,τι αφορά τους πολίτες, πρέπει να έχουν περισσότερες δυνατότητες στα θέματα του περιβάλλοντος, του πολιτισμού, της αναζωογόνησης της υπαίθρου, που πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενα λεπτομερειακών πολιτικών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Συνθήκη του Άμστερνταμ θέτει τη βάση για μία τέτοια εξέλιξη. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ όμως είναι ένα βήμα και υπάρχουν πολλά άλλα βήματα, τα οποία θα πρέπει να γίνουν και θα γίνουν στις επόμενες διαπραγματεύσεις. Η Συνθήκη αυτή όμως κάνει απαραίτητες ρυθμίσεις, τις οποίες θα πρέπει να στηρίξουμε και να προωθήσουμε, για να προχωρήσουμε στα επόμενα βήματα.

Εμείς πιστεύουμε ότι είναι μία ρύθμιση, ένα βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση. Είναι ένα βήμα στην κατεύθυνση μιας Ευρώπης, η οποία γίνεται πιο ανοιχτή συνεργάζεται καλύτερα, εφαρμόζει πολιτικές, οι οποίες βοηθούν τους πολίτες και είναι πιο δημοκρατική. Μέσα σ' αυτήν την Ευρώπη με τη Συνθήκη αυτή, όπως διατυπώνεται, η Ελλάδα έχει τη δυνατότητα να ισχυροποιήσει ακόμα περισσότερο τη θέση της, η Ελλάδα έχει τη δυνατότητα να συμμετάσχει στις διαδικασίες της ενοποίησης ακόμα πιο έντονα, έχει την ευκαιρία να ανοίξει ένα νέο κύκλο ευημερίας, προόδου και ποιότητας ζωής για όλους.

Το μέλλον της Ελλάδας βρίσκεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης βρίσκεται και στα δικά μας χέρια. Εξαρτάται από μας, εξαρτάται από τις προτάσεις μας, εξαρτάται από τη συμμετοχή μας, εξαρτάται από την αποφασιστικότητά μας να διαμορφώσουμε αυτό το σύνολο, έτσι ώστε να ανταποκρίνεται στις επιδιώξεις μας.

Η κύρωση της Συνθήκης είναι ένα πρώτο μεγάλο βήμα σ' αυτήν τη διετία των μεγάλων ανακατατάξεων, στη διετία της μεγάλης ευθύνης, στη διετία όπου θα πρέπει να απαντήσουμε σε σημαντικά διλήμματα για τον τόπο μας.

Καλώ, λοιπόν, όλους σας σ' αυτήν την πανεθνική προσπάθεια και πορεία να παίξουμε έναν αποφασιστικό ρόλο στην Ένωση, όπως διαμορφώνεται. Καλώ όλους σας να ψηφίσουμε, να κυρώσουμε τη Συνθήκη.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Απόστολος Κακλαμάνης): Κύριε Σιούφα, δεν μπορώ να σας δώσω το λόγο τώρα.

Ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας επρόκειτο να μιλήσει απόψε. Με ειδοποίησε ότι ένα κρουολόγημα με πυρετό τον υποχρέωσε να μην έρθει.

Θα δώσω το λόγο στην κ. Παπαρήγα, εν συνεχεία στον κ. Τσοβόλα και μετά θα πάρετε το λόγο μόνο για δέκα λεπτά, όπως δικαιούσθε.

Η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κυρία Παπαρήγα, έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε.): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Βουλευτές, η πολυήμερη ανοικτή στην κρατική τηλεόραση συνεδρίαση της ελληνικής Βουλής για την επικύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ, είκοσι μήνες μετά τη διακυβερνητική, χωρίς διαδικασία δημοψηφίσματος και με ελάχιστες προκατασκευασμένες και ελεγχόμενες, θα έλεγα, συζητήσεις από τα κρατικά μέσα ενημέρωσης, με ανύπαρκτη ουσιαστικά πληροφόρηση από τα ιδιωτικά κανάλια, αποτελεί για μας μία διαδικασία μη πληροφόρησης και παραπλάνησης του ελληνικού λαού.

Για να αποτελεί η Βουλή ανώτατο θεσμό και ναό της δημοκρατίας, όπως συνήθως τον αποκαλείτε, απαιτείται μια βασική προϋπόθεση: Να λειτουργεί η δημοκρατία στην κοινωνία, ο εργατικός και κοινωνικός έλεγχος, η ελεύθερη διακίνηση ιδεών στους χώρους εργασίας, που σήμερα βασιλεύει η εργοδοτική τρομοκρατία, η δαμόκλειος σπάθη της απόλυσης και οι μηχανισμοί εξαγοράς.

Για να έχουν οι Βουλευτές ήσυχη τη συνειδήσή τους, ότι η φωνή του λαού φτάνει πραγματικά μέσα στην Αίθουσα της Βουλής, πρέπει να είναι πλήρως κατοχυρωμένο το στοιχειώδες δικαίωμα των εργαζομένων να αγωνίζονται, να απεργούν, να ασκούν το δικαίωμα της αντίστασης και της αντίδρασης σε μία πολιτική που γεννά τη φτώχεια και την ανεργία, τρέφει τα κέρδη και την ασυδοσία.

Δυστυχώς, η Κυβέρνηση έχει δώσει πολύ καλές εξετάσεις στο ζήτημα αυτό, διατρέποντας στο όργιο τρομοκρατίας, βίας και καταστολής τα τελευταία χρόνια, όπως δείχνουν και οι πρόσφατες εργατικές, αγροτικές και μαθητικές κινητοποιήσεις. Δεν μας ξενίζει το ότι η Κυβέρνηση έβαλε κερί σ' αυτής της και ανέχθηκε την προκλητική δήλωση του κ. Πάγκαλου που αναγόρευσε το δημοψήφισμα σε οχλοκρατική εκδήλωση.

Εμείς λέμε το εξής: Η Κυβέρνηση φοβάται ένα λαϊκό δημοψήφισμα, καθώς γνωρίζει ότι σε όλη την Ευρώπη και στην Ελλάδα το όραμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ήδη ξεφτισμένο. Ξέρουμε ότι η Κυβέρνηση θα επικαλεσθεί ότι ο λαός ήδη τοποθετήθηκε με την ψήφο του στις εκλογές. Για άλλη μια φορά όμως εμείς λέμε, άλλο πράγμα οι εκλογές για το Εθνικό και Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και άλλο πράγμα το δημοψήφισμα.

Πριν λίγα χρόνια, είναι αλήθεια, υπήρχαν διαφορές στη φυσιογνωμία των κλασικών συντηρητικών κομμάτων και των σοσιαλιστικών σοσιαλδημοκρατικών, ιδιαίτερα στα ευαίσθητα θέματα της Δημοκρατίας. Σήμερα, δυστυχώς λέμε εμείς, εξαιτίας της ευθυγράμμισής τους στο μονόδρομο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, παύουν να υπάρχουν και οι ελάχιστες διαφορές.

Έτσι, σε όλη την Ευρώπη βλέπουμε σήμερα ο δήθεν αριστερός Ζοσπέν, ο δήθεν κόκκινος Σρέντερ, "ο μεταρρυθμιστής Μπλερ", ο "αριστερός Σημίτης", ο "σούπερ αριστερός" και πρώην κομμουνιστής Ντ'Αλέμα λένε τα ίδια, όταν αντιμετωπίζουν απεργούς, καταληψίες, όταν αντιμετωπίζουν εργάτες δυσσαρεσθημένους από την πολιτική τους: Ότι προέχει η τάξη και η ασφάλεια, η νομιμότητα. Μια απάντηση που θυμίζει χριστιανοδημοκρατία.

Ο καθένας μας εδώ, το κάθε κόμμα, κρίνεται από τη στάση που παίρνει απέναντι στο δικαίωμα του αγώνα, ιδιαίτερα σε μία περίοδο που ο πλέκευς των αποφάσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι πολύ κοφτερός.

Τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν έχουν ανάγκη

από τις συμβουλές μας για το ποια μορφή πάλης, ποια μέσα αγώνα θα επιλέξουν για να διεκδικήσουν τα δίκαια αιτήματά τους. Τα συμπεράσματα θα τα βγάζουν κάθε φορά οι ίδιοι, αυτοί που αγωνίζονται, μέσα από την πείρα τους. Δεν έχουν να κερδίσουν τίποτε. Αντίθετα, θα χάσουν από την ελιτίστικη στάση ορισμένων, που μάλιστα μιλάνε και με αριστερά συνθήματα. Αυτό που έχει ανάγκη ο λαός είναι να του εξασφαλιστεί το δικαίωμα να αγωνίζεται, άρα και να διδάσκεται από τους αγώνες. Αλλά αυτό δεν γίνεται ούτε στα σαλόνια ούτε στα μπαλκόνια ούτε στη διαδικασία της καρικατούρας του κοινωνικού διαλόγου.

Τι είναι για το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας η Συνθήκη του 'Αμστερνταμ; Είναι μία Συνθήκη με ταξικό χαρακτήρα, όπως και η προηγούμενη του Μάαστριχτ, που επιφυλάσσει ακόμα πιο ζοφερό μέλλον για τους λαούς, αν αυτοί δεν εργαστούν για την ανατροπή της κατάστασης. Είναι μια Συνθήκη πιο υποκριτική από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, ακριβώς γιατί προβάλλεται δήθεν ως πιο κοινωνική και είναι πιο κατασταλτική, γιατί φέρνει μαζί της και τη Συνθήκη του Σένγκεν.

Ο Πρωθυπουργός ανέφερε προηγούμενα, σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα κοινωνικής στρόφησης της Συνθήκης του 'Αμστερνταμ την ενσωμάτωση των πρωτοκόλλων για την υγιεινή και ασφάλεια στους τόπους δουλειάς. 'Ε, δεν νομίζω ότι μας χρειάζονταν πρωτόκολλα. Παραδείγματος χάρη στην Ελλάδα διαθέτουμε πραγματικά την πιο προοδευτική -στο γράμμα τουλάχιστον- νομοθεσία για την υγιεινή και την ασφάλεια στους τόπους δουλειάς.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική 'Εδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ν. ΚΡΗΤΙΚΟΣ**)

'Όμως η Ελλάδα παραμένει πρώτη χώρα σε εργατικά ατυχήματα στην Ευρώπη και σε επαγγελματικές ασθένειες. Το πρωτόκολλο είναι δηλαδή που μας έλειπε; Σήμερα η Κυβέρνηση έδειξε το κοινωνικό της πρόσωπο κάνοντας ορισμένες αγροτικές παροχές, λέγοντας όμως την ίδια ώρα ότι αυτές δεν θα θίξουν τον κρατικό προϋπολογισμό. Ε, τότε τι παροχές είναι, όταν δεν δίνονται κοινωνικά κονδύλια από τον κρατικό προϋπολογισμό;

'Όσοι μας κατηγορούν για τη θέση μας απέναντι στην Ευρωπαϊκή 'Ενωση θα θέλαμε να μας απαντήσουν πώς γίνεται οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης και της Συνθήκης του 'Αμστερνταμ να είναι οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες, οι εφοπλιστές και οι μεγαλέμποροι, οι καπιταλιστές γενικά και τα ανώτερα μεσαία στρώματα της πόλης και της υπαίθρου;

Βεβαίως υπάρχουν θιασώτες και σε άλλα στρώματα του πληθυσμού. Είναι κυρίως τα διάφορα τρωκτικά, οι διάφοροι βολεμένοι που εισπράττουν πάντα και κάτω από το τραπέζι ένα σοβαρό μερίδιο από τα κοινοτικά ποσά σε αντάλλαγμα για τις υπηρεσίες τους στην επιχείρηση παραπλάνησης και εξαγοράς.

Οι κύριοι υπεύθυνοι για το κτίσιμο αυτής της αποκρουστικής Ευρωπαϊκής 'Ενωσης βεβαίως είναι τα κλασικά παραδοσιακά κόμματα, τα φιλελεύθερα ή νεοφιλελεύθερα, όπως αυτοαποκαλούνται και τα σοσιαλδημοκρατικά, σοσιαλιστικά, στα οποία αναγνωρίζουμε ότι τα τελευταία χρόνια θεωρούνται ως κόμματα πολύ ικανά στην απορρόφηση σε ένα βαθμό ορισμένων κοινωνικών κραδασμών και στην εξαπάτηση.

Δεν είναι όμως αμελητέα σε πανευρωπαϊκό επίπεδο η ευθύνη που φέρνουν και μία σειρά κόμματα στην Ευρώπη που εμφανίζονται με τη σημαία της αριστερής ανανέωσης, με τη σημαία των πρώην πολεμίων της 'Ενωσης, με τη σημαία του ευρωρεαλισμού και του δήθεν τρίτου δρόμου των κυβερνήσεων της κεντροαριστεράς.

Σήμερα στη Βουλή σε σχέση με την προηγούμενη συζήτηση του Μάαστριχτ εμφανίζονται τα πράγματα κάπως διαφοροποιημένα, πράγμα που οφείλεται κατά τη γνώμη μας στην πίεση της λαϊκής δυσαρέσκειας και στο γεγονός ότι τα ευρωοράματα είναι αρκετά ξεθωριασμένα. 'Όμως ας μας επιτραπεί να πούμε ότι το "παρών" του Συνασπισμού κατά τη δική μας γνώμη δεν περιέχει κόκκο ουσιαστικής κριτικής προς την Ευρωπαϊκή 'Ενωση. 'Αλλωστε το ξεκαθάρισε η εισηγήτρια του Συνασπισμού χθες λέγοντας ότι ο

ισολογισμός της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης είναι θετικός για τον ελληνικό λαό, υπογραμμίζοντας ακόμα ότι το "παρών" δίνεται γιατί η 'Ενωση δεν έκανε πιο τολμηρά βήματα.

Ευτυχώς για τον ελληνικό λαό και για τους λαούς της Ευρώπης που δεν έγινε ακόμα πιο τολμηρή η Ευρωπαϊκή 'Ενωση. Θετικά εκτιμούμε την αρνητική ψήφο του ΔΗ.Κ.ΚΙ. Το ζήτημα βεβαίως και για το ΔΗ.Κ.ΚΙ. και για όλους όσους καταψηφίζουν τη Συνθήκη, όπως και εμείς, είναι να μην περιοριστούμε σε ένα όχι στην Ευρωπαϊκή 'Ενωση, είναι μία καλή βάση, αλλά δεν φθάνει. Χρειάζεται να εκφραστεί μία ευρύτερη συνολική αντιπαράθεση, πριν από όλα και άμεσα στις αναδιαρθρώσεις που προωθεί η Ευρωπαϊκή 'Ενωση.

Το όχι σε μία συνθήκη μπορεί να φέρει πρακτικό αποτέλεσμα για το λαό, όταν εντάσσεται σε μία πολιτική ρήξης υπέρ μιας Ευρώπης χωρίς την Ευρωπαϊκή 'Ενωση, γιατί όσο θα υπάρχει αυτή θα δεσμεύει λαούς και χώρες να κάνουν ένα βήμα ανάπτυξης προς τα εμπρός. Βεβαίως μιλάμε για βήματα προς τα εμπρός και όχι προς τα πίσω, γιατί το ποτάμι δεν μπορεί να γυρίσει πίσω.

Ακούσαμε από τον Πρωθυπουργό ότι τώρα πια δεν μπορούμε να μιλάμε για μία Ευρώπη των δεκαπέντε, τώρα πάμε για μία Ευρώπη των είκοσι, των τριάντα χωρών. Δική μας θέση είναι ότι η στάση ενός κόμματος, του δικού μας, απέναντι στην Ευρωπαϊκή 'Ενωση δεν μπορεί να κρίνεται με ποσοτικά κριτήρια, από πόσα μέλη π.χ. αποτελείται η Ευρωπαϊκή 'Ενωση. Βεβαίως, όσα περισσότερα μέλη κατακτά, τόσο πιο επικίνδυνη και καταπιεστική και ανισότιμη θα είναι. Γιατί η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης σημαίνει ότι κατακτά τη δυνατότητα εκμετάλλευσης πλουτοφόρων χωρών, όπως είναι οι πρώην σοσιαλιστικές χώρες.

Το ποσοτικό ζήτημα βεβαίως καθορίζει αν θέλετε τακτικές, καθορίζει την άμεση αποτελεσματικότητα των αγώνων. Σε καμία περίπτωση όμως για μας δεν μπορεί να μας οδηγήσει να αλλάξουμε στάση απέναντι σε έναν ταξικό οργανισμό είτε έχει έξι είτε έχει δεκαπέντε είτε είκοσι και τριάντα μέλη. Πολλές φορές έχουμε ακούσει ότι αν η Ελλάδα δεν είχε ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή 'Ενωση θα ήταν τα πράγματα χειρότερα. Χειρότερα σίγουρα θα ήταν για την πλουτοκρατία της χώρας. Δεν θα είχε ίσως τη σημερινή πλεονεκτική της θέση. Αυτό που ισχυρίζονται οι ένθερμοι υποστηρικτές της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης αποτελεί μία υπόθεση και τίποτα άλλο. Αυτό που λέμε όμως εμείς ότι η Ελλάδα εντός της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης πάει από το κακό στο χειρότερο, είναι μία συγκεκριμένη πραγματικότητα.

Σίγουρα η κατάσταση για το λαό, δεν θα ήταν ιδανική, αν η Ελλάδα έμενε εκτός Ευρωπαϊκής 'Ενωσης. Θα ήταν όμως σίγουρα καλύτερη.

Εμείς, πιστεύουμε, ακράδαντα ότι η ελληνική οικονομία, έχει τις δυνατότητες για καλύτερη θέση στο διεθνή καταμερισμό, με προϋπόθεση ότι η χώρα μας κινείται σε ένα δρόμο εξέλιξης αυτοδύναμο, όχι απομονωμένο, που δίνει στο λαό δικαίωμα ελεύθερης επιλογής κατ'αρχήν. Αυτό θα πεί αυτοδύναμο. 'Όμως δεν μπορεί να γίνει, παρά μόνο αν ο λαός καταφέρει να γίνει ο πραγματικός ιδιοκτήτης του πλούτου της χώρας. Η Ελλάδα διαθέτει πλούτο, έμπειρο εργατικό δυναμικό, πολυάριθμο και ικανό επιστημονικό δυναμικό, διαθέτει καλή γεωγραφική-στρατηγική θέση. 'Έχει κατ'αρχήν ένα μίνιμουμ δυνατοτήτων να μετάρχει υπό καλύτερους όρους στο διεθνή καταμερισμό.

Εμείς, είμαστε, πολέμιοι της Ευρωπαϊκής 'Ενωσης και όχι απλώς αντίθετοί της, αλλά και κάθε άλλης μορφής ένωσης ή ενοποίησης που στηρίζει συνειδητά τα συμφέροντα των καπιταλιστών, των πολυεθνικών μονοπωλίων.

'Έχει αρχίσει να γίνεται λόγος στην Ευρώπη και όχι μόνο στην Ελλάδα, για μία άλλη Ευρώπη που αποκαλείται Ευρώπη των λαών. Εμείς λέμε ότι αυτή η Ευρώπη των λαών δεν πρόκειται να χτιστεί, αν σε κάθε χώρα ο κάθε λαός, ο εργατικό λαϊκό κίνημα, στο μέτωπο των καταπιεσμένων και εκμεταλλευομένων δεν παλέψει για ριζικές αλλαγές στη χώρα

του, αλλαγές όχι μόνο στο κοινωνικό πεδίο, αλλά και στο επίπεδο της πολιτικής εξουσίας, ώστε να ξεκινήσει ένας άλλος δρόμος εξέλιξης.

Αυτό προσπαθούμε με τις δυνάμεις που έχουμε και εμείς στην Ελλάδα γνωρίζοντας ταυτόχρονα ότι ο ελληνικός λαός σε κάθε βήμα που κάνει να συντονίζεται με κάθε προοδευτικό και ριζοσπαστικό κίνημα στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Αυτό είναι ένα άλλο βήμα, ένα διαφορετικό από το δικό σας, που έχει σχέση όμως με την συνεργασία και την ενότητα. Αυτός ο δρόμος, αυτός ο αγώνας, που προτείνουμε εμείς, δεν είναι απαλλαγμένος από κόππους και θυσίες. Η διαφορά όμως είναι ότι αξίζει τους κόππους και τις θυσίες της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού.

Διατυμπανίζεται και εδώ ακούστηκε από τον Πρωθυπουργό, ότι και μόνη η συμμετοχή της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σημαίνει κατ'αρχήν διασφάλιση της ειρήνης. Ο ελληνικός λαός δεν πρέπει να ξεχνάει ότι ο 20ος αιώνας που δύε σημαδεύθηκε από δύο παγκόσμιους πολέμους που έγιναν γιατί οι μεγάλες ισχυρές καπιταλιστικές χώρες και μάλιστα χώρες που είναι ατομική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είχαν ανταγωνισμό μεταξύ τους για το ποια θα γίνει ο πιο ισχυρός εκμεταλλευτής λαών ο πιο ισχυρός αποικιοκράτης.

Ο ελληνικός λαός δεν πρέπει να ξεχνά ότι ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος έδωσε διέξοδο στην κρίση του καπιταλισμού, αφού είχαν εξαντληθεί τα άλλα μέσα διανομής και κυριαρχίας. Στις μέρες μας προς το παρόν οι ισχυροί ανταγωνιστές έχουν βρει άλλη λύση και οι Ευρωπαίοι και σε παγκόσμιο επίπεδο, βάζουν τις άλλες χώρες τους δορυφόρους τους να τσακωνονται μεταξύ τους ώστε να επμβάλουν και μέσω του πολέμου και μέσω της απειλής του πολέμου και να ξαναμοιράζουν τη λεία που τώρα είναι πολύ πιο πλούσια μετά τις ανατροπές στις σοσιαλιστικές χώρες της Ευρώπης. Τα Βαλκάνια είναι κοντά μας.

Γιατί, λοιπόν, εμείς οι κομμουνιστές να είμαστε υπέρ αυτής της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Δεν συμφερίζομαστε τη θέση του Πρωθυπουργού ότι η Ελλάδα κέρδισε αυτό που ζητούσε κατά τη διάρκεια της συζήτησης στη Συνθήκη του Άμστερνταμ αναφορικά με τα σύνορα και τα εσωτερικά και τα εξωτερικά και την ειδική μέριμνα και προστασία για τις νησιωτικές περιοχές που έχουν προβλήματα όπως συμβαίνει με τα νησιά του Αιγαίου. Δεν θα αναφερθώ αναλυτικά, εμείς απλώς λέμε ότι όχι μόνο δεν πετύχατε αυτά, αλλά δεχθήκατε και την εκχώρηση νέας μορφής κυριαρχικών δικαιωμάτων, καθώς και τον τρόπο που θα παίρνονται οι αποφάσεις.

Είπατε, κύριε Πρωθυπουργέ, ότι υιοθετήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση πως όταν μία χώρα θεωρεί ότι θίγονται τα ζωικά της συμφέροντα τότε μπορεί να μη συμφωνεί και να ασκεί βέτο. Βάζω το εξής ερώτημα: Τι εννοείτε εσείς ζωικά συμφέροντα; Τίθεται και ένα τέτοιο ζήτημα. Δεν είναι ζωικό συμφέρον παραδείγματος χάριν της Ελλάδας το γεγονός ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει κατοχυρώσει τα ελληνικά σύνορα στο Αιγαίο και νίπτει τας χείρας της για τα προβλήματα που έχουν ανακύψει στο Αιγαίο ιδιαίτερα ύστερα από την κρίση στα Ίμια; Αυτό δεν είναι πρόβλημα ζωικού ενδιαφέροντος;

Δεύτερον, όσον αφορά τα νησιά του Αιγαίου, εγώ τα μόνα προγράμματα που ξέρω είναι τα προγράμματα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για τα σπάνια πουλιά στα νησιά του Αιγαίου. Δεν είμαστε αντίθετοι σε τέτοια προγράμματα αλλά εν πάση περιπτώσει πριν από όλα πρέπει να μας ενδιαφέρει πώς ζουν οι κάτοικοι των νησιών του Αιγαίου. Μήπως έχει προστασία παραδείγματος χάριν το λάδι της Λέσβου; Τίποτα δεν πήρατε και τίποτα δεν διεκδικήσατε και όταν δεν σας τα δίνουν δεν φωνάζετε, λέτε τα αντίθετα στον ελληνικό λαό.

Με την ευκαιρία να πω την περίπτωση της Κύπρου. Με τη στάση της η Ελλάδα βοήθησε να ξεκινήσει η ενταξιακή διαδικασία της Κύπρου. Η Κύπρος μπορεί να ενταχθεί, αλλά θα είναι Κύπρος διχοτομημένη. Αυτό δεν είναι πρόβλημα ζωτικής σημασίας για την Ελλάδα; Και δεν το λέω με την έννοια ότι η Κύπρος είναι κάποια ελληνική επαρχία. Όχι, είναι ανεξάρτητο κράτος, αλλά το λέω με την

έννοια και της θέσης που έχει η Κύπρος στην περιοχή, αν θέλετε, και των ιδιαίτερων δεσμών και δεσμεύσεων που έχει η Ελλάδα και ο ελληνικός λαός να στέκεται στο πλευρό της Κύπρου.

Με την ευκαιρία θέλω να απευθύνω ένα ερώτημα που αφορά και στη Συνθήκη του Άμστερνταμ και την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και όχι μόνο. Δώστε μια εξήγηση στον ελληνικό λαό, πώς είναι δυνατόν από τη μία μεριά η ελληνική Κυβέρνηση να εγκалаί την Τουρκία για μια επικίνδυνη πολιτική και αμφισβήτηση των συνόρων, για τρομοκρατία σε βάρος του τουρκικού λαού, για κατοχή στην Κύπρο και την ίδια ώρα μαζί με την τουρκική κυβέρνηση να συγκροτείτε κοινό στρατό ο οποίος υποτίθεται θα εγγυηθεί ακόμα και με όπλα τα σύνορα στα Βαλκάνια και τα ανθρώπινα δικαιώματα!

Σε ποια λογική στηρίζεται το εξοπλιστικό δήθεν αμυντικό πρόγραμμα της χώρας να αποφασίζεται από το ΝΑΤΟ, δηλαδή, και από την Τουρκία!

Εμείς δεν τους καταλαβαίνουμε αυτούς τους συνειρμούς, δεν καταλαβαίνουμε πώς συνδυάζονται αυτά τα δύο ζητήματα.

Μήπως όμως η Ελληνική Κυβέρνηση με την πολιτική της στα πλαίσια της ειρηνικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης εγγυάται ότι προστατεύει τα συμφέροντα του ελληνικού λαού από τις επεμβάσεις και τις σημμένες εντάσεις; Ούτε καν τυπική ουδετερότητα δεν δείχνει η Ελλάδα, δηλαδή η ελληνική Κυβέρνηση, επικαλούμενη τη διεθνή αρχή, ότι μια χώρα μπορεί να αρνείται να συμμετέχει σε στρατιωτικές δυνάμεις και επιχειρήσεις όταν αφορούν γειτονικές της περιοχές στην ευρύτερη περιοχή που ανήκει, δηλαδή τα Βαλκάνια. Η Ελλάδα με ευθύνη της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ αλλά και με τη συναίνεση που υπάρχει ή τη σιωπή από όλα τα άλλα κόμματα πρόθυμα διαθέτει ελληνικό έδαφος να χρησιμοποιείται για επιθετικούς σκοπούς σε βάρος γειτονικών λαών, σε βάρος του σέρβικου και του αλβανικού λαού, σε βάρος και του ιρακινού λαού παραπέρα.

Επιτέλους δεν θα βρεθεί και κάποιο άλλο κόμμα να θέσει μαζί με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας θέμα για τη βάση της Σούδας, για τον Άραξο, για το Άκτιο, για τη Θεσσαλονίκη που μετατρέπεται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης και διέλευσης ξένων στρατευμάτων;

Δεν θα τεθεί επιτέλους ευρύτερα ζήτημα για τις εκτεταμένες υπέργειες και υπόγειες εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ που διευθύνουν στην ουσία την άμυνα της χώρας όπως τους συμφέρει;

Είναι ερωτήματα που συνδέονται με την Κοινή Εξωτερική Πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης η οποία αναπτύσσεται παράλληλα με τη διεύρυνση και το νέο αμυντικό δόγμα του ΝΑΤΟ.

Ακούσαμε από τον Πρωθυπουργό ότι τώρα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στους κόλπους της κερδίζει έδαφος η κοινωνική αντίληψη, η αριστερή αντίληψη, η κεντροαριστερή σε αντίθεση με τη νεοφιλελεύθερη αντίληψη του Μάαστριχτ. Εμείς θεωρούμε ότι όλη αυτή η συνθηματολογία είναι απατηλή. Ορισμένοι ονειρεύονται ότι μπορεί να γλιτώσουν από τη λαϊκή δυσανεμία ή από την υποχρέωση, εφόσον διατυπώνουν αντίθεση, να υιοθετήσουν την υποχρεωτική συνολική πολιτική ρήξης με την Ευρωπαϊκή Ένωση αν προβάλουν ορισμένα μέτρα κείσινανης έμπνευσης, κρατικής παρέμβασης που τάχα διορθώνουν τις μεγάλες αδικίες που γεννώνται στο πεδίο της αγοράς. Ο χρόνος δεν μου επιτρέπει να αναφερθώ με επιχειρήματα συγκεκριμένα στο κάθε ένα από αυτά τα μέτρα, ωστόσο εκ μέρους της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του κόμματος θα κάνω δύο βασικές παρατηρήσεις.

Η σκέψη ότι υπάρχει δήθεν μια νέα κοινωνική αντίληψη όπως φαίνεται και στη διακήρυξη του ευρωπαϊκού σοσιαλιστικού κόμματος, αλλά και στις θέσεις των κομμάτων που κατατάσσονται στη νέα αριστερά, δεν είναι τίποτα άλλο κατ'αρχήν από τη γνώμη μας παρά ένας αόριστος και ασαφής λόγος εκ του πονηρού, να μας επιτρέψετε να πούμε.

Δύο πράγματα μπορεί να συμβαίνουν. Ή αυτοί που διατυπώνουν τέτοιες σκέψεις δεν γνωρίζουν τις αντικειμενικές τάσεις και τους νόμους της αγοράς, που είναι πραγματικά σιδερένιοι ή παραπλανούν συνειδητά. Επειδή εμείς νομίζουμε ότι έχουμε να κάνουμε με ανθρώπους που γνωρίζουν, με

επιστήμονες, με ανθρώπους που μελετούν, γι'αυτό θεωρούμε ότι ισχύει το δεύτερο, η συνειδητή παραπλάνηση.

Οι προβληματισμοί που γίνονται για κρατική ή διακρατική ή ακόμα και παγκόσμια διακρατική παρέμβαση, με στόχο τη σταθεροποίηση των ισοτιμιών, τη μείωση των διακυμάνσεων στα συναλλαγματικά αποθέματα, οι σκέψεις που γίνονται για ένα σχετικό έλεγχο στη διακίνηση του χρήματος, δεν είναι ούτε καινούριοι τρόποι ούτε πολύ περισσότερο αδοκίμαστοι. Τέτοια μέτρα, παραπλήσια, έχουν παρθεί στο παρελθόν και δεν απέτρεψαν από το να φθάσουμε στο σημερινό παρόν.

Ας μην ξεχνούν ότι ο ίδιος ο Κίνες, που αποτελεί, υποτίθεται, τον πνευματικό τους πατέρα, έλεγε ανοιχτά ότι προτείνει μέτρα για να διασφαλίσει τα συμφέροντα του κρατικομονοπωλιακού κεφαλαίου. Δεν έλεγε ότι αυτά τα μέτρα τα προτείνει για τους λαούς. Τα μέτρα του μάλιστα -αυτή είναι η αλήθεια- δεν είχαν κομματική ταυτότητα. Δεν προσφέρθηκαν αυτά τα μέτρα σε συγκεκριμένα κόμματα. Δεν έγιναν για να υπηρετήσουν στενά κομματικά συμφέροντα. Γι'αυτό πολλές από τις προτάσεις που έκανε, πρωτοδοκιμάστηκαν από το ναζιστικό κόμμα του Χίτλερ, εκεί δηλαδή που δημιουργήθηκαν βολικές συνθήκες για να ασκείται μία τέτοια κρατική παρέμβαση στην οικονομία και στην κοινωνία, χωρίς να σημαίνει ότι ο Κίνες ήταν ναζιστής.

'Ετσι, λοιπόν, με Κίνες ή με Φρίντμαν, που υποτίθεται ότι είναι ο αντίποδάς του, η ιδέα της κρατικής παρέμβασης, κατά τη γνώμη μας, παραμένει, δεν έφυγε ποτέ από τις πολιτικές. Και σε εθνικό και σε διακρατικό επίπεδο αλλάζουν οι μορφές και τα μέσα και παραμένει ένας ο στόχος. Να ικανοποιηθεί η δίψα των μονοπωλίων για κέρδος και κυριαρχία.

'Όλες, λοιπόν, οι συζητήσεις που γίνονται στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε παγκόσμιο επίπεδο, εκεί αποσκοπούν.

Η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν έχει καθόλου κοινωνικό πρόσωπο, γιατί χωρίς να το λέει ανοιχτά, αλλά αναδύεται από παντού, υπηρετεί δύο θεμελιακούς και αλληλοδιαπλεκόμενους στόχους.

Πρώτον, την ενδυνάμωση του δυτικοευρωπαϊκού μονοπωλιακού κεφαλαίου. Δεύτερον, την ενίσχυση των δυτικοευρωπαϊκών ισχυρών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, πρώτα απ'όλα της Γερμανίας και της Γαλλίας, στον παγκόσμιο ανταγωνισμό με τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ιαπωνία. Αυτά τα λένε τα κείμενα, τα λένε στις ομιλίες τους, τα λένε όλοι εκείνοι που κρατούν την παγκέτα και κινούν τα νήματα.

Τώρα μπαίνει το ερώτημα: Ποιος έχει συμφέρον στην Ελλάδα από αυτούς τους δύο στόχους; Αν και η χώρα μας έχει υποδεέστερη και εξαρτημένη θέση στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η άρχουσα τάξη της χώρας μας αποσπά οικονομικά και πολιτικά κέρδη από τη συμμετοχή της στην ΟΝΕ, το κοινό νόμισμα και γενικότερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

'Εχουν δυσκολίες και οι μεγάλοι Έλληνες επιχειρηματίες στην προσαρμογή, αλλά τα οφέλη τους είναι περισσότερα, γιατί πρώτον, αποκτούν μεγαλύτερη δυνατότητα να εκμεταλλεύονται πιο εντατικά το λαό. Δεύτερον, γιατί παίρνουν μέρος οι μεγάλοι Έλληνες επιχειρηματίες, οι επιχειρηματικοί όμιλοι στη διανομή της λείας έξω από τα ελληνικά σύνορα, χάρις στην πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και χάρις βέβαια γενικότερα στους νόμους της αγοράς.

Ο ελληνικός λαός γνωρίζει πολύ καλά ότι όταν οι διάφοροι Έλληνες επιχειρηματίες κλείνουν τις επιχειρήσεις τους, ακόμα και στις παραμεθόριες περιοχές, πετάνε τους εργαζόμενους στο δρόμο και τρέχουν για κέρδη εκτός Ελλάδας, επιβεβαιώνοντας ότι το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα.

'Ενα άλλο κέρδος που έχουν οι μεγάλοι Έλληνες επιχειρηματίες, αλλά και τα κόμματα που τους σιγοντάρουν και η Κυβέρνηση, είναι ότι νομιμοποιούνται μέσα από διακρατικούς μηχανισμούς και από τους νόμους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τη Συνθήκη Σένγκεν, να χρησιμοποιούν τα πιο ακραία μέσα για το τσάκισμα του εργατικού και του λαϊκού κινήματος.

Θέτω ένα ερώτημα: Ο πολιτικός συσχετισμός στη χώρα μας, έτσι όπως διαμορφώνεται τα τελευταία χρόνια, δεν έχει καμία σχέση με

το ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις δεσμεύσεις που αυτή επιβάλλει; Οι αρνητικές αλλαγές είναι άσχετες από την πίεση και το ρόλο που ασκεί η Ευρωπαϊκή Ένωση στην Ελλάδα;

Οι αρνητικές αλλαγές που έχουμε στη συνειδηση ενός σημαντικού τμήματος της διανοήσης είναι άσχετες από το ρόλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από την ικανότητά της με γλυκό ή σκληρό τρόπο να ενσωματώνει; Να, λοιπόν, ποιοι ωφελούνται από τη συμμετοχή, την προσαρμογή και την ενσωμάτωση.

'Ακουσα από τον Πρωθυπουργό ότι εν πάση περιπτώσει έχει ένα στόχο η ελληνική Κυβέρνηση: Η Ελλάδα να μπει στον ηγετικό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μα, η Ευρωπαϊκή Ένωση -είτε λέγεται Ε.Ο.Κ. είτε οποιαδήποτε άλλη ονομασία έχει- ποτέ δεν ήταν και δεν μπορεί να γίνει από τη φύση της ένας διακρατικός συνασπισμός ισότιμων εταίρων. Η κινητήρια δύναμη αυτής της συμμαχίας δεν είναι οι αρχές του αμοιβαίου και αλληλέγγυου συμφέροντος αλλά πριν απ' όλα τα συμφέροντα του γαλλογερμανικού άξονα. Οι δύο αυτές χώρες έχουν ηγετικό ρόλο και σε παγκόσμιο επίπεδο, στην ομάδα των επτά. Συμπεριφέρονται από ανάγκη και όχι από φιλοτιμία ανταγωνιζόμενες μεταξύ τους συνεχώς με μοναδικό όραμα η μία να κρατήσει την πρώτη θέση και η άλλη να την κατακτήσει. Εμείς τα εκτιμούμε, τα μελετάμε, αλλά εσείς τα ζείτε αυτά από πρώτο χέρι.

Αυτά είναι τα οράματα του κ. Ζοσπέν και του κ. Σρέντερ και εδώ που τα λέμε διαφέρουν καθόλου από τα οράματα όλων των Γάλλων και Γερμανών προκατόχων τους.

Το σχετικά καινούριο στοιχείο είναι ότι επιταχύνει τα βήματά της αυτήν την περίοδο και η Μεγάλη Βρετανία, προσπαθώντας να ανακτήσει το χαμένο έδαφος. Στην κούρσα αυτή, λοιπόν, υπάρχουν χώρες που στοιχίζονται με τη μία δύναμη, τη Γαλλία, με τη Γερμανία ή τη Μεγάλη Βρετανία, διαμορφώνονται άξονες και αντιάξονες και αυτά δεν πρόκειται να καταργηθούν, το πολύ-πολύ να αλλάζουν οι σύμμαχοι μεταξύ τους, διότι ο παράδεισος αυτής της ευρωπαϊκής συνεργασίας είναι ο παράδεισος μιας λυκοφιλίας. Όταν δε τρώνονται μεταξύ τους, περιμένει κανείς να είναι γαλαντόμοι απέναντι στους λαούς;

Η Συνθήκη, λοιπόν, του Άμστερνταμ, μία σοφή Συνθήκη στο συγκεκριμένο ζήτημα, πέταξε τις μάσκες και καθόρισε την αρχή της ευελιξίας, δηλαδή της Ευρώπης των πολλών ταχυτήτων, της Ευρώπης των ισχυρών και των αδυνάτων. Επιβεβαιώσε δηλαδή -γιατί πάντα το παραδέχονταν- αυτό που και το Κ.Κ.Ε. λέει ότι ένας τέτοιος Οργανισμός, που στηρίζεται στα συμφέροντα του μονοπωλιακού κεφαλαίου, ένας διακρατικός καπιταλιστικός συνασπισμός, δεν μπορεί παρά να διέπεται από το νόμο της ανισόμετρης ανάπτυξης. Δεν πρόκειται να γίνει σύγκλιση ούτε αριθμητική -αυτή μπορεί τυχαία να γίνει σε κάποιο διάστημα- αλλά ούτε και πραγματική.

Και ας πάρουμε μία πλευρά. Λέγεται, παραδείγματος χάρι, ότι η Ελλάδα εισπράττει κοινοτικά ποσά προκειμένου να πετύχει στην κούρσα να μπει στην πρώτη ταχύτητα. Η Ελλάδα εισπράττει χρόνια από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Δόξα τω Θεώ, παίρνει μεγάλα ποσά. Εμείς αυτό το γνωρίζουμε. Και όλες οι χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης εισέπρατταν κάτι και πριν μπουν και αφού μπήκαν. Υπάρχει σύγκλιση πραγματική, επιπέδων; Όχι. Κατά περιπτώσεις, όπως είναι η Ελλάδα, έχουμε και απόκλιση.

Παράδειγμα: Στην Ελλάδα το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν το 1981, όταν έγινε η πλήρης ένταξη στην Ε.Ο.Κ., ήταν το 58% του μέσου κοινοτικού, σήμερα έχει καταρρακώσει γύρω στο 48% ή 49%.

Επομένως, αυτά τα πακέτα δεν αναβάθμισαν την Ελλάδα και αυτό που μας ενδιαφέρει εμάς είναι ότι δεν βελτίωσαν τη θέση της ελληνικής οικονομίας και κυρίως του βιοτικού επιπέδου του ελληνικού λαού. Προοδευτικά πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο.

Λέει ο Πρωθυπουργός ότι τώρα γίνεται συζήτηση να προσφέρει κάθε χώρα ανάλογα με αυτό που μπορεί.

Ποια είναι η λογική "προσφέρω ανάλογα με αυτό που μπορώ, ανάλογα με τη θέση που έχω"; Η Γερμανία δίνει περίπου το 60% των εισφορών του κοινοτικού προϋπολογισμού και τώρα

την έχει πιάσει το δίκιο της και θέλει να το μειώσει. Πραγματικά οι εισφορές της φαίνονται μεγάλες και σε σχέση με τις άλλες χώρες τα οφέλη της είναι υπερπολλαπλάσια. Όμως αυτή είναι η ουσία. Ουσιαστικά, δηλαδή, οι δυο-τρεις χώρες που εισφέρουν κάπως μεγάλα ποσοστά σχετικά με τις μικρότερες, εισφέρουν στον κοινοτικό προϋπολογισμό αλλά εισφέρουν με ένα στόχο. Επιδοτούν τη δική τους βιομηχανία, τη δική τους παραγωγή, τις δικές τους υπηρεσίες. Πώς τα επιδοτούν; Κατ' αρχήν, κάνοντας αθρόες εξαγωγές εμπορευμάτων στις χώρες εκείνες που εισπράττουν τα κοινοτικά ποσά.

Εξάγουν εμπορεύματα, υπηρεσίες, όχι μόνο στις κοινοτικές χώρες, αλλά και στις υπόλοιπες τρίτες χώρες. Μας επιβάλλουν να αγοράζουμε τα προϊόντα τους. Παίρνουν αποφάσεις, όπως γίνεται και στη αγροτική οικονομία και όχι μόνο, αλλά και σε σημαντικούς κλάδους της βιομηχανίας, περιορισμού της παραγωγής ελληνικών προϊόντων, ακριβώς για να μας στέλνουν τα δικά τους. Έτσι, λοιπόν, η εισφορά τους που πάει στο κοινοτικό ταμείο και μέσα από το κοινοτικό ταμείο έρχεται στην Ελλάδα, επιστρέφει και συσσωρεύεται στα ταμεία των πολυεθνικών. Βεβαίως δεν τα τρώει ο Γερμανός εργάτης.

Από τότε και με την ευκαιρία αυτή πάρα πολλές φορές και στο ελληνικό Κοινοβούλιο, η ομάδα του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας -εγώ θυμάμαι χρόνια, όταν ήταν Πρόεδρος ο Χαρίλαος Φλωράκης, αλλά και τα επόμενα χρόνια- ζητούσαμε να φέρετε εδώ ένα λογαριασμό που να συζητηθεί στη Βουλή, πόσα παίρνουμε από την Ευρωπαϊκή Ένωση και πόσα δίνουμε. Αυτό το δούνε και λαβείν, δεν έχει έρθει εδώ σε έναν πίνακα, γιατί στον κρατικό προϋπολογισμό τέτοια πράγματα δεν συζητάμε.

Εμείς πριν λίγα χρόνια, με τα μέσα που διαθέταμε είχαμε υπολογίσει ότι για κάθε μία δραχμή που παίρναμε, δίναμε στους πλούσιους εταίρους δύο δραχμές. Σήμερα, συνεχίζουμε αυτήν τη μελέτη και θεωρούμε, ότι έχει αλλάξει αυτή η σχέση, έχει γίνει δυσμενέστερη. Πιθανόν η σχέση να είναι ένα προς τρία. Μία δραχμή παίρνουμε, τρεις δίνουμε. Πιθανόν. Αν δεν είναι τρία, θα είναι δύομισι.

Όταν μπήκε η Ελλάδα στην ΕΟΚ το 1981 είχε θετικό ισοζύγιο, 3,2 δισεκατομμύρια δραχμές και σ' αυτό το θετικό ισοζύγιο είχαν μεγάλη συνεισφορά τα αγροτικά προϊόντα, οι αγροτικές εξαγωγές. Τώρα έχουμε πάνω από τριακόσια πενήντα δισεκατομμύρια (350.000.000.000) έλλειμμα! Από τα κονδύλια των πακέτων που δίνετε για τα διάφορα έργα, συμβάλλει η ελληνική πλευρά, ανάλογα με το έργο στο κόστος του, με συγκεκριμένο ποσοστό που ξεκινά με κατώτατο όριο το 25% και φθάνει και 50%.

Επομένως, δεν είναι αλήθεια, ότι τα έργα δίνονται από τα πακέτα, αφού υπάρχει η συγχρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, δηλαδή από τις τσέπες του ελληνικού λαού.

Έτσι σχεδιάζονται και πραγματοποιούνται τα μεγάλα έργα, όπως το αεροδρόμιο των Σπάτων. Γι' αυτό άλλωστε και ζητούνται τα αεροδρόμια της Κέρκυρας, της Ρόδου, της Θεσσαλονίκης, του Ηρακλείου, ενώ έχουν αφαιρεθεί, χωρίς τεχνολογικό εξοπλισμό και συντήρηση άλλα αεροδρόμια στην Ελλάδα και μάλιστα εκεί που τα πράγματα είναι δύσκολα, κόβεται η συγκοινωνία με τα ακτοπλοϊκά μέσα, όπως είναι τα ακριτικά μας νησιά.

Στα κονδύλια που δίνονται με τις διαβόητες επιδοτήσεις στα αγροτικά κυρίως προϊόντα, σύμφωνα με στοιχεία της EUROSTAT, το 80% το καρτώνονται οι μεταπράτες, οι μεγαλοεξαγωγείς, δεν δίνονται στο μικρό και μεσαίο παραγωγό. Μεγάλο μέρος των επιδοτήσεων ή των παροχών απ' αυτά τα κονδύλια διατίθενται δήθεν στον παράγοντα άνθρωπο, μέσω προγραμμάτων κατάρτισης και εκπαίδευσης. Είναι μια απάτη. Μέχρι και στην Ευρωπαϊκή Ένωση αρχίζει και συζητιέται ευρύτατα, αυτό δεν κρύβεται, γιατί όλα αυτά τα ποσά μόνο για κατάρτιση δεν δίνονται. Και τι κατάρτιση είναι αυτή; Κυρίως δίδονται για εξαγορά συνειδήσεων και οδηγούν στη μεγάλη και γενικευμένη διαφθορά.

Ένα άλλο βασικό γνώρισμα της Συνθήκης του Άμστερνταμ είναι λέει η θέληση να αντιμετωπιστεί το θέμα της ανεργίας. Από το 1973 γίνεται συζήτηση στην Ευρωπαϊκή Ένωση για την αντιμετώπιση της

ανεργίας και αυτή δεν αντιμετωπίζεται, γιατί έχει πάρει πια μόνιμο χαρακτήρα. Και τώρα, δεν είμαστε στο "λογικό" όριο του 6%. Στην Ελλάδα "έχει κοπεί κουστούμι" για την ανεργία, θα φθάσει 18%. Σκεφθείτε ποιο θα είναι το ποσοστό στην πραγματικότητα.

Γιατί γίνεται όλη αυτή η συζήτηση για την ανεργία στην Ευρωπαϊκή Ένωση; Διότι οι κυβερνήσεις γνωρίζουν πολύ καλά, ότι η ανεργία θα αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο και ανησυχούν από ανάγκη και όχι από φιλοτιμία. Τρέμουν κατ' αρχήν τη λαϊκή αντίδραση και αφύπνιση. Τώρα και τα παιδιά των δεκαπέντε και δεκαέξι χρονών βγαίνουν στους δρόμους, γιατί σκέφτονται την αυριανή ανεργία.

Σκέφτονται οι κυβερνήσεις -και η ελληνική- ότι η πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα οδηγήσει στην υπόσκαψη της αγοραστικής ικανότητας των εργαζομένων, πέρα από ένα ορισμένο όριο, πράγμα που θα κάνει ακόμα πιο βαθιά την κρίση του καπιταλισμού που είναι κρίση υπερπαραγωγής. Θα μείνουν απούλητα τα προϊόντα τους.

Γνωρίζουν ακόμα, ότι με τη σημερινή τεχνολογική πρόοδο δεν είναι δυνατό να ρίξουν τις τιμές κάτω από ένα ορισμένο όριο. Έτσι, λοιπόν, τους έπιασε ο πόνος να δουν τι θα κάνουν, να αμβλύνουν με κάποιο τρόπο το πρόβλημα της ανεργίας, όχι να κτυπήσουν την ανεργία.

Πώς όμως σκέπτονται να την αντιμετωπίσουν; Με τις γνωστές μας ελαστικές εργασιακές σχέσεις, με τη μερική απασχόληση, με σύγχρονες συνθήκες δουλεμπόριου, με το μοίρασμα της ανεργίας σε περισσότερους.

Δεν θέλω να φάω περισσότερο χρόνο, αλλά ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος, ο κ. Παπαδημόσιος, τα λέγει καθαρά και απερίφραστα ο άνθρωπος. Ένας τρόπος για να περιοριστεί κάπως ο ρυθμός της ανεργίας είναι να γίνουν ακόμη πιο ελαστικές, δηλαδή πιο ανεξάρτητες οι σχέσεις εργασίας. Το φέρνει από δω, το φέρνει από κει, σκέπτεται το ένα, σκέπτεται το άλλο και τελικά λέγει ότι αυτός είναι ο δρόμος. Και αυτή είναι η πρόταση που γίνεται. Κατατίθενται και άλλες σκέψεις και άλλες προτάσεις, αλλά τελικά λένε όλο πιο ελαστικές εργασιακές σχέσεις. Και το πρόβλημα είναι ότι πάνω στο οικοδόμημα ενός σύγχρονου δουλεμπόριου -όπου πραγματικά καταργεί κατακτήσεις που στην Ελλάδα άρχισε η εργατική τάξη και όλος ο λαός να τις κερδίζει από το 1914- κτίζονται και όλοι οι άλλοι οι ταξικοί νόμοι και μεταρρυθμίσεις για την παιδεία, την κοινωνική πολιτική, τα άτομα με ειδικές ανάγκες, την πολιτική για τις γυναίκες, την τρίτη ηλικία. Πάνω, δηλαδή, στις αποδιθρωπόμενες και ελαστικές εργασιακές σχέσεις αλλάζει και όλο το άλλο θεσμικό πλαίσιο, γιατί πραγματικά δεν μπορεί να δέχεται γενικευμένη κοινωνική ασφάλιση όταν οι εργασιακές σχέσεις ανατρέπονται. Δεν μπορεί π.χ. να έχεις καθολική δημόσια υγεία, όταν οι εργασιακές σχέσεις ανατρέπονται. Και εδώ έχει δίκιο η Κυβέρνηση: Δουλεμπόριο κάνω στο χώρο εργασίας; Θα τα διαλύσω όλα και στους υπόλοιπους τομείς για να υποτάξω τα πάντα στο νόμο της αγοράς και του κέρδους. Τα νοσοκομεία θα θεωρούνται επιχειρήσεις και ο ασθενής θα θεωρείται πελάτης.

Ήδη το 35ωρο μαΐμου μεθοδεύεται ως προεκλογικό χαρτί, ως απάντηση στο δίκαιο και γνήσιο και ώριμο αίτημα του 35ώρου που διεκδικούν σωστό και ολοκληρωμένο οι ανυποψίαστοι όμως, σε αρκετές περιπτώσεις, εργαζόμενοι.

Έγινε συζήτηση για το ευρώ. Τίθεται ένα ερώτημα: Γιατί εισάγεται το ευρώ; Μα, για την ενοποίηση, λένε. Πάντως, οι ειδικοί υπεύθυνοι -δεν θέλω να διαβάσω κείμενα, γιατί θα χρειαστεί χρόνος- ομολογούν ότι το ευρώ εισάγεται για να ενισχυθεί η κίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων στο εσωτερικό της Ένωσης, γιατί μέσω του ευρώ προσπαθούν να εξαφανίσουν τους συναλλαγματικούς κινδύνους που προκύπτουν από τη διακύμανση των ισοτιμιών. Άρα, ευρώ σημαίνει ακόμα πιο ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων και εμπορευμάτων. Ταυτόχρονα μέσω του ευρώ -και αυτό το λένε οι ειδικοί και οι υπεύθυνοι- το δυτικοευρωπαϊκό μονοπωλιακό κεφάλαιο επιχειρεί να έχει ένα ισχυρό εργαλείο στον παγκόσμιο ανταγωνισμό, με στόχο να περιορίσει την πρωτοκαθεδρία του δολαρίου σαν παγκόσμιο αποθεματικό νόμισμα. Δηλαδή, αν το ευρώ εκτοπίσει το

δολάριο, τι έχει να κερδίσει ο Έλληνας, ο Γάλλος, ο Γερμανός εργάτης, υπάλληλος, αγρότης κλπ.; Τι έχουν να κερδίσουν οι μικρομεσαίοι; Επειδή, δηλαδή, το Ευρώ θα εκτοπίσει το δολάριο; Και αντίστοιχα τι έχει να κερδίσει ο Αμερικανός εργάτης αν συμβεί το αντίθετο; Αυτά είναι κέρδη που αφορούν τους λίγους, τις δε ζημιές θα τις πληρώσουν οι πολλοί.

Πού στηρίζουμε τη θέση ότι ο ελληνικός λαός, αλλά και όλοι οι λαοί της Ευρώπης θα χάσουν από το ευρώ; Πρώτον, γιατί η βιωσιμότητα του ευρώ στηρίζεται στα αντιλαϊκά καθαρά ταξικά προγράμματα της ονομαστικής σύγκλισης των οικονομιών των κρατών-μελών.

Δεύτερον, το ευρώ προστατεύεται με ένα πρόγραμμα που καθορίζει λιτότητα και αρπαγή δικαιωμάτων διαρκείας, το περίφημο σύμφωνο σταθερότητας.

Τρίτον, το ευρώ θα οξύνει τις αντιθέσεις μεταξύ των κρατών-μελών και δεν θα ανεβάσει τη φιλία και τη συνεργασία τους. Και αυτοί με τη σειρά τους θα ρίχνουν όλο και περισσότερα βάρη στους λαούς, καθώς θα ζουν κάτω από το φόβο της μη βιωσιμότητας του ενιαίου νομίσματος.

Τέταρτον, τα κράτη-μέλη παραιτούνται από τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν σε εθνικό επίπεδο μέσα άσκησης νομισματικής και εν μέρει δημοσιονομικής πολιτικής που χρησιμοποιούνταν ως τώρα για κάποια ρύθμιση ή παρέμβαση στον κύκλο της κρίσης. Με την εκχώρηση αυτή, τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα για τους εργαζόμενους, για και κάθε κυβέρνηση αλλά και η φιλοκοινοτική αντιπολίτευση θα βρίσκουν πρόσχημα να μην ικανοποιούνται ούτε μίνιμουμ λαϊκά αιτήματα.

Θα λένε, εμείς τώρα δεν έχουμε μέσα παρέμβασης σε εθνικό επίπεδο. Αυτά τώρα τα παίρνει η Ευρωπαϊκή Κρατική Τράπεζα, οι διεθνείς μηχανισμοί κλπ.

Κατά τη γνώμη μας, λοιπόν -η οποία είναι εντελώς σίγουρη- το ευρώ θα γίνει ένας επιπλέον παράγοντας για την αύξηση της ανεργίας, στο φόντο πάντα της έντασης του ανταγωνισμού.

Αρκετοί αναλυτές οι οποίοι δεν διαθέτουν φάκελο κομμουνιστή, εκτιμούν ότι οι επιχειρήσεις που διατηρούν καταστήματα σε πολλές χώρες, για να αντιμετωπίσουν τους υφιστάμενους έως σήμερα συναλλαγματικούς κινδύνους θα αναδιατάξουν τη δομή τους κλείνοντας άχρηστα πια υποκαταστήματα σε διάφορες χώρες, το πιθανότερο στις μικρές αγορές, όπως είναι η Ελλάδα. Ήδη έχουμε ένα νέο κύμα συγχωνεύσεων σε διεθνές περιφερειακό και εθνικό επίπεδο και αυτό το κύμα των συγχωνεύσεων ογκούται ως αποτέλεσμα της κρίσης. Στην Ελλάδα, μέσα στο 1998 καταγράφηκαν τριάντα μεγάλες εξαγορές-συγχωνεύσεις μεταξύ ελληνικών ή ελληνικών και ξένων επιχειρήσεων. Αυτές οι συγχωνεύσεις δεν αποσκοπούσαν στο βιοτικό επίπεδο του λαού. Γίνονται πριν απ' όλα και κυρίως για να εξασφαλιστεί η διείσδυση, εντός εισαγωγικών το λέω εγώ, γιατί είναι ληστεία, η εξαγωγή κεφαλαίων στα Βαλκάνια και ευρύτερα, δηλαδή φυγή κεφαλαίων από την Ελλάδα ή φυγή επιχειρήσεων από την Ελλάδα.

Αυτές οι συγχωνεύσεις αφορούν τις τράπεζες, τον κλάδο του Μετάλλου, ορυχεία, τσιμέντα, τεχνικές εταιρείες, τρόφιμα, μεταφορές, πετρέλαια, ασφάλειες και εμπορικά δίκτυα. Η αναγγελία μιας συγχώνευσης ή εξαγοράς, κατά κανόνα εκτοξεύει τις μετοχές, τα κέρδη των συμμετεχόντων στα ύψη και κατά κανόνα, ρίχνει τους εργαζόμενους στον Καιάδα της ανεργίας.

Γι' αυτό εμείς επιμένουμε ότι το ευρώ που εξασφαλίζει τους όποιους κινδύνους, τους όποιους περιορισμούς είχε το μεγάλο κεφάλαιο στην ελεύθερη διακίνηση, θα αποτελέσει έναν πρόσθετο παράγοντα όξυνσης της ανεργίας.

Χρειάζεται να πούμε τίποτε άλλο για να τεκμηριώσουμε τη θέση μας γιατί καταπιφύζουμε τη Συνθήκη και όχι μόνο τη Συνθήκη, αλλά και ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Εμείς, για άλλη μια φορά θα επαναλάβουμε, ότι κριτήριο κατά τη γνώμη μας για το ρόλο, τη συνεισφορά και τη στάση του κάθε κόμματος και της Κυβέρνησης βεβαίως απέναντι στο λαό, είναι η στάση απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τις συνθήκες της. Χθες

λεγόταν Μάαστριχτ, σήμερα Άμστερνταμ, αύριο μπορεί να αλλάξουν όνομα και να πάρουν το όνομα μιας πόλης που θα γίνει η Σύνοδος Κορυφής.

Εμείς θεωρούμε ότι ο δρόμος της λαϊκής δυστυχίας, της φτώχειας, ο δρόμος των τοπικών συγκρούσεων, ο δρόμος της υποταγής και της καταστολής, δεν μπορεί να είναι μονόδρομος, όποιος και αν είναι ο σημερινός συσχετισμός δύναμης. Ναι, είναι μονόδρομος. Είναι μονόδρομος για τους λίγους. Μπορεί αυτός ο δρόμος να φαίνεται ένας δρόμος, αυτό που είπε και η αγορήτρια του Συνασπισμού ότι είναι μια πραγματικότητα. Βεβαίως είναι μια πραγματικότητα. Αλλά δεν μπορεί να είναι μονόδρομος για τους λαούς. Και αν θέλετε το ότι το μεγάλο κεφάλαιο, τα μονοπώλια αναγνωρίζουν το μονόδρομο ή λένε ότι υπάρχει ένας δρόμος, αυτόματα και αυτός που δεν έχει σκεφτεί, καταλαβαίνει ότι υπάρχει και ο αντίθετος. Αυτόν το δρόμο που υποστηρίζουμε εμείς, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και κατά τη γνώμη μας αυτός ο αντίθετος δρόμος δεν είναι καμιά κομμουνιστική επιπόνηση, τον ανακαλύπτει και ο εργαζόμενος λαός στην καθημερινή του ζωή και στους αγώνες του.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Ν. Κρητικός): Ο Πρόεδρος του Δημοκρατικού Κοινωνικού Κινήματος κ. Τσοβόλας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.Κ.): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είπε ο κύριος Πρωθυπουργός ότι δεν πρέπει να χάσει η χώρα μας την ευκαιρία της ένταξης στο ευρώ. Και οπωσδήποτε, ακούγοντάς τον να λέει αυτά ο Έλληνας πολίτης και ειδικά αυτός που ανήκει στις κοινωνικές ομάδες της εργασίας, της δημιουργίας, του πολιτισμού, της παραγωγής, θα διερωτηθήκε τι είναι αυτό που θα χάσουμε ώστε να αποτελεί ευκαιρία κατά τη ρήση του κυρίου Πρωθυπουργού; Τι είναι επίσης αυτό που ζήσαμε εν ονόματι της μη απώλειας αυτής της ευκαιρίας, της ένταξης στο Ευρώ μέχρι τώρα; Πολύ περισσότερο το διερωτηθήκε αυτό ο Έλληνας αγρότης που βρίσκεται σήμερα στους δρόμους για πολλοστή φορά, αλλά και αυτός που δεν βρίσκεται στους δρόμους, για οποιονδήποτε λόγο και αιτία, ο οποίος μαζί με αυτούς που βρίσκονται στους δρόμους ζει εν όψει της προοπτικής της ένταξης στο Ευρώ μια κάθε χρόνο και μεγαλύτερη εξαθλίωση. Δηλαδή με πώληση αγροτικών προϊόντων σε χαμηλότερες κάθε χρόνο από την προηγούμενη χρονιά τιμές, με πώληση που κατά τρόπο αξιοποιείται από τους μεγαλομεσάζοντες, ντόπιους ή ξένους, που άλλοτε τους καταβάλλουν και αυτό το ελάχιστο τίμημα και άλλοτε δεν τους το καταβάλλουν καθόλου.

Το ίδιο, κύριοι συνάδελφοι, σκέφτεται και ο Έλληνας μαθητής και σπουδαστής που επί δυο τρεις μήνες -και άλλοι συνεχίζουν μέχρι αυτήν τη στιγμή- βρίσκεται στο δρόμο γιατί ακριβώς αρνείται αυτήν την πολιτική την οποία θεωρεί ο κύριος Πρωθυπουργός και η Κυβέρνησή του, ως ευκαιρία.

Το ίδιο άλλωστε θα λέει, ο Έλληνας συνταξιούχος που στο όνομα αυτής της πολιτικής για να μη χάσουμε δήθεν την ευκαιρία, βλέπει να εξαθλιώνεται επί δέκα συνεχή χρόνια, μαζί με το μισθωτό και τον εργάτη, ζώντας παρατεταμένες περιοριστικές εισοδηματικές πολιτικές που έχουν τινάζει στον αέρα τα νοικοκυριά, έχουν τινάζει στον αέρα ολόκληρες οικογένειες και έχουν οδηγήσει και στο θάνατο νέους από τη χρήση ναρκωτικών.

Το ίδιο επίσης σκέπτεται και διερωτάται ο μικρός και μεσαίος έμπορος, βιοτέχνης και επαγγελματίας, ο μικρός και ο μεσαίος αγρότης, που αυτά τα χρόνια εν ονόματι αυτής της ευκαιρίας είδε να κλείνει την επιχείρησή του. Είδε επίσης να πολλαπλασιάζει τα χρέη του στις εμπορικές τράπεζες λόγω των υψηλών επιτοκίων.

Τελικά είμαι βέβαιος ότι όλοι αυτοί που αποτελούν το 90% του ελληνικού λαού, ακούγοντας απόψε τον κύριο Πρωθυπουργό να μιλάει για μη απώλεια ευκαιρίας, έδωσαν μια και μοναδική απάντηση. Επιτέλους όχι! Όχι άλλος εμπαιγμός, όχι άλλη εξαθλίωση, όχι άλλη ανεργία, όχι άλλη ετετεία, όχι άλλοι θάνατοι από ναρκωτικά, όχι άλλη περιθωριοποίηση κοινωνικών στρωμάτων, όχι επιτέλους στην εθνική ταπείνωση.

Αλήθεια, κύριοι συνάδελφοι, μας υπόσχεται λαγούς με πετραχήλια ο Πρωθυπουργός και η Κυβέρνησή του στον

ελληνικό λαό. Του λέει ότι, αν μπορούμε στο ευρώ, είναι μεγάλη ευκαιρία, θα φάμε με χρυσά κουτάλια. Και εγώ κάνω μια απλή ερώτηση προς όλους εσάς και κυρίως προς τον κύριο Πρωθυπουργό, που, ως συνήθως, λείπει από την Αίθουσα, αυτή είναι η ευαισθησία στη δημοκρατία και στους θεσμούς, στο Κοινοβούλιο, αυτός είναι ο εκσυγχρονισμός των θεσμών:

Εντάχθηκαν στην ΟΝΕ και εφαρμόζεται το ευρώ από 1.1.1999 σε έντεκα από τις δεκαπέντε χώρες της Ενωμένης Ευρώπης. Οι τρεις δεν θέλησαν, παρ' ότι είχαν τα κριτήρια να μπουν. Και εμείς το θέλαμε, αλλά δεν μπήκαμε γιατί δεν είχαμε τα κριτήρια. Σε αυτές τις έντεκα χώρες που εφαρμόζεται το Ευρώ εδώ και δυο μήνες περίπου για τους ανθρώπους εργασίας, για τους απόμαχους της εργασίας, για τους νέους, για τους μικρομεσαίους, λύθηκε κανένα πρόβλημα απ' αυτά που δημιούργησε η προοπτική της ένταξης στην ΟΝΕ και στην Ευρώπη;

'Η αντιθέτως σήμερα θα ακούσατε όλοι στα ραδιόφωνα, ότι στη Γερμανία, την κορυφαία χώρα της Ενωμένης Ευρώπης με πολλαπλάσιο επίπεδο ανάπτυξης από το επίπεδο ανάπτυξης της Ελλάδας και των χωρών του Ευρωπαϊκού Νότου: Σωματείο με δύο εκατομμύρια εργαζόμενους, ζητεί αυξήσεις γιατί δεν αντέχουν άλλο τη μιζέρια και αυτήν την παραπεταμένη περιοριστική εισοδηματική πολιτική και βρίσκονται στο δρόμο.

Μήπως είδαμε, τίποτε στο Γάλλο, στο Γερμανό, στον Ιταλό αγρότη, μισθωτό, συνταξιούχο, να παίρνονται μέτρα καταπολέμησης της ανεργίας; Μήπως μειώθηκε η ανεργία ή αντιθέτως αυξήθηκε και αυξάνεται συνεχώς;

Μήπως είδαμε, αφού μπήκαν στο ευρώ, να δίνονται χρήματα επιπλέον για να αντικατασταθεί η απώλεια ή για να αναπληρωθεί η απώλεια επί τόσα χρόνια του εισοδήματος που γίνονταν στο όνομα της ένταξης αυτών των χωρών και των λαών στην ΟΝΕ και στο ευρώ;

Μήπως είδαμε επίσης από την 1.1.1999 σ' αυτές τις χώρες που εφαρμόζεται το ευρώ, να υπάρχει άλλη εισοδηματική πολιτική, άλλη εργατική πολιτική, άλλη αγροτική πολιτική, η οποία να έδωσε ή να δίνει προοπτική για καλύτερες ημέρες για βελτίωση του βιοτικού επιπέδου τους, για βελτίωση της εισοδηματικής θέσης; Οπωσδήποτε τίποτε από αυτά δεν είδαμε. Αντιθέτως, ζούμε και διαπιστώνουμε όσοι παρακολουθούμε, συνέχιση όπως και μέχρι την 31.12.1998 και σ' αυτές τις χώρες, της αυστηρής δημοσιονομικής πολιτικής, η οποία περιορίζει ακόμη περισσότερο το εισόδημα, το βιοτικό επίπεδο, το κράτος πρόνοιας, γι' αυτό και, όπως είπα από χτες, στη Γερμανία, άρχισαν νέες κινητοποιήσεις από τους εργαζόμενους.

Χειρότερα από αυτά βέβαια θα δουν χώρες σαν την Ελλάδα, χειρότερα από αυτά θα δει ο ελληνικός λαός και ειδικά ο αγρότης, ο μισθωτός, ο συνταξιούχος, ο μικρομεσαίος και ο νέος.

'Αλλωστε, τι άλλη τρανότερη απόδειξη θέλουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Την προηγούμενη Τετάρτη συζητήθηκε επίκαιρη ερώτηση που έκανα για το αγροτικό πρόβλημα προς τον κύριο Πρωθυπουργό, εδώ στη Βουλή. Είναι νωπά τα λόγια του κυρίου Πρωθυπουργού και είναι ευκαιρία να τα ακούσει ο ελληνικός λαός και κυρίως ο αγροτικός πληθυσμός μιας και μεταδίδεται η συζήτηση αυτή από την Τηλεόραση. Στο ερώτημα που του έθεσα ως Αρχηγός Κόμματος, γιατί δεν παίρνει μέτρα, εφαρμόζοντας μία άλλη αγροτική πολιτική, ώστε να στηρίξει τον αγροτικό τομέα και τον αγροτικό πληθυσμό, μιας και η Ελλάδα είναι κατ' εξοχήν αγροτική χώρα και έχει ένα μεγάλο ποσοστό πληθυσμού, αγροτικό. Η απάντηση που μου έδωσε, με ένα ύφος το οποίο έδειχνε φυσιολογική εξέλιξη -το είπα άλλωστε ρητά- ήταν επί λέξει η εξής, έχω εδώ αντίγραφο των Πρακτικών: "Είναι φυσιολογική η μείωση του αγροτικού τομέα και η μείωση του αγροτικού πληθυσμού".

Στο ερώτημά μου, "δεν ξέρει ότι ερμηνύεται η ύπαιθρος, φεύγουν οι νέοι αγρότες, αλλά και οι άλλοι αγρότες των άλλων γενιών από τα χωριά, εγκαταλείπουν την αγροτική εκμετάλλευση, γεωργική, κτηνοτροφική, αλιευτική και πάνε στα αστικά κέντρα ή στο εξωτερικό, μεταναστεύοντας" η απάντηση -βλέπε τα Πρακτικά της Βουλής- ήταν: "Φυσιολογική αυτή η εξέλιξη, γιατί φεύγουν για να

πάνε να βρουν καλύτερες δυνατότητες, καλύτερη ζωή". Και προχωράει για να αιτιολογήσει εν κατακλείδι, λέγοντας τα εξής τραγικά, τρομακτικά, που αποτελεί και ύβρι ουσιαστική προς τον αγροτικό πληθυσμό και τον ελληνικό λαό: "Μειώνεται ο αγροτικός πληθυσμός γιατί ο μέσος όρος αγροτικού πληθυσμού στις χώρες της Ενωμένης Ευρώπης είναι 8%, ενώ στην Ελλάδα είναι 18%-19%".

Καταλαβαίνουν οι αγρότες που ακούνε τώρα και οι συνάδελφοι Βουλευτές όλων των κομμάτων γιατί από το 1990 μέχρι σήμερα τόσο από τη Νέα Δημοκρατία, όσο και από το νέο συντηρητικό ΠΑ.ΣΟ.Κ., εφαρμόστηκε μία αντιαγροτική πολιτική η οποία οδήγησε σε μείωση του αγροτικού τομέα και του αγροτικού πληθυσμού, αλλά και σε εξαθλίωση της συντριπτικής πλειοψηφίας. Διότι ακριβώς είναι συνειδητή η επιλογή και της Νέας Δημοκρατίας και του νέου ΠΑ.ΣΟ.Κ., στα πλαίσια της πολιτικής υποτέλειας απέναντι στην ευρωπαϊκή τρόικα, να μειώσει τον αγροτικό τομέα και τον αγροτικό πληθυσμό αδιαφορώντας για τις συνέπειες που έχει αυτό στην ελληνική, στην εθνική οικονομία, στη χώρα, αλλά και στον αγροτικό πληθυσμό με αρνητικές προεκτάσεις στη συνέχεια και στον άνεργο πληθυσμό των μεγάλων αστικών κέντρων. Γιατί και στα μεγάλα αστικά κέντρα η ανεργία καλπάζει και είναι πάρα πολύ σημαντική.

Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος για τον οποίο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επιμένει και αυτήν τη στιγμή η Κυβέρνηση να μη λύνει τα προβλήματα των αγροτών, να μην προωθεί μία αγροτική πολιτική, η οποία να εκσυγχρονίζει πράγματι και να αναπτύσσει τον αγροτικό τομέα με τελικό στόχο και τη βελτίωση της ελληνικής οικονομίας, αλλά και την αξιοπρεπή διαβίωση των Ελλήνων αγροτών.

Επομένως, κύριε Πρωθυπουργέ, να τη χαίρεστε εσείς αυτήν την ευκαιρία, διότι αυτή δεν είναι ευκαιρία για το λαό. Αυτή είναι ευκαιρία για το κερδοσκοπικό χρηματιστηριακό και τραπεζικό κεφάλαιο, όπως αποδείχθηκε από τη μέχρι σήμερα πορεία εν όψει της ένταξης στο ευρώ, αλλά και την πορεία των χωρών και των λαών της Ευρώπης που μπήκαν από την 1.1.1999 στη ζώνη του ευρώ και στην ΟΝΕ.

Από όλα αυτά που είπα, βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα, ότι αυτή η Συμφωνία, που έρχεται σήμερα για κύρωση με σχέδιο νόμου, είναι ένα νομοσχέδιο από τα τέσσερα, πέντε βασικότερα των τελευταίων είκοσι πέντε ετών, από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα. Είναι μία Συμφωνία, που κυρώνεται με νομοσχέδιο, μέσα από την οποία υποθηκεύεται πράγματι -και όχι αυτά που λέγατε το 1988-1989 και στη συνέχεια και η Νέα Δημοκρατία και κάποιοι που ηγούνται σήμερα στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.- το μέλλον της νεολαίας, υποθηκεύεται το μέλλον της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού και των επερχόμενων γενιών. Υποθηκεύεται η ίδια η χώρα και δημιουργείται έτσι πρόβλημα επιβίωσης της χώρας και του Ελληνισμού.

Γιατί υποθηκεύεται το μέλλον; Γιατί είναι το πιο σημαντικό από τα νομοσχέδια που ήρθαν τα τελευταία είκοσι πέντε χρόνια; Γιατί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσοι είχατε το χρόνο να διαβάσετε τη Συμφωνία -και φαντάζομαι ότι είχατε όλοι το χρόνο και σκύψτε και διαβάστε τη Συμφωνία- θα παρατηρήσατε -και είναι ηλίου φαεινότερο- ότι μέσα από αυτή, όπως και μέσα από την προηγούμενη Συμφωνία του Μάαστριχτ, που υπογράφηκε το 1991 και κυρώθηκε το 1992, πρώτον, μεταβιβάζονται κυριαρχικά μας δικαιώματα σε κέντρα εκτός Ελλάδας. Δεύτερον, μεταβιβάζεται το αποκλειστικό δικαίωμα που είχαμε ως χώρα και που είχε κάθε χώρα, να ασκεί τη Νομισματική Πολιτική, που αποτελεί τη βάση της γενικότερης οικονομικής πολιτικής, από την Ελλάδα, από την Κυβέρνηση, από την Τράπεζα της Ελλάδος στην Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η οποία αυτή αποκλειστικά χωρίς κανένα δημοκρατικό έλεγχο και κανένα θεσμό ελέγχου δημοκρατικό θα καθορίζει μόνη της τη νομισματική και κατ'επέκταση τη συνολική οικονομική πολιτική.

Οι Υπουργοί Οικονομικών των χωρών, άρα και της Ελλάδας, δεν θα έχουν μέσα υλοποίησης της οικονομικής και της συνολικής πολιτικής με τον τρόπο που αυτοί θα κρίνουν, ότι

είναι πιο αποτελεσματικός και προσαρμόζεται στις ιδιαιτερότητες της κάθε χώρας, του κάθε κράτους-μέλους, αλλά είναι υποχρεωμένοι να προσαρμόζονται και να προσαρμόζουν τη φορολογική πολιτική και τα μέσα είσπραξής τους προς τη νομισματική πολιτική, την οποία θα καθορίζει αποκλειστικά η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Και ήμασταν όλοι μάρτυρες, στις 2 Μάη του 1998, ενός απαράδεκτου φαινομένου, που πρέπει να έχεις παρωπίδες, πρέπει να είσαι τόσο άσχετος ή τόσο διαβρωμένος και διαπλεκόμενος προς ευρωπαϊκά και άλλα συμφέροντα, ώστε να μην μπορεί να δεις, πόσο ζοφερό είναι το μέλλον αυτού του είδους της Ευρώπης, που περιλαμβάνεται και στη Συνθήκη του Μάαστριχτ, αλλά και σε αυτήν τη Συνθήκη, που ερχόμαστε σήμερα να επικυρώσουμε.

Ζήσαμε όλοι, έζησαν όλοι οι λαοί της Ευρώπης και ο ελληνικός λαός, το εξής τραγικό: Ότι επί έντεκα ώρες, παρά το ότι είχε γίνει προεργασία από τεχνικούς παράγοντες, υπό τα όμματα των υπόλοιπων δεκατριών Πρωθυπουργών, αρχηγών κρατών, οι δύο αρχηγοί Γερμανίας και Γαλλίας συζητούσαν -οι άλλοι ήταν απλά παρατηρητές- για να βρουν και να συμφωνήσουν για την εθνικότητα του πρώτου Προέδρου της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας. Και δεν τα βρήκαν τελικά σε αυτό το απλό θέμα. Η θητεία έπρεπε να ήταν τετραετής. Και μετά από έντεκα ώρες, συμφώνησαν, για δύο χρόνια να είναι εθνικότητας γερμανικής και για δύο χρόνια εθνικότητας γαλλικής.

Καταλαβαίνετε τι πρόκειται να γίνει, έτσι όπως λειτουργεί η Ενωμένη Ευρώπη, που κυριαρχούν τα εθνικά συμφέροντα και όχι αυτό που μας είπε ο κύριος Πρωθυπουργός με τόση ελαφρότητα, η αλληλεγγύη μεταξύ των λαών και των χωρών; Καταλαβαίνετε τι πρόκειται να γίνει, όταν προκύψουν τεράστιας σημασίας ζητήματα, που να επηρεάζουν την πορεία κρατών και λαών και κυρίως της ευρωπαϊκής τρύκας, Γερμανίας-Αγγλίας-Γαλλίας; Υπάρχει περίπτωση να συμφωνήσουν;

Καταλαβαίνετε τι έχει να γίνει, όταν είναι επίσης δεδομένο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι αυτήν τη στιγμή μέσα στην Ευρώπη υπάρχουν δύο εκ διαμέτρου αντίθετες στρατηγικές για το μέλλον της, για την πορεία της; Εκτός αν δεν θέλετε να τα δείτε, γιατί είστε τόσο πολύ ποτισμένοι, όπως συνήθως γίνεται από κάποιους που πηγαίνουν έξω, στην Ευρώπη ή στο εξωτερικό και έρχονται και το παριστάνουν Ευρωπαίοι, δήθεν εκσυγχρονισμένοι, αδιαφορώντας για το λαό, για την Ελλάδα, για ανθρώπινες αξίες, για ιδεολογίες και πολλά άλλα!

Δεν βλέπετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και ειδικότερα εσείς του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και της Νέας Δημοκρατίας, ότι αυτήν τη στιγμή μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη -το έχω ξαναπεί- υπάρχει μία στρατηγική που προωθείται από τη Μεγάλη Βρετανία; Και αυτή η στρατηγική έχει ατλαντικό βάθος. Η Μεγάλη Βρετανία είναι το μάτι, το χέρι και το πόδι των Ηνωμένων Πολιτειών στην Ενωμένη Ευρώπη, για να αμερικανοποιηθεί η Ενωμένη Ευρώπη. Και αυτή η στρατηγική θέλει απλά την ενωμένη Ευρώπη ενταγμένη στην παγκοσμιοποίηση που ικανοποιεί τις απαιτήσεις, τις οικονομικές και τις στρατηγικές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, που θέλει χώρο όχι πολιτικής ένωσης, αλλά χώρο συναλλαγών.

Γι' αυτό έγινε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι -εάν θέλουμε να ενσκήψουμε σοβαρά πάνω στα προβλήματα και να δούμε τι έρχεται από εδώ και πέρα- ο συμβιβασμός μεταξύ των δύο αυτών χωρών, Μεγάλης Βρετανίας, που προωθεί τη μία στρατηγική και της Γερμανίας, που προωθεί την άλλη στρατηγική, προκειμένου να πετύχει γερμανοποίηση της Ευρώπης και όχι εξευρωπαϊσμό της Γερμανίας. Η δεύτερη στρατηγική, της Γερμανίας, θέλει κάποια Ευρώπη στο μέλλον, με χαλαρά πολιτικά χαρακτηριστικά. Αυτό όμως είναι τελείως διαφορετικό απ' αυτό που θέλει η Μεγάλη Βρετανία. Έγινε, λοιπόν, ο μεγάλος συμβιβασμός. Και ενέκρινε τη Συνθήκη του Μάαστριχτ η Μεγάλη Βρετανία για να πάρει ένα αντάλλαγμα -και το πήρε και το ξέρουμε πολύ καλά- τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, που είναι το θεσμικό πλαίσιο παγκοσμιοποίησης της οικονομίας, όπως τη θέλει και υπηρετεί τα

συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Αυτός είναι άλλωστε ο λόγος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, που η Μεγάλη Βρετανία, πήρε και τις περιφερειακές δυνάμεις, Σουηδία και Δανία, που παρ' ότι είχαν στις 2 του Μάη όλα τα οικονομικά κριτήρια που προέβλεπε η Συνθήκη του Μάαστριχτ και μπορούσαν να μπουν από την 1.1.99 στην ΟΝΕ και στο Ευρώ, είπαν "δεν θα πάρουμε". Δεν είναι "ευρωλιγούρηδες", όπως είναι ο κ. Σημίτης και ο κ. Καραμανλής και η ηγεσία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και της Νέας Δημοκρατίας!

Και είπαν δεν θα πάρουμε. Γιατί; Διότι ακριβώς, υπάρχει σύγκρουση συμφερόντων μέσα στην Ευρώπη, αμερικανικών με την περιφερειακή τους δύναμη, τη Μεγάλη Βρετανία και από την άλλη μεριά είναι η Γερμανία, που προσωρινά σήμερα έχει μαζί της τη Γαλλία και δεν είναι αυτό βέβαιο, εάν θα συνεχιστεί και μετά.

Πίστευαν κάποιοι ότι όταν θα έρχονταν οι Εργατικοί στη Μεγάλη Βρετανία θα άλλαζε αυτή η θέση. Αλλά βγήκε ο Εργατικός Υπουργός Οικονομικών της Μεγάλης Βρετανίας και είπε "μέχρι το 2002 δεν συζητάμε καθόλου για έναρξη διαδικασίας ένταξής μας στο Ευρώ". Και ξέρετε γιατί; Αν θέλετε να μιλάμε σοβαρά εδώ μέσα και να υπηρετούμε το σκοπό για τον οποίο μας επέλεξε ο λαός και όχι κάποιους άλλους σκοπούς και σκοπιμότητες, για να κρατάμε απλά την εξουσία με τη στήριξη άλλων δυνάμεων που έχουν συμφέροντα αντίθετα προς τα συμφέροντα της Ελλάδας και του ελληνικού λαού, ξέρετε γιατί το είπε αυτό; Γιατί περιμένουν ότι μέχρι το 2002 θα ολοκληρωθεί το διεθνές θεσμικό πλαίσιο παγκοσμιοποίησης της οικονομίας και της αγοράς, όπως το θέλουν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Οπότε, εάν συμβεί αυτό, τότε δεν έχει καμία μεγάλη αξία ποιος θα μπει στην ΟΝΕ και ποιος θα μπει στο ευρώ. Γιατί τότε θα ελέγχεται απόλυτα οικονομικά και πολιτικά και στρατηγικά η Ευρώπη από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Εκεί οδηγείται άλλωστε η Ευρώπη, με το να μετατρέπεται το ΝΑΤΟ σε ευρωπαϊκό αμυντικό σκέλος, η δε ΔΕΕ, η Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση ουσιαστικά να μην έχει καμία δυνατότητα να παρέμβει στα Βαλκάνια και οπουδήποτε αλλού, αναπτύσσοντας πολιτικές πρωτοβουλίες και έρχεται ουραγός εκ των υστέρων στις πρωτοβουλίες που αναπτύσσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Όταν, λοιπόν, είναι έτσι τα πράγματα μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη, όταν είναι αβέβαιο κατά συνέπεια το μέλλον της Ενωμένης Ευρώπης, ποια στρατηγική θα επικρατήσει, που στην κάθε μια είναι και διαφορετική η εξωτερική και η αμυντική πολιτική; Τι μας λέτε, κύριε Πρωθυπουργέ; Σοβαρά μιλάτε; Επιτέλους, σεβαστείτε αυτόν τον έρμο τον τόπο και αυτόν τον έρμο το λαό. Μπορεί εσείς να παίζετε τα παιχνίδια σας. Παίζετε τα όσο θέλετε!

Μιλάτε σοβαρά ότι η Ευρώπη όπως είναι σήμερα, όπως λειτουργεί με αυτές τις αντιθέμενες στρατηγικές, εξασφαλίζει τα εξωτερικά της σύνορα, άρα, τα σύνορα της Ελλάδας;

Μιλάτε σοβαρά, ότι όπως είναι σήμερα η Ευρώπη και λειτουργεί και πριν προσδιοριστεί -που απέχουμε πολύ από το να το δούμε αυτό- ποια θα είναι η τελική μορφή και αν θα είναι στο τέλος ενωμένη ή διασπασμένη, αν δεν ολοκληρωθεί το θεσμικό πλαίσιο που ανέφερα πριν σε δύο υποσύνολα, είναι δυνατόν να λέτε ότι μπορείτε να βασιστείτε στην Ενωμένη Ευρώπη ή σε χώρες της Ενωμένης Ευρώπης για να μας προστατεύσουν την εδαφική ακεραιότητα και τα εθνικά μας συμφέροντα, όπως αυτά προκύπτουν από τις διεθνείς συμβάσεις και από το Διεθνές Δίκαιο; Ή αφελείς είστε ή είστε επικίνδυνοι ακόμα περισσότερο και εσείς και η Κυβέρνησή σας, εάν νομίζετε ότι αυτά γίνονται πιστευτά από εκείνους οι οποίοι παρακολουθούν τις εξελίξεις.

Άλλωστε έχει κανένas αμφιβολία, μέσα στην Ευρώπη όπως λειτουργεί σήμερα, για το εάν οι Άγγλοι νιώθουν πρώτα Άγγλοι, οι Γερμανοί νιώθουν πρώτα Γερμανοί, οι Γάλλοι το ίδιο και κάθε άλλο παρά ενδιαφέρονται για το πώς θα αναπτυχθεί η Ελλάδα και πώς θα προωθηθεί το όραμα της Ενωμένης Ευρώπης των λαών;

Μα, τι άλλο μεγαλύτερο παράδειγμα θέλετε, κυρίες και κύριοι

συνάδελφοι, από αυτό που ζήσαμε πρόσφατα; Η Μεγάλη Βρετανία είναι πλήρες μέλος της Ενωμένης Ευρώπης. Χωρίς να ρωτήσει καμία χώρα από τους εταίρους της στην Ενωμένη Ευρώπη, μαζί με τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής έστειλε αεροπλάνα για να εξυπηρετηθούν τα δικά της συμφέροντα στον Περσικό Κόλπο κατά του Ιράκ.

Δεν είναι μήπως η Γερμανία, η Μεγάλη Βρετανία, η Γαλλία εκείνες οι χώρες, οι οποίες στηρίζουν φανερά και κρυφά και ασκούν επίσης πιέσεις προς την Ελλάδα και την ηγεσία της Κύπρου για να προωθηθούν οι παράνομες διεκδικήσεις των Τούρκων και στην Κύπρο και στο Αιγαίο;

Ποια ήταν η θέση των κυρίων αυτών την αποφράδα εκείνη βραδιά στα Ίμια; Ποιος σας υποχρέωσε και είπατε το "μη κυριαρχία", τις γκριζές ζώνες; Εσείς μας λέτε "ο λύκος θα φυλάξει τα πρόβατα" όταν έτσι λειτουργεί η Ενωμένη Ευρώπη;

Γι' αυτό, το Δημοκρατικό Κοινωνικό Κίνημα λέει ότι είναι εγκληματική αυτή η πολιτική που εφαρμόζει η Κυβέρνηση, που τη στηρίζει απόλυτα -και το βλέπουμε- με την υπερψήφιση, υπερθεματίζοντας μάλιστα και σήμερα τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Είναι καταστροφική αυτή η πολιτική, το να τα δίνεις όλα και να παραχωρείς -όπως παραχωρεί- σε εθνικό, σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο για να πετύχεις τι; Την ένταξη σε ένα Ευρώ με αβέβαιο μέλλον, αν δούμε και τις εξελίξεις αυτών των ημερών στα διεθνή χρηματιστήρια, το νέο χτύπημα που παρακολουθούμε χθες και σήμερα στα χρηματιστήρια της Γερμανίας και της Λατινικής Αμερικής, που έχουν μεταξύ άλλων στόχο να χτυπηθεί και η Ευρώπη.

Κάνουμε αυτήν την πολιτική παραχωρώντας σε εθνικά θέματα, ξεπουλώντας, για να είμαστε "καλά παιδιά", κερδοφόρες, στρατηγικές σημασίας για την οικονομία και την κοινωνία επιχειρήσεις, όπως τον ΟΤΕ -εξήγγειλε χθες και άλλη φάση μετοχοποίησης για να φθάσει το 45%- χωρίς να σκεφτόμαστε ότι ενδέχεται η προοπτική της Ενωμένης Ευρώπης να είναι τέτοια που να βρεθούμε κάποια στιγμή με εθνικούς ακρωτηριασμούς, με ξεπουλημένο τον εθνικό μας πλούτο και τις κερδοφόρες, εθνικής σημασίας και τεράστιας σημασίας για την οικονομία και την κοινωνία επιχειρήσεις, με ένα λαό εξαθλιωμένο, ημιθανή, στα άκρα, με έναν αγροτικό πληθυσμό μειωμένο στο 10% να περιφέρεται στα μεγάλα αστικά κέντρα και τα σκλαβοπάζαρα πάλι του εξωτερικού, άνεργος, ρακένδυτος, γυρίζοντας πίσω την Ελλάδα και το λαό πολλές δεκαετίες.

Το ΔΗ.Κ.ΚΙ. καταψηφίζει αυτήν τη Συνθήκη. Δεν θα μπορούσε να συμφωνήσει γιατί η Συνθήκη αυτή συμπληρώνει τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τέρμα τα ψέματα στο λαό. Τι έκανε η Συνθήκη του Μάαστριχτ; Ήταν ανακριβές αυτό που είπε ο κύριος Πρωθυπουργός -που νομίζει ότι με συνθήματα θα παρασέρνει το λαό- ότι δεν είναι ιδεολογία. Εσείς την κάνετε ιδεολογία, κύριε Πρωθυπουργέ, με την υπογραφή αυτής της Συνθήκης.

Μέχρι την υπογραφή της Συνθήκης του Μάαστριχτ η Ενωμένη Ευρώπη λειτουργούσε με δύο άξονες. Ο ένας άξονας ήταν η στήριξη της μικρομεσαίας επιχείρησης. Ο άλλος άξονας ήταν η κοινωνική αλληλεγγύη, την κοινωνική συνοχή. Με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και ειδικότερα με τα άρθρα 3 και 102 -αν θέλετε να μιλάμε σοβαρά, γιατί αναλαμβάνει ιστορικές ευθύνες ο κάθε ένας και το κάθε κόμμα, πρέπει να τα διαβάσετε, κύριοι συνάδελφοι και χρειάζεστε μόνο δύο λεπτά για να το κάνετε αυτό- καταργήθηκαν αυτοί οι δύο άξονες -εδώ είναι η πεμπουσία της Συνθήκης του Μάαστριχτ και του 'Αμστερνταμ που επικυρώνει εκείνο, δεν το αλλοιώνει καθόλου- και αντικαταστάθηκαν συνειδητά με την εξής φράση -επί λέξει- "Τα κράτη-μέλη υποχρεούνται" -και όχι "θα" και ευχολόγια για τη δήθεν κοινωνική συνοχή για τη δήθεν κοινή εξωτερική ή αμυντική πολιτική- "να προωθήσουν το σύστημα της ελευθερίας της αγοράς του ελεύθερου ανταγωνισμού και της αποτελεσματικής κατανομής των πόρων των οικονομιών τους".

Αυτό είναι η πεμπουσία, κύριοι. Αυτό είναι και η παντελής κατάργηση της δημοκρατίας. Τι μας λέτε ότι δίνονται με τη Συνθήκη του 'Αμστερνταμ κάποιες δήθεν αρμοδιότητες; Αστεία μας λέτε; Οι

στιγμές είναι τόσο κρίσιμες που δεν επιδέχονται αστεία, κύριε Πρωθυπουργέ και κύριοι της Κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι βάζετε στο περιθώριο τους λαούς, στους οποίους αφαιρείται το δικαίωμα της επιλογής οικονομικού, πολιτικού και κοινωνικού συστήματος και ιδεολογίας, που είναι το χαρακτηριστικό στοιχείο για να πούμε ότι υπάρχει δημοκρατία, είτε σε ένα κράτος είτε σε μια υπερεθνική οντότητα.

Λέτε ότι αυτό είναι υποχρεωτικό: "Δεν σου επιτρέπουμε, ελληνική λαέ, ιταλική λαέ, γερμανική λαέ, να επιλέξεις άλλο σύστημα". Και το άλλο που αναφέρεται στη Συνθήκη "και να ευνοεί την αποτελεσματική κατανομή των πόρων" τι σημαίνει; Την κατάργηση των δύο αυτών αξόνων με τους οποίους λειτουργούσε μέχρι τότε η Ενωμένη Ευρώπη και την αντικατάστασή τους από τη στήριξη, με την κατάργηση του κράτους-πρόνοιας, της πολύ μεγάλης οργανωμένης οικονομικής μονάδας-επιχείρησης και του αγροτικού και του αστικού της τομέα.

Τι σημαίνει "αποτελεσματική κατανομή των πόρων"; Στα πλαίσια της ιδεολογίας, της καινούριας πλέον που προέκυψε μετά το 1989, που κατεδαφίστηκε η Σοβιετική Ένωση και το σύστημα του υπαρκτού σοσιαλισμού, σημαίνει ότι η ιδεολογία πλέον είναι το κέρδος και η ανταγωνιστικότητα. Και λέει "αποτελεσματική κατανομή των πόρων" εννοώντας ότι η κοινωνική πολιτική, το κράτος-πρόνοιας, η απασχόληση, είναι αντικίνητρα για την ανταγωνιστικότητα και για το κέρδος. Άρα, δεν πρόκειται περί αποτελεσματικής κατανομής των πόρων.

Τι μας λέτε, κύριε Πρωθυπουργέ, τώρα ότι στη Συνθήκη του Μάαστριχτ υπάρχει κεφάλαιο που είναι ευχολόγιο για απασχόληση. Τι απασχόληση θα φέρει αυτή η οικονομική πολιτική πολύ περισσότερο στην Ελλάδα, αλλά και στις χώρες του ευρωπαϊκού νότου, όταν είναι πολιτική μόνο για να πετύχουμε τα κριτήρια του Μάαστριχτ; Ποια είναι αυτά τα κριτήρια -για να τα ακούσει ο κόσμος- για να μπούμε στη ζώνη του ευρώ; Γιατί δεν τα ξέρει ο πολύς ο κόσμος αυτά. Μεριμνήσατε να είναι στο σκοτάδι ο άνθρωπος και γι' αυτό και δεν θέλετε το δημοψήφισμα και γι' αυτό και δεν κάνετε καμία συστηματική διαδικασία ενημέρωσης του κόσμου. Ποια είναι αυτά τα κριτήρια, κύριοι συνάδελφοι;

Να μπούμε δύο χρόνια πριν, όπως μπήκαμε το Μάιο, στο Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών.

Να μειωθεί το πρωτογενές έλλειμμα. Σας το έχω εξηγήσει αυτό άλλη φορά. Εδώ είναι το ύποπτο, το δόλιο, το ταξικό, η εξαπάτηση των λαών, των πολιτών, των αγροτών, των εργατών, των λαϊκών στρωμάτων.

Να μειωθεί το δημόσιο χρέος.

Να μειωθούν τα επιτόκια.

Δηλαδή να μειωθούν οι ονομαστικοί δείκτες, οι αριθμοί, αφού αυτά και μόνον μπαίνουν ως στόχοι από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και από αυτήν τη Συνθήκη που καλούμαστε να ψηφίσουμε και την ψηφίζει η Νέα Δημοκρατία και το νέο ΠΑ.ΣΟ.Κ., αποκαλύπτοντας πλήρως σήμερα ότι είναι ένα και το ίδιο, είναι οι δύο όψεις του ίδιου νεοφιλελεύθερου αντιλαϊκού συστήματος.

Γιατί προσπαθεί η Νέα Δημοκρατία -το ακούσαμε σήμερα και χθες από τους ομιλητές τουλάχιστον- να εμφανίσει ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ακολουθεί τη δική τους πολιτική; Σας τους χαρίζουμε. Είσατε το ίδιο. Γι' αυτό και λέμε ότι απάτηλά χρησιμοποιεί τον τίτλο "Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα", για να παγιδεύει τους αγωνιστές, τα εκατομμύρια των αγωνιστών και να πιστεύουν ότι έχουν προοδευτική σοσιαλιστική κυβέρνηση, ότι είναι σκληρή, βάρβαρη, απάνθρωπη, αντιλαϊκή συντηρητική κυβέρνηση, όπως είναι και η Νέα Δημοκρατία.

Επομένως είναι δυνατόν να φέρει απασχόληση αυτή η πολιτική γιατί έχει ευχολόγιο, όταν δεν έχει σαν βασικούς στόχους στην οικονομία της την ανάπτυξη για να φέρει βελτίωση της παραγωγής και της παραγωγικότητας και έτσι να μειωθούν τα ελλείμματα, το δημόσιο χρέος και ο πληθωρισμός; Και αυτήν την ανάπτυξη, όχι μέσα από άδικες παρατεταμένες, περιοριστικές, δημοσιονομικές, εισοδηματικές

πολιτικές, όχι μέσα από περιορισμό των κοινωνικών πιστώσεων, αλλά μέσα από ανάπτυξη που θα αναπτύσσει με προτεραιότητα τις παραγωγικές επενδύσεις για να φέρει απασχόληση.

Όλα τα άλλα, κύριοι, είναι για ανίδεους, είναι για πολιτική εξαπάτηση των απλών ανθρώπων, οι οποίοι μη έχοντας δυνατότητα. Και από την τακτική που ακολουθείτε και τον έλεγχο των μέσων μαζικής επικοινωνίας των εθνών τους λέτε πράγματα τελείως αντίθετα. Να γιατί το ΔΗ.Κ.ΚΙ. λέει ότι θα έπρεπε να γίνει δημοψήφισμα. Αυτή ήταν μία θέση που είχα πάρει προσωπικά και το 1992 -δεν ήμουν καν Βουλευτής, δεν είχα άλλη δυνατότητα, ήμουν εκτός, με τη γνωστή ιστορία. Σε άρθρο που έγραφα στα "ΝΕΑ" την παραμονή της ημέρας που ψηφίζοταν, είχα αναλύσει γιατί έπρεπε να υπάρξει δημοψήφισμα και γιατί δεν έπρεπε να επικυρωθεί εκείνη η συμφωνία. Και βέβαια δεν ζήτησε τότε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δημοψήφισμα. Είχε καταψηφίσει έστω τη συμφωνία.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΟΥΛΑΔΑΚΗΣ: Το είχε ψηφίσει.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Τώρα το νέο ΠΑ.ΣΟ.Κ. επειδή είναι συνειδητά συστηρητικό, φέρνει τη συμφωνία του 'Αμστερνταμ, που επικυρώνει το Μάαστριχτ. Άρα δέχεται το νεοφιλελευθερισμό ως μοναδική ιδεολογία. Και όλα τα υπόλοιπα που λέτε είναι έξω από την πραγματικότητα, όπως προκύπτει από αυτές τις συμβάσεις.

Άλλωστε το δημοψήφισμα έπρεπε να γίνει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και για τους εξής επιπλέον συνταγματικούς λόγους. Άμεσα ή έμμεσα μεταβιβάζονται κυριαρχικά εθνικά μας δικαιώματα. Αυτό απαγορεύεται ρητά από το Σύνταγμα. Επίσης με αυτήν τη συμφωνία, όπως και με την άλλη συμφωνία του Μάαστριχτ, που είναι και οι δύο πρωτογενές δικαίο, πραγματικά αναθεωρούνται συνταγματικές διατάξεις. Αυτό απαγορεύεται πολύ περισσότερο, αφού η Βουλή δεν είναι καν αναθεωρητική. Ακόμη κι αν ήταν αναθεωρητική, δεν επιτρέπεται και σε αναθεωρητική Βουλή κατά το Σύνταγμα, η αναθεώρηση θεμελιωδών διατάξεων. Όμως αναθεωρούνται άμεσα ή έμμεσα μέσα από τη συμφωνία του Μάαστριχτ. Άρα είναι αντισυνταγματική η κύρωση αυτής της συμφωνίας από τη Βουλή, γιατί δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα η Βουλή.

Για λόγους πολιτικούς και δημοκρατίας, επιβάλλεται το δημοψήφισμα, γιατί θα δινόταν η ευκαιρία να ενημερωθούν συστηματικά, υπεύθυνα και σοβαρά όλα τα κόμματα, οι κοινωνικές ομάδες για το περιεχόμενο της συμφωνίας, που δεν το ξέριε σχεδόν κανένας ή ελάχιστοι. Άλλωστε, πρόσφατο γκάλοπ απέδειξε ότι τρεις στους τέσσερις πολίτες δεν ξέρουν καν πως λέγεται ένας Ευρωβουλευτής. Ερωτήθηκαν να πουν έναν Ευρωβουλευτή. Στους τέσσερις οι τρεις είπαν "δεν ξέρουμε καν". Φαντάζεσθε πώς ξέρουν το περιεχόμενο της συμφωνίας αυτής;

Άρα απαιτείται δημοψήφισμα και για να ενημερωθεί ο λαός. Γιατί δεν μπορείτε, κύριοι της Κυβέρνησης, ερήμην του λαού να του υποθηκεύετε το μέλλον και να φέρνετε εδώ για ψήφιση από τη Βουλή, κατά παράβαση Συντάγματος και βασικών δημοκρατικών αρχών.

Βέβαια, ακόμη κι αν πούμε ότι δεν χρειαζόταν δημοψήφισμα, υποθετικά πάλι θα έπρεπε να ακολουθηθεί η διαδικασία των άρθρων 28 παράγραφος 2 και 3 του Συντάγματος, δηλαδή τα 3/5 των Βουλευτών, εκατόν ογδόντα. Και για να το καταλάβουν οι πολίτες, σημαίνει πως αν δεν ψήφισε η Νέα Δημοκρατία δεν θα περνούσε η συμφωνία αυτή.

Δεύτερον δεν συντρέχουν -άρα και εξ αυτού του λόγου είναι αντισυνταγματική η ψήφιση της συμφωνίας από τη Βουλή- οι προϋποθέσεις του άρθρου 28 παράγραφος 2 που είναι οι εξής: Για να υπάρξει αυτή η διαδικασία πρέπει να συντρέχει μεγάλο εθνικό θέμα και να μην παραβιάζονται ανθρώπινα δικαιώματα και η ουσία του πολιτεύματός μας.

Εδώ επικυρώνετε με αυτό, το πρωτόκολλο της Σένγκεν, με το οποίο παραβιάζονται ανθρώπινα δικαιώματα, η ελευθερία των πολιτών. Αλλάζουν οι διατάξεις του Συντάγματος. Παρέχουμε δυνατότητα, δηλαδή εσείς που θα ψηφίσετε -κόντρα στο Σύνταγμα- έκδοσης

πολιτικών προσφύγων. Αυτό είναι κάτι που απαγορεύεται ρητά από το Σύνταγμα.

Εσείς το επικυρώνετε χωρίς να είσθε αναθεωρητική Βουλή. Άρα πολλαπλά παραβιάζεται η συνταγματική και η δημοκρατική και πολιτική τάξη. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ένα βασικό ερώτημα που απασχολεί όλους αυτούς που ασχολούνται σοβαρά με τη χάραξη πολιτικής για την Ευρωπαϊκή Ένωση και που γίνεται και σήμερα επίκαιρο με την επικύρωση αυτής της συμφωνίας. Αυτό που θα πω είναι συνέχεια εκείνων που ανέφερα προηγουμένως και έχει ως εξής: Έχει τη δυνατότητα η Ενωμένη Ευρώπη να γίνει κάτι άλλο εκτός από χώρος ελεύθερων συναλλαγών που είναι σήμερα εντός του οποίου κάποιες χώρες θα διαθέτουν στην καλύτερη των περιπτώσεων ένα κοινό νόμισμα; Δεν πρόκειται για οικονομική ένωση, πρόκειται μόνο για νομισματική ένωση.

Τα ανέπτυξα προηγουμένως. Θα ήθελα να ξέρω, έχει τη δυνατότητα η Ευρωπαϊκή Ένωση να μετατραπεί σε χώρο ενιαίας πολιτικής, εξωτερικής άμυνας, οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής; Εάν η απάντηση είναι ασαφής ή αρνητική, τότε ποια πρέπει να είναι η εθνική στρατηγική της χώρας μας, ποιος ο χειρισμός των εθνικών θεμάτων και ποιες οι προτεραιότητες;

Πάντως το καίριο ερώτημα που μπαίνει είναι, αν η ΟΝΕ είναι τακτικός οικονομικός στόχος ή στρατηγικός πολιτικός στόχος. Βέβαια ο κύριος Πρωθυπουργός τον ακούσαμε και σήμερα επιμένει ότι είναι ύψιστος εθνικός στόχος και στο όνομα αυτού του στόχου έχει αλλάξει όπως είναι γνωστό σε όλους όλη τη θεώρηση της εξωτερικής μας πολιτικής από το Γενάρη του 1996 που ανέλαβε Πρωθυπουργός της χώρας. Όμως τα γεγονότα τον διαψεύδουν όπως θα αναπτύξω στη συνέχεια με αποτέλεσμα εθνικούς αλλά και οικονομικούς κινδύνους.

Θα επανέλθω στο αρχικό ερώτημα που αφορά το μέλλον της ενωμένης Ευρώπης. Εδώ πρέπει να διαπιστώσουμε ότι η απάντηση στο ερώτημα που έθεσα έχει μία βασική συνιστώσα που είναι οι σχέσεις Ευρώπης με τις Η.Π.Α., τη μόνη εναπομείνασα υπερδύναμη μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης. Η Ευρώπη ή θα αναζητήσει αυτόνομο πολιτικό ρόλο στα παγκόσμια πράγματα, κάτι που θα την οδηγήσει σε σύγκρουση με στρατηγικά συμφέροντα των Η.Π.Α. ή θα παραμείνει πολιτικά νάνος, ακολουθώντας προτεραιότητες των Η.Π.Α. στο Ιράν, Ιράκ, Βοσνία, το Κόσοβο, γενικότερα στα Βαλκάνια, αύριο ενδεχομένως στην Κασπία και αργότερα ίσως οπουδήποτε αλλού.

Κύριοι συνάδελφοι, χωρίς να μελλοντολογούμε, μπορούμε να αναφέρουμε κατά την άποψη του ΔΗ.Κ.ΚΙ. την παρακάτω εκδοχή. Οι Η.Π.Α. μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης ως μόνη στρατιωτική υπερδύναμη έχουν ρόλο πολιτικό στα παγκόσμια πράγματα που υπερβαίνει τις οικονομικές δυνατότητες. Οι Η.Π.Α. υπολείπονται σημαντικά του αθροίσματος των οικονομικών δυνάμεων που έχουν και που απαιτούν να ακολουθήσουν μέσα από διάφορες πολιτικές της Ενωμένης Ευρώπης που είναι ανταγωνίστρια υπερδύναμη υποτίθεται και της Ιαπωνίας.

Αυτό αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει σε διαφοροποιήσεις που θα πάρουν τη μορφή αμφισβήτησης στην πορεία. Εάν η ενωμένη Ευρώπη επιβιώσει ως ενιαία αυτής της σύγκρουσης, είναι άδηλο όπως το ανέφερα και προηγουμένως. Όμως είναι γεγονός ότι τα συμφέροντα δεν ταυτίζονται της ενωμένης Ευρώπης, των Η.Π.Α. και της Ιαπωνίας, πράγμα που κάνει τη σύγκρουση αναπόφευκτη αν η ενωμένη Ευρώπη θέλει να ακολουθήσει τη δική της στρατηγική και να παίξει και ρόλο ισορροπίας απέναντι στις Η.Π.Α. Σ' αυτήν την περίπτωση, η σύγκρουση θα έχει οικονομικό χαρακτήρα στο κέντρο και θα είναι δυναμική στην περιφέρεια.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ**)

Τα Βαλκάνια και ο ρόλος των Η.Π.Α. έχουν εξήγηση σε σημαντικό βαθμό από αυτήν την εξέταση των πραγμάτων κατά την άποψη του ΔΗ.Κ.ΚΙ. Θα ρωτήσει ίσως κάποιος γιατί μπαίνουν αυτά τα ερωτήματα και αυτοί οι προβληματισμοί με αφορμή την επικύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ από το ελληνικό Κοινοβούλιο.

Η απάντηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι πολύ απλή. Διότι, ενώ η Συνθήκη αυτή θα έπρεπε να είναι η καταγραμμένη βούληση της Ενωμένης Ευρώπης, να είναι χώρος σύνθεσης ενιαίας πολιτικής και να προβλέπει σαφείς πολιτικές, δεν είναι τίποτε απ' όλα αυτά παρά μόνο ευχολόγια και μετάθεση όλων των πολιτικών στο άδηλο και αβέβαιο μέλλον.

Είναι η δηλωμένη αδυναμία της Ευρώπης να προχωρήσει το λιμνάρη για να οικοδομήσει την Ευρώπη των λαών, της αλληλεγγύης των χωρών και των λαών, της σύγκλισης των επιπέδων πραγματικής ανάπτυξης και ευημερίας των λαών.

Είναι η διαπίστωση ότι αυτήν την εποχή το μέγιστο δυνατόν τμήμα της Ενωμένης Ευρώπης προσπαθεί να υιοθετήσει το ευρώ ελπίζοντας σε επιτυχία του και ένα άλλο τμήμα της Ενωμένης Ευρώπης περιμένει την αποτυχία του ευρώ, όπως είναι η Μεγάλη Βρετανία, ώστε τα πράγματα να πάνε εκεί που αυτοί επιθυμούν, στην ουσία εκεί που επιθυμούν οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

Σας εξήγησα για τις δυο στρατηγικές. Κατά συνέπεια αυτή η Συμφωνία δεν περιλαμβάνει πολιτικές, οι οποίες θα μπορούσαν να δώσουν, έστω ένα διαφορετικό στίγμα και ελπίδα στους λαούς, να δώσουν ένα στίγμα για την οικοδόμηση μιας άλλης Ευρώπης, της Ευρώπης της κοινωνικής αλληλεγγύης, της ελευθερίας και της δημιουργίας. Και γι' αυτό, λοιπόν, το λόγο δεν είναι δυνατόν κάνοντας να υποστηρίξει σοβαρά ότι μπορούμε να ψηφίσουμε αυτή τη Συμφωνία.

Το ΔΗ.Κ.ΚΙ. συνοψίζοντας λέει τη θέση του, που είναι η εξής:

Λέμε "ναι" στην Ενωμένη Ευρώπη της αλληλεγγύης των λαών και των χωρών. Λέμε "ναι" στην Ενωμένη Ευρώπη της κοινωνικής αλληλεγγύης, της ανθρωπιάς, της δημοκρατίας. Λέμε "ναι" στην Ενωμένη Ευρώπη της σύγκλισης όχι των αριθμών, αλλά της σύγκλισης των επιπέδων ανάπτυξης των πραγματικών οικονομιών και των βιοτικών επιπέδων των λαών.

Λέμε "όχι" από την άλλη μεριά -γι' αυτό καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο αυτό- στην Ενωμένη Ευρώπη των τραπεζιτών, του μεγάλου χρηματιστηριακού κεφαλαίου. Λέμε "όχι" στην Ευρώπη εκείνη, η οποία τελικά μας οδηγεί σε απόγνωση και ασφαλώς σε εθνική ταπείνωση.

'Όσον αφορά αυτό που είπε ο κύριος Πρωθυπουργός ότι υπάρχει κεφάλαιο για κοινή εξωτερική πολιτική και ότι η Ενωμένη Ευρώπη εγγυάται τα εξωτερικά σύνορα της Ελλάδας τον ερωτώ.

Και αν πράγματι ήθελε σοβαρά να κάνει συζήτηση σήμερα, έπρεπε να είναι εδώ. Μου το έκανε και την προηγούμενη φορά. Δεν είπα κουβέντα. Η αλαζονεία του δεν έχει όρια. Ο λαός παρακολουθεί, θα του δώσει απάντηση.

'Ηθελα να ρωτήσω και ρωτώ την Κυβέρνηση: Ποια σύνορα της Ελλάδας εγγυάται, κύριε Πρωθυπουργέ; Αυτά που προκύπτουν με τα έξι μίλια ή με τα δώδεκα μίλια;

Απαντήστε στο κυρίαρχο αυτό θέμα: Ποια σύνορα; Τολμάτε να αναφέρετε τα δώδεκα μίλια; Αντιθέτως όταν πριν δύο χρόνια σ' αυτήν την Αίθουσα έβαλα το ερώτημα στον κύριο Πρωθυπουργό, έμμεσα αλλά σαφώς μου απάντησε ότι εννοεί το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για τα 'Ιμια με τα έξι μίλια.

Αν αυτό εννοεί σημαίνει ότι πάτε για εθνική μειοδοσία. Και αυτό δείχνει και η πολιτική σας στην Κύπρο. Και σας ερωτώ: Ποια είναι η αλληλεγγύη των χωρών της Ενωμένης Ευρώπης και του θεσμού της Ενωμένης Ευρώπης απέναντι στην Ελλάδα; Αλλά και ποια είναι η τακτική της απέναντι στην Κύπρο;

Είπατε ότι δήθεν θα μπει η Κύπρο στην Ενωμένη Ευρώπη ακόμα και αν δεν δεχθούν οι Τουρκοκύπριοι.

Συζητάτε σοβαρά; Μα, κύριε Πρωθυπουργέ, με αυτήν την απαράδεκτη, καταστροφική για τα συμφέροντα και του ελληνικού έθνους και της Κύπρου, απόφαση ματαίωσης της εγκατάστασης των πυραύλων S-300 ανοίξατε το δρόμο για μεγαλύτερες ακόμα πιέσεις όσο γίνονται οι διαπραγματεύσεις για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρώπη. Και θυμηθείτε μια απαισιόδοξη -δυστυχώς όμως, θα δικαιωθεί- εξέλιξη.

Δεν πρόκειται ναβάλουν την Κύπρο στην Ευρώπη αν δεν δεχθείτε και εσείς και η κυπριακή ηγεσία τη διχοτόμησή της de jure. Αν δεν

δεχθείτε, γιατί εκεί το πάτε -εκεί το πάνε οι Αμερικανοί, εκεί το πάνε οι Γερμανοί, εκεί το πάει η Μεγάλη Βρετανία- συνομοσπονδία στην Κύπρο με δυο ξεχωριστές εδαφικές ενότητες και μια χαλαρή κυβέρνηση στην οποία να εναλλάσσονται τουρκοκύπριοι και ελληνοκύπριοι.

Να σας πω τι προβλέπει το σχέδιο; Να κρατήσουν το 28% περίπου -το μπόν φιλέ- των κατεχομένων εκτάσεων. Το ξέρετε πολύ καλά και μας λέτε αυτά που λέτε σήμερα χωρίς να νιώθετε κανένα ίχνος ευθύνης απέναντι σ'αυτήν την αρνητική πορεία και του Κυπριακού, αλλά και της Ελλάδας στο Αιγαίο.

Ο κ. Πάγκαλος είπε κάτι πολύ σημαντικό σε συνέντευξη που έδωσε πριν από λίγες μέρες στο "ΒΗΜΑ", το οποίο αποσιωπήθηκε ή δεν παρατηρήθηκε. Είπε ότι ενώ στη δεκαετία του 1980 δαπανώνταν το 6% του Α.Ε.Π. για ανανέωση των εξοπλισμών της Ελλάδας -γι'αυτό υπήρχε και ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή 7 προς 10- μετά το 1990, λέει ο κ. Πάγκαλος, ο Υπουργός Εξωτερικών της ελληνικής Κυβέρνησης, μειώθηκαν οι αμυντικές δαπάνες στο 4,5% του ΑΕΠ.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το επαναληπτικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του Προέδρου του ΔΗ.Κ.ΚΙ., κ. Τσοβόλα)

Τι σημαίνει αυτό που είπε; Σημαίνει πόσο δίκιο είχα όταν έλεγα πριν από ένα χρόνο ότι με το να λέτε, κύριε Πρωθυπουργέ, με το να λέτε, κύριοι της Κυβέρνησης, ότι είναι υπέρτατος εθνικός στόχος, ότι είναι εκ των ουκ άνευ η ένταξη στο ευρώ που απαιτεί δημοσιονομική πειθαρχία και δραστική μείωση των ελλειμμάτων και μάλιστα σε βάρος του λαού, λέτε ουσιαστικά στην Τουρκία ότι δεν πρόκειται να κάνετε τους αναγκαίους εξοπλισμούς, δεν πρόκειται να κάνετε πολιτική διαφύλαξης της εδαφικής ακεραιότητας που θα ήταν αντίθετη προς τα συμφέροντα των Γερμανών, των Βρετανών και των άλλων για να πιάσετε τα δημοσιονομικά μεγέθη, αλλά και για να μπει στο ευρώ. Από την άλλη μεριά -λέει ο κ.Πάγκαλος- η Τουρκία, αυξάνει συνεχώς τις στρατιωτικές της δαπάνες και πράγματι έχει ανοιχτεί τόσο πολύ.

Σας ερωτώ: Αν συνεχιστεί αυτή η πολιτική -που θα συνεχιστεί- που είχαμε μέχρι σήμερα, στο Αιγαίο και στην Κύπρο και γίνονται αυτά που λέει ο κ. Πάγκαλος, ότι οι Τούρκοι δηλαδή, δυναμώνουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις για να κάνουν θερμό επείσδδιο και να διεκδικήσουν εκείνα που δεν δικαιούνται, τότε εμείς πού θα οδηγηθούμε με αυτήν την πολιτική που εφαρμόζετε; Ασφαλώς είναι ένας ολισθηρός δρόμος.

Η δε άποψη που ανέπτυξε ο κύριος Πρωθυπουργός στο ΜΕΓΑ προχθές, που είπε ότι ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΦΙΛΙΠΠΟΥ: Είναι ώρα να μιλήσουν και οι Βουλευτές, κύριε Πρόεδρε.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Κύριε συνάδελφε, πρέπει να μιλήσουμε και εμείς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Σας παρακαλώ, τελειώνω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Κύριοι συνάδελφοι, ο κ. Τσοβόλας έχει απειρίριστο χρόνο, σύμφωνα με τον Κανονισμό. Μη διαμαρτύρεσθε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κύριοι συνάδελφοι, διαβάστε τον Κανονισμό. Το άρθρο 97, παράγραφος 3 του Κανονισμού δεν βάζει περιορισμό στο χρόνο ομιλίας των Αρχηγών.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Μη διαμαρτύρεσθε. Λυπούμαι πάρα πολύ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΟΒΟΛΑΣ (Πρόεδρος του ΔΗ.Κ.ΚΙ.): Κύριοι συνάδελφοι, ο κύριος Πρωθυπουργός είπε ότι οι Τούρκοι επιδιώκουν θερμό επείσδδιο και εμείς, για να μην τους δώσουμε αυτήν την ευκαιρία, κάνουμε συνεχώς πίσω.

Ερωτώ: Αν αυτή είναι η λογική της Κυβέρνησης που τη δηλώνει καθαρά και την ακούει και η Τουρκία, την ακούνε και οι μεγάλες δυνάμεις που στηρίζουν τις διεκδικητικές βλέψεις για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα, τότε η Τουρκία συνεχώς θα πιέζει και εσείς μ' αυτήν τη λογική, συνεχώς θα κάνετε πίσω; Μέχρι πού θα κάνετε πίσω;

Κάποια στιγμή θα αναγκασθείτε να πείτε όχι και τότε κινδυνεύουμε πραγματικά να πάρμε σε πόλεμο, ο οποίος αποτρέπεται αν ακολουθήσεις μια εθνική στρατηγική και δηλώσεις καθαρά τι θέλεις, τι δεν θέλεις και μέχρι ποιο σημείο μπορείς πραγματικά να καθίσεις, για λόγους τακτικής, να συζητάς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καταψήφισουμε αυτήν τη σύμβαση, για όλους αυτούς τους λόγους και για πολλούς άλλους, που θα μπορούσα πράγματι να αναπτύξω, αλλά που ο χρόνος δεν μου επιτρέπει, γιατί διαμαρτύρονται κάποιοι αδικαιολόγητα, ενώ θα επαναλάβω ότι ο Κανονισμός της Βουλής λέει ότι όταν μιλάει ο Πρωθυπουργός, για τους Αρχηγούς των κομμάτων δεν υπάρχει ποτέ περιορισμός χρόνου. Διαβάστε, άρθρο 97 παράγραφος 3.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΚΟΦΥΛΛΟΣ: Υπάρχει και αυτοπεριορισμός.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Κύριε Ροκόφυλλε, ο αυτοπεριορισμός είναι δικαίωμα του ομιλητού.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΚΟΦΥΛΛΟΣ: Αυτό λέω.

(Θόρυβος)

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Τι θα γίνει με τον κατάλογο, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Σας παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι.

Να καταργήσουμε τον Κανονισμό;

Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας κ. Σιούφας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριοι συνάδελφοι, μετά την ομιλία του Πρωθυπουργού, η Νέα Δημοκρατία αισθάνεται ιδιαίτερη ικανοποίηση για την ευρωπαϊκή προσέγγιση, την οποία κάνει σήμερα η Κυβέρνηση και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός, βεβαίως ακολουθώντας με πολύ μεγάλη καθυστέρηση τις ευρωπαϊκές κατακτήσεις και την ευρωπαϊκή προοπτική της Νέας Δημοκρατίας. Και όπως ήδη έχει σημειωθεί, αυτή η ευρωπαϊκή κατάκτηση και προοπτική αναφέρεται στον ιδρυτή της, τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, που είχε την πρόβλεψη και την τόλμη το 1960 να συνδέσει τη χώρα μας με την τότε Ευρωπαϊκή Κοινότητα και στο τέλος της δεκαετίας του 1970 να προσφέρει στην πατρίδα τη μεγαλύτερη πολιτική και οικονομική κατάκτηση, με το να καταστήσει τη χώρα το δέκατο μέλος της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας. Πέραν όμως αυτού, αισθάνεται ικανοποίηση, γιατί από αυτές τις προοπτικές, στη Νέα Δημοκρατία ανήκει και η κατάκτηση του Μάαστριχτ το 1992 και η προοπτική που αυτό δημιούργησε για την Οικονομική και Νομισματική Ένωση.

Ο Πρωθυπουργός στην ομιλία του είπε ότι "αυτή η Κυβέρνηση", η σημερινή Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, διασφάλισε την πορεία προς το Ευρώ. Εκτιμούμε ότι αυτό αποτελεί σοβαρή κριτική στην προηγούμενη κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου και αναμφίβολα μια δηλητηριώδη αποστροφή, που δεν μπορούμε, τουλάχιστον αυτήν την ώρα, να αξιολογήσουμε γιατί το έκανε αυτό ο Πρωθυπουργός, με αναφορές στην προηγούμενη Κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου.

Βεβαίως στη μακρά ομιλία του ο Πρόεδρος της Κυβέρνησης, δεν έκανε καμία αναφορά για το τι συνέβη στις 2 Μαΐου 1998, όταν η πατρίδα μας έμεινε έξω από το σκληρό πυρήνα της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, χωρίς αυτή να το θέλει γιατί οι οικονομικές επιδόσεις των τελευταίων πέντε χρόνων από τις κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν εκείνες που οδήγησαν στο να μην είναι η πατρίδα μας το δωδέκατο μέλος της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης μέσα στο σκληρό οικονομικό πυρήνα, που προσδιορίζει τις εξελίξεις. Όλοι τα κατάφεραν, πλην των Ελλήνων. Και αυτή η πολιτική συνιστά εθνικό ναυάγιο και ο ελληνικός λαός αναγκάζεται στην πορεία και μέχρι το 2001, με νέες θυσίες, να βρεθεί εκεί που έπρεπε να είμαστε από την 1.1.1999. Είμαστε δηλαδή έξω και ουραγίοι. Και όπως σας είπα πριν, αυτό συνιστά για μας εθνικό ναυάγιο. Εκεί που ήμασταν ισότιμα μέλη με τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες, καταστήκαμε μέλη δεύτερης κατηγορίας. Η ισοτιμία που εξασφαλίστηκε το 1980 με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, χρειάστηκαν δεκαεπτά χρόνια με τις αποτυχημένες πολιτικές των

κυβερνήσεων και του Ανδρέα Παπανδρέου και του Κώστα Σημίτη, για να είμαστε έξω και δεύτερης κατηγορίας μέλη και όπως σας απέδειξα χθες σ' αυτήν τη συζήτηση, η καλύτερη των αποδείξεων είναι οι συζητήσεις, που γίνονται αυτήν την ώρα στη Γαλλία για το Κόσοβο και η Ελλάδα μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, χώρα που έχει κάθε λόγο, γιατί τα γεγονότα γίνονται δίπλα της, να είναι έξω απ' αυτήν τη συζήτηση, απ' αυτήν την προσπάθεια που γίνεται να μην εκραγεί μια νέα περιπέτεια στα Βαλκάνια.

Αυτός είναι ο ρόλος, αυτή είναι η ευρωπαϊκή προοπτική της πατρίδος μας; Όχι. Αλλά αποτελεί συνέπεια της υποβάθμισης που υποστήκαμε την προηγούμενη χρονιά. Άλλωστε, δεν είναι μόνο οι πολιτικές συνέπειες και σας ανέφερα ένα από τα δείγματα αυτής της οπισθοδρόμησης. Είναι και στον οικονομικό τομέα γιατί, όπως σας έλεγα χθες, την προηγούμενη Τετάρτη στη συνέντευξή του στο ΜΕΓΑ ο Πρωθυπουργός ομολόγησε ότι από το 1981 και μετά κατεβήκαμε οκτώ σκαλιά, πίσω, γίναμε οκτώ φορές φτωχότεροι. Και γι' αυτό υπάρχουν υπεύθυνοι. Είναι οι κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και οι αποτυχημένες οικονομικές πολιτικές που ακολούθησε.

Πρέπει να κάνω και μία άλλη παρατήρηση στην ομιλία του Πρωθυπουργού. Είπε -και προσπάθησε να εξισώσει την καθυστερημένη ένταξη στην ΟΝΕ, την οποία ευχόμαστε και προσπαθούμε να πραγματοποιηθεί- ότι είναι ισότιμη με την ένταξη της πατρίδος μας στην Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα το 1980.

Αλλά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ανόμοια πράγματα δεν εξισώνονται. Αντιλαμβάνομαι την προσπάθεια του κ. Σημίτη να εξιλεωθεί από την αντιευρωπαϊκή πολιτική εκείνης της περιόδου, από την πολιτική ότι η ΕΟΚ και το ΝΑΤΟ αποτελούν το ίδιο συνδικάτο, την πολιτική ότι η Ευρώπη αποτελεί το λάκκο των λεόντων. Αλλά σε καμιά περίπτωση τα δύο μεγέθη και οι δύο κατακτήσεις δεν μπορούν να είναι ισοδύναμες, όπως προσπάθησε απόψε ο Πρωθυπουργός να το εμφανίσει.

Επίσης ο Πρωθυπουργός έκανε και δύο άλλες κρίσιμες αναφορές. Αναφέρθηκε στη σημερινή περιστάσιακή σοσιαλιστική πλειοψηφία στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Βεβαίως θα παρακολουθεί το τι γίνεται στις χώρες που κυβερνούν οι σοσιαλιστές, στην Ιταλία, στη Γαλλία. Πρόσφατα θα είδε τα αποτελέσματα στο ομοσπονδιακό κρατίδιο της Έσσης και την πανωλεθρία που υπέστη το κόμμα του μόλις πρόσφατα εκλεγέντος Καγκελαρίου στη Γερμανία. Αλλά έκανε μία αναφορά που η πλευρά της Νέας Δημοκρατίας οφείλει να δώσει σ' αυτήν κάποια απάντηση. Και εννοώ αναφορά όχι αυτό το οποίο δεν είπε στη δημοφιλή του ομιλία, αλλά αυτό που περιλαμβάνει στο γραπτό κείμενο που μοίρασε στους δημοσιογράφους. Λέγει εκεί ο Πρωθυπουργός: "Οι δεξιές συντηρητικές δυνάμεις στην Ευρώπη αισθάνονται γυνές από ιδέες και προτάσεις". Αλλά αυτήν την αποστορφή δεν την είπε στην ομιλία του εδώ. Και εμείς του απαντούμε. Το ευρωπαϊκό οικοδόμημα είναι δημιουργία και κατάκτηση κεντροδεξιών χριστιανοδημοκρατικών και συντηρητικών κυβερνήσεων, όπως επίσης, κατάκτηση και δημιουργήματα αποτελεί το Μάαστριχτ από κεντροδεξιές κυβερνήσεις το 1992, γιατί αυτό θεμελίωσε την ΟΝΕ. Και πρέπει να πει κανείς -και μ' αυτήν την αποστορφή κλείνω τη μικρή παρέμβαση- ότι οι σοσιαλιστές τρέχουν πάντοτε πίσω από τα γεγονότα και με πολύ μεγάλη καθυστέρηση για να παρακολουθήσουν αυτά που δημιουργούν οι κεντροδεξιοί και στην Ευρώπη. Και όταν κυβερνούν δύο πράγματα κάνουν. Ή γκρεμίζουν ή σπαταλούν αυτό που οι άλλοι δημιουργούν για την ανάπτυξη και την ευημερία των ευρωπαϊκών λαών.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κ. Ιωάννης Δραγασάκης, έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σ' όλην την Ευρώπη υπάρχει μία διαμάχη για το πώς θα αλλάξει η Ευρώπη. Εδώ βλέπω μία διαμάχη ποιος έχει το copyright του ευρωπαϊκού οικοδομήματος. Θυμηθήκαμε το μακαρίτη τον Καραμανλή. Φθάσαμε αρκετά πίσω, καιρός να έλθουμε στο

παρόν και στο μέλλον.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Αλλά κάποιοι δημιουργούν τις προϋποθέσεις για το μέλλον. Έπρεπε να γίνει αυτή η αναφορά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ: Από τη δική σας την πλευρά, έχετε δίκιο. Για άλλους ήταν ο υπαιτιγμός.

Για τον κόσμο που παρακολουθεί αυτές τις συζητήσεις, πιστεύω ότι αξιολογεί όχι μόνο αυτά που λέμε, αλλά και πώς τα λέμε. Και προσπαθεί να δει αν υπάρχει μία συζήτηση ουσίας ή απλώς έχουμε μια ανταλλαγή επικοινωνιακών πυροτεχνημάτων. Και φοβάμαι ότι απόψε ο κύριος Πρωθυπουργός επιδόθηκε περισσότερο σ' αυτό, σε επικοινωνιακές εικόνες.

Μέσα από δευτερεύουσες προτάσεις και εν τη ρύμη του λόγου του μας διαβεβαίωσε ότι το ευρώ είναι μια ευκαιρία, ότι το ευρώ σημαίνει οφέλη και αρκετά άλλα πράγματα σημαντικά τα οποία απαιτούν ειδική συζήτηση. Διότι τα ερωτήματα είναι εύλογα. Το ευρώ σημαίνει μόνο οφέλη; Δεν σημαίνει δυσκολίες, προβλήματα, προκλήσεις;

Και αν υποθέσουμε ότι όλα έρχονται βολικά και το Ευρώ σταθεροποιείται και δεν έχουμε κρίσεις διεθνείς και δεν έχουμε ανταγωνιστικές συγκρούσεις με το δολάριο κλπ. και αν υποθέσουμε ότι το Ευρώ πράγματι σημαίνει και οφέλη, υπάρχουν στην Ευρώπη μηχανισμοί κατανομής και διάχυσης αυτών των ωφελειών, ανάμεσα στις χώρες και ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις;

Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός -και σωστά εδώ- μας προδιέγραψε τις συγκρούσεις που έρχονται, γύρω από το θέμα των πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και αρκεί να μπορούμε στην ΟΝΕ ως χώρα και ως κοινωνία για να αρχίσουμε να κάνουμε τη συγκομιδή των καρπών; Διότι και αυτό ελέγχθη. Πώς θα αντιμετωπίσουμε την μετά την ΟΝΕ εποχή; Πώς θα αξιοποιήσουμε ως χώρα τις όποιες δυνατότητες υπάρχουν, αλλά και κυρίως πώς θα αντιμετωπίσουμε τα ορατά από τώρα προβλήματα;

Το ότι θα μειωθούν τα επιτόκια το ακούμε πια κάθε μέρα από όλους τους Υπουργούς, είναι πράγματι ένα θετικό γεγονός. Υπάρχουν όμως πολιτικές που να διασφαλίζουν ότι η μείωση των επιτοκίων θα οδηγήσει σε αύξηση των επενδύσεων και κυρίως σε αύξηση της απασχόλησης και δεν θα έχουμε απλώς μια καταναλωτική έκρηξη, όπως ήδη φοβάται η Τράπεζα της Ελλάδας;

Ο λόγος που θέτω αυτά τα ερωτήματα είναι για να δείξω ότι αυτά είναι θέματα που θα έπρεπε να συζητούνται έγκαιρα, σοβαρά και υπεύθυνα και όχι να διαγράφονται ως ευχάριστες εικόνες εν όψει των ευρωεκλογών. Διότι περί αυτού πρόκειται.

Βεβαίως για να μην αδικήσουμε τον κύριο Πρωθυπουργό δεν ήταν ο μόνος που τα είπε αυτά. Λέει και η κ. Παπαρήγα και θα ήθελα να ήταν εδώ για να συζητήσουμε μαζί αυτά που είπε. Ούτε κόκκο κριτικής δεν βρήκε στη θέση του Συνασπισμού, ο οποίος Συνασπισμός δεν επικυρώνει αυτήν τη συνθήκη, με ένα δικό του σκεπτικό όμως και με έναν ειδικό τρόπο. Προς τι αυτή η υπερβολή; Προς τι αυτός ο ισοπεδωτισμός; Θα μπορούσε να πει ότι ήθελε περισσότερη κριτική και να συμφωνήσουμε ενδεχομένως.

Αλλά το σχόλιο αυτό το κάνω επίσης για να σημειώσω ότι η Αριστερά στα χρόνια που έρχονται δεν θα αξιολογηθεί ούτε θα κριθεί μόνο στο μέτωπο της έντασης της κριτικής. Η Αριστερά θα αξιολογηθεί και αυτή και όλοι εμείς στο μέτωπο της προοπτικής που δίνουμε στο λαό το δικό μας, στους λαούς της Ευρώπης, στην πρόταση που έχουμε για τον τρόπο οικοδόμησης της Ευρώπης, εφόσον διαφωνούμε με το δεδομένο ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Και αυτό θα έπρεπε να είναι ένα πεδίο συζήτησης και μέσα στην Αριστερά αλλά και ευρύτερα.

Κύριοι συνάδελφοι, ο Συνασπισμός των δυνάμεων της Αριστεράς και Προόδου ασκεί κριτική προς την Κυβέρνηση ή για να είμαι σωστότερος προς τις κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων, για τον τρόπο με τον οποίο η ελληνική κοινωνία ενημερώνεται όλα αυτά τα χρόνια για τις ευρωπαϊκές εξελίξεις, για τον τρόπο με τον οποίο συμμετέχουμε ως χώρα στη διαμόρφωση των εξελίξεων αυτών. Ο ελληνικός λαός νοιώθει και το ξέρετε όλοι ότι δεν συμμετέχει στη

διαμόρφωση των γεγονότων, αλλά καλείται εκ των υστέρων να τα αποδεχθεί ως τετελεσμένα.

Το ελληνικό Κοινοβούλιο, όλοι εμείς, εξαντλούμε το ρόλο μας σε μία τυπική εκ των υστέρων επικύρωση τετελεσμένων. Αυτό έγινε με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, τον Ιούλιο του 1992, περίοδο διακοπών, αυτό γίνεται και σήμερα με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ.

Το επιχείρημα, όμως, το οποίο εμείς καταθέτουμε, δεν μπορεί να το ξεπεράσει κανείς έτσι εύκολα, διότι εμείς λέμε το εξής: Αυτές οι Συνθήκες δεν δεσμεύουν μόνο κυβερνήσεις. Δεσμεύουν κοινωνίες. Αυτές οι Συνθήκες δεν δεσμεύουν μόνο το παρόν. Δεσμεύουν και το μέλλον. Επομένως βεβαίως κατά το Σύνταγμα η Βουλή πρέπει να επικυρώσει. Εδώ, όμως, ζούμε και τα όρια της αντιπροσωπευτικής μας δημοκρατίας, εδώ διαπιστώνουμε την ανάγκη μορφών άμεσης δημοκρατίας, άμεσου τρόπου έκφρασης της θέλησης του λαού. Αυτό είναι το νόημα του δημοψηφίσματος.

Η διαδικασία του δημοψηφίσματος θα επέτρεπε και μία πληρέστερη ενημέρωση του λαού. Γι' αυτό εμείς προτείναμε εξ αρχής το εξής: Ει δυνατόν πανευρωπαϊκό δημοψήφισμα. Και εφόσον αυτό ήταν ανέφικτο, τουλάχιστον εθνικό δημοψήφισμα.

Είναι θετικό που ο Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών κ. Παπανδρέου αναγνώρισε την αναγκαιότητά του, έστω για το μέλλον. Είναι, όμως, λάθος που υπήρξε άρνηση της Κυβέρνησης στη φάση αυτή.

Υπάρχει μία δεύτερη διάσταση. Ο κύριος Πρωθυπουργός μας περιέγραψε -και δεν διαφωνούμε σε αυτό- τις δυσκολίες της διαπραγμάτευσης. Εμείς ζητάμε τα άλφα, οι βόρειοι θέλουν τα βήτα κ.ο.κ. Ακριβώς γι' αυτό εμείς θεωρούμε ότι το περιεχόμενο Συνθηκών σαν αυτήν που συζητούμε σήμερα, δεν εξαρτάται μόνο από τη διαπραγματευτική δεινότητα των κυβερνήσεων. Εξαρτάται από το συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων, εξαρτάται από τις πιέσεις και τους αγώνες των κοινωνικών ομάδων, εξαρτάται από τις πιέσεις ειδικότερα -που μας αφορά εμάς- των κοινωνικών κινημάτων.

Ας προσέξουμε το εξής: Εάν δεν υπήρχαν οι αγώνες των ανέργων στη Γαλλία, εάν δεν υπήρχαν οι ευρωπορείες και άλλες μορφές κινητοποίησης κοινωνικών και οικολογικών κινημάτων, εάν δεν υπήρχαν οι πιέσεις της κοινωνικής και της πολιτικής Αριστεράς, θα υπήρχαν, αγαπητοί κύριοι συνάδελφοι, έστω αυτά τα δειλά βήματα, που πολλοί σημειώσατε, είτε αυτό λέγεται αναφορά στην απασχόληση είτε λέγεται αναφορά στη βιώσιμη ανάπτυξη είτε οτιδήποτε άλλο; Πιστεύω ότι πρέπει να έχουμε όλοι το θάρρος να αναγνωρίσουμε ότι οι πιέσεις των κοινωνιών είναι ένας παίχτης μέσα στα δρώμενα στην Ευρώπη, μέσα στο παιχνίδι της διαπραγμάτευσης.

Γι' αυτό εμείς επιμένουμε ότι η Ευρωπαϊκή Ενοποίηση θα οικοδομείται σε σταθερό έδαφος και θα αποκτά κοινωνικό περιεχόμενο, στο μέτρο που θα είναι αποτέλεσμα της παρέμβασης των ιδίων των λαών, των ιδίων των εργαζομένων.

Υπάρχει και μία τρίτη διάσταση: Η Συνθήκη που καλούμαστε τώρα να επικυρώσουμε, υπογράφηκε τον Οκτώβριο του 1997. Συζητήθηκε πριν το 1997. Ο Αντιπρόεδρος του Κοινοβουλίου, ο Έλληνας Ευρωβουλευτής κ. Αναστασόπουλος, την χαρακτήρισε - και σωστά- μία παρωχημένη Συνθήκη. Ήδη σε όλην την Ευρώπη έχουν ανοίξει και συζητούνται νέα προβλήματα πέρα από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Ο ίδιος ο κύριος Πρωθυπουργός μας περιέγραψε εδώ ότι τα ακανθώδη προβλήματα είναι μπροστά μας. Μπροστά μας θα βρούμε το πρόβλημα των πόρων, μπροστά μας θα βρούμε το πρόβλημα των θεσμικών ρυθμίσεων, μπροστά μας είναι η μετάβαση από τη ρητορική για την απασχόληση και την αειφόρο ανάπτυξη σε πολιτικές απασχόλησης και αειφόρου ανάπτυξης και μπροστά μας είναι το τεράστιο πρόβλημα της ΚΑΠ, της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής και όλα τα άλλα.

Άρα για μια ακόμη φορά, πρέπει να αναγνωρίσουμε αυτοκριτικά, αν και η κύρια ευθύνη ανήκει στην Κυβέρνηση, ότι διαχειριζόμαστε το παρελθόν αντί να συζητάμε για τη διαμόρφωση του μέλλοντος. Αυτό πρέπει να αλλάξει. Εμείς

το είπαμε και στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής. Η συζήτηση που κάνουμε σήμερα θα είχε νόημα και ενδεχομένως και κάποιο πρακτικό αποτέλεσμα, αν γινόταν πριν την τελική μορφοποίηση της Συνθήκης του Άμστερνταμ.

Εμείς καλούμε τους εργαζόμενους, τις ευρύτερες δυνάμεις της Αριστεράς και της Οικολογίας, διότι εκεί νοιώθουμε ότι μπορούμε να απευθυνθούμε με μεγαλύτερη άνεση, να αναζητήσουμε τρόπους και δρόμους που θα καταστήσουν πιο ενεργητική και αποτελεσματική την παρέμβασή μας στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Και στην κατεύθυνση αυτή εμείς θεωρούμε θετικό και θέλω να το αναφέρω, να το μάθει ο λαός ότι ήδη δεκατρία κόμματα της Αριστεράς και της Οικολογίας σε όλην την Ευρώπη, μαζί και ο Συνασπισμός, έχουμε συνδιαμορφώσει και συνυπογράψει μία έκκληση για ένα νέο δρόμο για την ευρωπαϊκή οικοδόμηση.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ: Ναι αλλά όλοι αυτοί καταψηφίζουν το Άμστερνταμ!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ: Ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις, σύντροφέ μου, είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα Γαλλίας, είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα Πορτογαλίας, είναι αριστερές και οικολογικές δυνάμεις από την Ολλανδία και άλλες χώρες. Με όλες αυτές, λοιπόν, τις δυνάμεις με τις οποίες δεν ταυτίζομαστε, εμείς βρήκαμε ένα πλαίσιο κοινό, ένα πλαίσιο που επιτρέπει σε κάποιον να ψηφίσει "κατά", σε άλλον να ψηφίσει "παρών". Έχουμε όμως ένα πλαίσιο, που μας καλεί σε αγώνα για μια άλλη Ευρώπη. Και πραγματικά θα ήθελα να καταλάβω τη θέση του Κ.Κ.Ε. απέναντι σ' αυτήν την προοπτική.

Εμείς θα αγωνιστούμε με συνέπεια, ώστε αυτή η λογική, λογική αγωνιστικής παρέμβασης στα δρώμενα και όχι παθητικής αποδοχής ή άκριτης απόρριψης των πάντων, αυτή η λογική να ενισχυθεί και πιστεύουμε ότι αυτό θα συμβεί και στις επερχόμενες ευρωεκλογές.

Σ' ό,τι αφορά το ειδικότερο περιεχόμενο της Συνθήκης του Άμστερνταμ, σ' αυτό αναφέρθηκαν ήδη αρκετοί ομιλητές του Συνασπισμού στην Αίθουσα αυτή.

Επιτρέψτε μου να σχολιάσω σύντομα ορισμένες απόψεις που διατυπώθηκαν εδώ μέσα. Ένας συμπαθέστατός μου Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, είπε ότι δεν καταλαβαίνει γιατί ο Συνασπισμός δεν επικυρώνει τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Αλλά η απάντησή μας είναι απλή: Όπως θυμούνται όσοι ήταν εδώ στη Βουλή, τις ομιλίες όλων των Βουλευτών τότε του Συνασπισμού, θα θυμούνται ότι αμέσως μετά τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, εμείς διατυπώσαμε συγκεκριμένες προτάσεις για ριζική μεταρρύθμιση της Συνθήκης. Και οι κυριότερες προτάσεις αυτές αγνοήθηκαν. Δεν υιοθετήθηκαν από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Άρα είναι συνεπής η στάση διαχρονικά. Η αντίφαση όμως υπάρχει στην Αίθουσα αυτή και πρέπει να ζητηθεί αλλού. Το ερώτημα δεν είναι γιατί εμείς δεν επικυρώνουμε. Το ερώτημα είναι, γιατί εσείς, κύριοι συνάδελφοι, επικυρώνετε μία Συνθήκη την οποία έχετε υποβάλει, πολλοί Βουλευτές του Π.Α.Σ.Ο.Κ. και της Νέας Δημοκρατίας, σε καταλυτική κριτική.

Η κριτική που κάναμε εμείς του Συνασπισμού στη Συνθήκη, η κριτική που έκανε το Δ.Η.Κ.Κ.Ι. ή το Κ.Κ.Ε., χωριά μπροστά σε καταλυτικές κριτικές που άκουσα από Βουλευτές του Π.Α.Σ.Ο.Κ. και από Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας.

Εδώ φάνηκε, λοιπόν, καθαρά ότι, αν οι Βουλευτές ψήφισαν χωρίς κομματικές πειθαρχίες ή άλλους καταναγκασμούς, η στάση του Συνασπισμού ενδεχομένως θα υιοθετείτο από ένα πολύ μεγάλο αριθμό Βουλευτών.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Δεν νομίζω.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ: Υποθετικό το "δεν νομίζω".

Διατυπώνεται και η άποψη ότι όποιος τάσσεται υπέρ του ευρωπαϊκού προσανατολισμού της χώρας μας, όποιος, για να υποδηλώσει αυτόν τον προσανατολισμό ενδεχομένως, ψήφισε τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, κατά κάποιο τρόπο έχει κάνει αρραβώνα - μάλλον γάμο- δεσμεύεται εφ' όρου ζωής να ψηφίζει όλες τις επόμενες Συνθήκες που θα έλθουν. Αυτή η αντίληψη, να μου επιτρέψετε να πω είναι παράλογη και μπορεί να αποδειχθεί και

εθνικά επιζήμια κάποια στιγμή.

Για μας ευρωπαϊκός προσανατολισμός σημαίνει κριτική στάση απέναντι στα δρώμενα και αξιολόγησή τους με βάση τις δικές μας απόψεις για την ευρωπαϊκή ενοποίηση. Και αν πρέπει κάποιος να δώσει λογαριασμό, επιτρέψτε μου να πω, κύριοι συνάδελφοι, ότι δεν είμαστε εμείς.

Σας καλώ όχι ατομικά τον καθένα, αλλά ως μέλη συλλογικών υποκειμένων να αναρωτηθείτε: Τι υποσχεθήκατε στον ελληνικό λαό, μετά το Μάαστριχτ, ότι θα γινόταν στο Άμστερνταμ και τι έγινε; Πού είναι τα κριτήρια τα δεσμευτικά για την απασχόληση; Πού είναι ο οικολογικός επανακαθορισμός των πολιτικών της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Πού είναι η αύξηση των ιδίων πόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του προϋπολογισμού του κοινοτικού;

Πού είναι τα ελλείμματα, που και σήμερα ακούσαμε ότι παραμένουν; Ελλείμματα δημοκρατικά, κοινωνικά, οικολογικά;

Πού είναι η αμυντική θωράκιση και αυτοτέλεια της Ευρώπης;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να συνηθίσουμε όλοι στην ιδέα ότι η εποχή της μονόδρομης σκέψης ανήκει στο παρελθόν. Ότι κάθε βήμα προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση, θα γίνεται, περισσότερο απ' ό,τι ως τώρα, αντικείμενο σκληρής κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης. Αυτό συμβαίνει ήδη στην καρδιά της Ευρώπης. Θα γίνει και σε μας.

Μια δεύτερη παρατήρηση αφορά τη σκοπιά της κριτικής, που ήδη κάποιος συνάδελφος σημείωσε. Εμείς δεν ασκούμε κριτική μόνο στα αποτελέσματα της διακυβερνητικής, ποιοι ήταν οι στόχοι, τι επιτύχαμε, που μας είπε ο Πρωθυπουργός. Εμείς -θα θυμίζω- είχαμε διαφωνήσει και με την ατζέντα της διακυβερνητικής. Εμείς είχαμε πει από τότε ότι αντικείμενο διαπραγμάτευσης πρέπει να είναι και τα κριτήρια του Μάαστριχτ, η μονεταριστική λογική του όλου οικοδομήματος. Αυτός ο μονεταριστικός στενός προσανατολισμός, όχι μόνο δεν τέθηκε προς διαπραγμάτευση, αλλά ενισχύθηκε τα χρόνια αυτά. Ενισχύθηκε με το σύμφωνο σταθερότητας. Ενισχύθηκε με το καταστατικό της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας "το βαρύ χέρι του Ευρωπαϊκού τραπέζι", που έλεγε τότε ο μακαρίτης Παπανδρέου. Το βαρύ χέρι αυτά τα χρόνια δεν έγινε ελαφρύτερο, κύριοι συνάδελφοι.

Η κριτική μας, λοιπόν, δεν είναι μαξιμαλιστική, ότι θέλουμε πολλά και έγιναν λίγα. Η κριτική μας δεν αφορά την ποσότητα, αλλά την ποιότητα της ευρωπαϊκής οικοδόμησης. Είναι μία κριτική από τη σκοπιά μιας Ευρώπης κοινωνικής, δημοκρατικής, οικολογικής.

Ορισμένοι ταυτίζουν αυτήν την κριτική άλλοτε με αντισυνταγματικό και άλλοτε με ευρωσκεπτικισμό. Να μου επιτρέψετε να πω ότι όλα αυτά δείχνουν έλλειψη επιχειρημάτων και αδυναμία αναγνώρισης της πραγματικότητας.

Και η πραγματικότητα στην Ευρώπη αλλάζει. Η ηγεμονία των νεοφιλελεύθερων ιδεών και δογμάτων δεν είναι πια αδιαφιλονίκητη. Σε όλην την Ευρώπη έχουμε μία αναζωογόνηση του κριτικού πνεύματος και ενδυνάμωση της θέλησης για αλλαγή των στενών νομισματικών προσανατολισμών της. Δεν υπάρχει μόνον η Ευρώπη της συντήρησης. Δεν υπάρχει μόνον η Ευρώπη μιας ιδεολογικά αμήχανης σοσιαλδημοκρατίας. Υπάρχει και η Ευρώπη των δυνάμεων της εργασίας, της οικολογίας και του πολιτισμού, που αγωνίζεται, για να υπάρξει μία στροφή στον τρόπο που οικοδομείται η Ευρώπη και στις πολιτικές που εφαρμόζονται στην Ευρώπη.

Σε αυτό το ρεύμα ιδεών, κινημάτων και πρωτοβουλιών θέλει να ανήκει ο Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου. Μας λένε: "Δεν είστε πλειοψηφικό ρεύμα." Δεν είμαστε πλειοψηφικό ρεύμα. Θα γίνουμε. Αλλά δεν μπορείτε να το αγνοείτε. Και δεν μπορείτε, κάθε αντίθετη άποψη και κάθε κριτική, να την ντύνεται με διάφορα επίθετα, για να καλύψετε τη δική σας αδυναμία.

Η Ευρώπη των, χρόνια, ανέργων, των απροστάτευτων μεταναστών, των άστεγων, των κοινωνικά αποκλεισμένων, των πολύμορφων ανισοτήτων, είναι τμήμα της υπαρκτής Ευρώπης. Και μας υποδηλώνει την τεράστια απόσταση που υπάρχει ανάμεσα στην Ευρώπη που θέλουμε και στην Ευρώπη που έχουμε. Και μας προειδοποιεί ακόμη ότι, για να υπάρξει πρόοδος, πρέπει η αξία της αλληλεγγύης να έρθει στο κέντρο

της πολιτικής ζωής, ως ιδιότητα του κάθε πολίτη.

'Ακουσα με έκπληξη -και πρέπει να αφιερώσω κάποια δευτερόλεπτα- την τοποθέτηση της κ. Αλέκας Παπαρήγα, Γενικής Γραμματέως του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας. Διέγραψε τα πάντα. Ζοσπέ και Ντ' Αλέμα, τίποτε. Δεκατρία αριστερά κόμματα που υπογράψαμε την κοινή έκκληση, τίποτε. Ακόμη και απέναντι σε επιστήμονες που ακολουθούν την κενύσιανή θεωρία. Είμαστε, ως Αριστερά, αντίθετοι ακόμη και σε επιστημονικές αναζητήσεις; Πραγματικά, δεν κατανοώ αυτήν τη λογική.

Και πιστεύω ότι η εποχή μας θέτει ένα πολιτικό κενό, που αφορά και εμάς και άλλες δυνάμεις. Στην Ευρώπη πρέπει να υπάρξει ένας φορέας πολιτικός, ο οποίος όχι απλώς θα συνδιαχειρίζεται μέσα στα νεοφιλελεύθερα πλαίσια, αλλά πρέπει να γίνει ο φορέας μιας εναλλακτικής προς τον νεοφιλελευθερισμό πολιτικής.

Πιστεύουμε ότι αυτό το δίλημμα διαπερνά σήμερα τις πολιτικές δυνάμεις και ακριβώς, θεωρούμε ότι η ενίσχυση σήμερα των κοινωνικών χαρακτηριστικών της Ευρώπης, περνάει μέσα από την ενίσχυση των κοινωνικών και των κινηματικών χαρακτηριστικών και του ριζοσπαστισμού της ίδιας της Αριστεράς. Στο αίτημα αυτό ο Συνασπισμός προσπαθεί να ανταποκριθεί. Σας ευχαριστώ.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Πέρασαν δύο μέρες και μόνο δεκατρείς Βουλευτές έχουν μιλήσει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο κύριος Υπουργός έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών): Αγαπητοί συνάδελφοι, να με συγχωρέσετε γιατί ξέρω ότι αναμένουν μετά από πολλές ώρες να πάρουν οι Βουλευτές το λόγο. Θα δώσω μόνο δύο απαντήσεις, που νομίζω ότι είναι σημαντικές.

Πρώτα απ'όλα θα ήθελα να αναφερθώ στην αναφορά της κ. Κατσέλη που νομίζω ότι ήταν ιδιαίτερα σημαντική γιατί ανέδειξε μια πτυχή της Συνθήκης που άλλοι δεν ανέδειξαν, ότι δηλαδή πρέπει να αποτιμηθεί αυτή η Συνθήκη, όχι απλώς, από το τι πήραμε και τι δώσαμε, αλλά και από το ποιες είναι οι προκλήσεις προσαρμογής της ελληνικής διοίκησης, αλλά και της ελληνικής κοινωνίας για την υλοποίηση αυτής της Συνθήκης.

Ουσιαστικά αυτή η Συνθήκη ανεβάζει τον πήχυ προς το δημοκρατικότερο, προς το κοινωνικότερο, προς το σεβασμό του περιβάλλοντος, απέναντι στις διακρίσεις και το ρατσισμό και αυτό είναι μια πρόκληση, ώστε να μπορέσουμε και εμείς να αντιμετωπίσουμε θέματα, όπως την ισότητα, τα ανθρωπίνια δικαιώματα, το σεβασμό των δικαιωμάτων και την παρουσία μειονοτήτων στη χώρα μας, της μουσουλμανικής παραδείγματος χάρη, μειονότητας, μ'έναν τρόπο που πραγματικά θα είναι στα πλαίσια, όχι μόνο τα ευρωπαϊκά, αλλά θα αποτελέσει το παράδειγμα για ολόκληρη τη βαλκανική χερσόνησο, κάτι που βεβαίως, ήδη προωθούμε.

'Αρα, λοιπόν, είναι μια πάρα πολύ σημαντική διάσταση που θεωρώ ότι θα αποτελέσει ένα βασικό στοιχείο και της ενημέρωσης, όχι μόνο των πολιτών, αλλά και όλων των υπηρεσιών για τις απαραίτητες διαδικασίες προσαρμογής. Και αυτά βεβαίως, δεν είναι απλώς λόγια, γιατί άκουσα την κ. Παπαρήγα να λέει ότι είναι λόγια αυτά. 'Όχι, δεν είναι λόγια, γιατί η ενσωμάτωση του κοινωνικού πρωτοκόλλου σημαίνει ότι είναι ένα κοινοτικό κεκτημένο, άρα, λοιπόν, και τα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θα έχουν έλεγχο επί της εφαρμογής αυτού του πρωτοκόλλου και των άλλων άρθρων της Συνθήκης, όπως παραδείγματος χάρη, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Θα ήθελα να πω δύο λόγια μόνο γι'αυτό που ειπώθηκε για την Κύπρο.

Δεν δέχομαι, αγαπητοί συνάδελφοι, τη λογική της μοιρολατρίας που άκουσα από πάρα πολλούς. Δηλαδή, τα λόγια της μιζέριας και τα λόγια μιας παθητικής αποδοχής κάποιων δήθεν τελεσμένων και της προφητείας της καταστροφής.

Δεν δέχομαι επίσης και το είπα και χθες ότι κάποιιοι στην Αντιπολίτευση για να κάνουν κριτική απέναντι στην Κυβέρνηση,

υιοθετούν ως βάσιμα τα επιχειρήματα του αντιπάλου μας, σε σχέση με τα έξι μίλια ή τις γκρίζες ζώνες ή τις βραχονησίδες και ούτω καθ'εξής.

Να πω έναν τελευταίο λόγο για την Κύπρο.

Οι Τουρκοκύπριοι έχουν μια μεγάλη ευκαιρία. Μια ευκαιρία πράγματι, να μπουν την Ευρωπαϊκή Ένωση, μια ευκαιρία πράγματι, να γίνουν γέφυρα μεταξύ Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας, μια ευκαιρία πράγματι, να αναβαθμίσουν τα δικά τους τα ανθρωπίνια δικαιώματα που θα προστατεύονται μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και που σήμερα δεν προστατεύονται με τον κατοχικό στρατό της Τουρκίας. Όμως, εάν αρνούνται...

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ: Αρνούνται. Πιστεύετε ότι θα γίνει τίποτα;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών): Αφήστε με να τελειώσω. Ακριβώς, αυτό ήθελα να πω, αγαπητέ σύνναδελφε.

Συμφωνούμε, νομίζω ότι εάν αρνηθούν αυτήν την ευκαιρία, η Κύπρος θα προχωρήσει χωρίς αυτούς και θα ενταχθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως Κυπριακή Δημοκρατία. Και βεβαίως έχουμε και προηγούμενο. Υπάρχει και η Γερμανία η οποία εντάχθηκε και όταν πια λύθηκε το πρόβλημα, αυτομάτως εντάχθηκε το ανατολικό κομμάτι της Γερμανίας με τις συνθήκες, με τους νόμους που είχαν προσδιοριστεί από τη διαπραγμάτευση τότε.

Θέλω τέλος να αναφερθώ σε ό,τι αφορά την ΟΝΕ και τη διεθνή οικονομία, γιατί εδώ υπάρχει μια ευκολία ευρωλαγνείας από τη μια μεριά και ευρωάρνησης από την άλλη. Ακούω αυτά τα διχαστικά για την Ευρώπη, τα διλήμματα αυτά για την Ευρώπη, τα οποία εγώ θεωρώ ότι δεν βοηθούν στο να κατανοήσουμε πραγματικά τι γίνεται στην Ευρώπη. Δεν είναι μαύρα ή άσπρα τα πράγματα.

Η Ευρώπη τουλάχιστον από τη δική μου εμπειρία, είναι ένα συνεχής αγώνας για ιδανικά, για τα εθνικά μας συμφέροντα, για τα συμφέροντα αν θέλετε όλων των λαών της Ευρώπης. Σ' αυτόν τον αγώνα, σαφώς, γίνονται συγκρούσεις, συνθέσεις και υπάρχουν διαφορετικές απόψεις.

Σε ό,τι αφορά την Κεντρική Τράπεζα, διαφωνούσαμε εμείς ως σοσιαλιστική Κυβέρνηση και ως σοσιαλιστές με το να μην υπάρχει ένας πολιτικός έλεγχος. Εμείς δώσαμε μάχη στο πρόσφατο Σύμφωνο Σταθερότητας, μαζί με το Λεονάρ Ζοσπέν, ώστε να υπάρξει εκ μέρους του ECOFIN ο πολιτικός σχεδιασμός και έλεγχος σε ό,τι αφορά την Κεντρική Τράπεζα. Δεν είναι ο ιδανικός που έχει περάσει στο Σύμφωνο Σταθερότητας, αλλά είναι τουλάχιστον ένα βήμα καλύτερης.

Σε ό,τι αφορά την πρόσφατη κρίση στη διεθνή οικονομία που ανέφεραν μερικοί ομιλητές, για να δούμε ποιος ήταν ο ρόλος της Ευρώπης και της διαδικασίας της ΟΝΕ, θα πω ότι πρώτα απ'όλα υπάρχει η θεωρία ότι η διεθνής κρίση στην Ασία, στη Ρωσία, στη Βραζιλία αφορά τις ίδιες τις χώρες, δηλαδή ότι δεν υπήρχε διαφάνεια, δεν υπήρχε δημοκρατικός έλεγχος, υπήρχαν υπερβολικές επενδύσεις σε προβληματικές επιχειρήσεις, υπήρχε πελατειακή σχέση για το επενδυτικό κεφάλαιο με τραπεζίτες και πολιτικούς και επίσης μεγάλη διαφθορά, άρα επενδύσεις σε τομείς που δεν είχαν σημαντικά κέρδη και κάποια στιγμή αυτό το "μπαλόνι" θα ξεφούσκωνε.

Θεωρώ όμως ότι αυτή ήταν απλώς η αφορμή, διότι δεν μπορεί παρά να καταγγελθεί ότι η αχαλίνωτη διεθνής αγορά είναι εκείνη που κάποια στιγμή θα ισοροπηθεί υπέρ μιας ομαλής προόδου της οικονομίας διεθνώς. Αυτός ο μύθος έχει σπάσει και δεν είναι λόγια ενός σοσιαλιστή που σας μιλάει αυτήν τη στιγμή, αλλά τα λέει και ένας πολύ γνωστός καπιταλιστής ο Τζώρτζ Σόρος, ο οποίος μιλά για την τεράστια κρίση του καπιταλισμού.

Αυτό το οποίο αναδείχθηκε από αυτήν την κρίση είναι ότι η αχαλίνωτη λειτουργία της αγοράς επέτρεψε, με τη μετακίνηση των κεφαλαίων, να αναπτυχθούν οικονομίες που είχαν προβλήματα, αλλά ήταν κατά βάση υγιείς και από την άλλη πλευρά, εν μία νυκτί, με την μεταφορά των κεφαλαίων αυτών, μέσω των χρηματιστηρίων, κατέρρευσαν όχι μόνο εταιρείες, αλλά και ολόκληρες οικονομίες.

Τι έκανε όμως η Ευρώπη;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υπουργού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Πρώτα απ'όλα η ΟΝΕ διασφάλισε μία σταθερότητα. Η Ελλάδα ήταν μέσα σ'αυτό το πλαίσιο σταθερότητας, διότι ήταν μέσα στο μηχανισμό διασφάλισης των ισοτιμιών και απέτρεψε τη λειτουργία κάποιων κερδοσκοπών στη διεθνή οικονομία, διατηρώντας το νόμισμά μας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Παρακαλώ, τελειώστε, κύριε Υπουργέ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών): Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Δεύτερον, η Ευρώπη σήμερα έχει ζητήσει να υπάρξουν ρυθμίσεις στη διεθνή οικονομία, ώστε να μην υπάρχει η εύκολη κερδοσκοπική λειτουργία της κίνησης των κεφαλαίων, σε αντίθεση με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Τρίτον, η ΟΝΕ δημιουργεί ένα αποθεματικό νόμισμα στην Ευρώπη, αντίπαλο αν θέλετε δέος με την Αμερική. Στην Αμερική αυτήν τη στιγμή ως μόνο αποθεματικό νόμισμα εισρέουν τεράστια κεφάλαια στο δολάριο, τα οποία χρησιμοποιούνται για δικές τους επενδύσεις, ενώ με το Ευρώ θα εισρεύσουν ως αποθεματικό νόμισμα στην Ευρώπη, που θα βοηθήσουν στην επενδυτική δραστηριότητα και βεβαίως, αυτά σε ό,τι αφορά το Μάαστριχτ. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ έχει βελτιώσει κατά πολύ το κοινωνικό πρόσωπο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέλος, η Ευρωπαϊκή Ένωση στην Παγκόσμια Οργάνωση Εμπορίου παλεύει για τα εργασιακά και ανθρώπινα δικαιώματα των εργαζομένων στις ασιατικές χώρες, που λόγω της καταλήστευσης του εργατικού δυναμικού, της εκμετάλλευσής του, με βάνουσες πολλές φορές συνθήκες, υπονομεύουν και το κοινωνικό μοντέλο στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και τα δικαιώματά τους δεν προστατεύονται.

Τελειώνοντας, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να απαντήσω στον κ. Σιούφα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Κύριε Υπουργέ, έχετε δικαίωμα δευτερολογίας. Μπορείτε να πάτε στα δεκαπέντε λεπτά, αλλά η παρέμβαση, που μου ζητήσατε, είναι πέντε λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών): Μια φράση, κύριε Πρόεδρε, για να μην κουράσω τους συναδέλφους με μια δευτερολογία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Εν πάση περιπτώσει, φτάσατε τα δέκα λεπτά. Εξαντλείστε τη δευτερολογία σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (Αναπληρωτής Υπουργός Εξωτερικών): Ο κ. Σιούφας έκανε μια ασθενική προσπάθεια να παίξει με δήθεν εσωτερικές αντιθέσεις στο ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Θέλω να τονίσω ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. σήμερα αποτελεί μια συνέχεια της παράδοσης και του Ανδρέα Παπανδρέου, η οποία συνέχεια είναι μια μετεξέλιξη του ΠΑ.ΣΟ.Κ., όπως κάθε κόμμα θα μετεξελίσσεται και μια ανανέωση, όπως κάθε κόμμα χρειάζεται να ανανεωθεί.

Αλλά είτε και κάτι άλλο ο κ.Σιούφας με το οποίο θα συμφωνήσω. Είπε ότι τρέχουν οι σοσιαλιστές πίσω από τους δεξιούς και τους χριστιανοδημοκράτες κάθε φορά στην πολιτική και στην ευρωπαϊκή πολιτική ιδιαίτερα.

Εγώ θα συμφωνήσω με τον κ. Σιούφα. Πράγματι τρέχουμε, κύριοι συνάδελφοι, πίσω από τους χριστιανοδημοκράτες και τους δεξιούς στην Ευρωπαϊκή Ένωση για να κλείσουμε κάποια μεγάλα και σημαντικά κενά που αφήσατε εσείς στο οικοδόμημα της Ευρώπης. Ευχαριστώ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Πάντως το οικοδόμημα εμείς το φτιάξαμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο κ. Βερυβάκης έχει το λόγο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΡΥΒΑΚΗΣ: Η ευρωπαϊκή κούρσα που ακολούθησε τη συνάντηση των αντιστασιακών οργανώσεων της Ευρώπης μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο που ερευνούσε τρόπους με

τους οποίους δεν θα ξαναέπεφτε η Ευρώπη σε πολέμους, και που έγινε πριν πενήντα δύο χρόνια, η Συνθήκη της Ρώμης που έγινε πριν σαράντα δύο χρόνια, ουσιαστικά αυτή συνεχίζεται. Είμαστε πράγματι σε μία αναζήτηση της μοίρας της Ευρώπης μέσα από ένα αγωνιώδες ενοποιητικό εγχείρημα που είναι μοναδικό. Δεν έχει προηγούμενο, γιατί ποτέ στο παρελθόν δεν υπήρξε απολύτως όμοιο πείραμα. Η αμερικανική συμπολιτεία, η αυστραλιανή, η καναδέζικη ομοσπονδία δεν είχαν την αυτή ιστορία και τον ίδιο πολιτισμό. Ήταν εντελώς διαφορετικές περιπτώσεις.

Παρόμοια, συνεπώς, εγχειρήματα δεν υπάρχουν στην ιστορία. Γι'αυτό πρέπει κανείς να προσεγγίσει με γνώση, τόλμη και φαντασία το εγχείρημα και να το δει από όλες τις πλευρές.

Η πρώτη παρατήρηση που θέλω να κάνω είναι ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δύο φάσεις: Η πρώτη φάση, η της ΕΟΚ, ήταν εύκολη, η δεύτερη φάση, η της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι δύσκολη. Δεν κατάλαβαν ίσως πολλοί γιατί διολισθήσαμε, ότι αλλάξαμε ποιότητες, όχι απλώς μεγέθη. Η ΕΟΚ μεταχειριζόταν διαφορετικά μεθοδολογικά και ιστορικά εργαλεία. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει εδώ την αποστολή να ενώσει ανθρώπους, κοινωνίες, κράτη. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο τώρα βρισκόμαστε μπροστά σε νέες δυσκολίες.

Συχνά λέγεται ότι η επίλυση των διεθνών διαφορών για τη διευθέτηση των κρατικών προβλημάτων, έχει μπροστά της δύο τρόπους: Πόλεμο ή διαπραγμάτευση. Εγώ, για την εποχή μας, αμφιβάλλω και αντιλέγω, αλλά εν πάση περιπτώσει για το ευρωπαϊκό ενοποιητικό εγχείρημα είναι βέβαιο ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο. Αφού, λοιπόν, αποκλείουμε τον πόλεμο και πάμε στη διαπραγμάτευση, οδηγούμεθα στους συμβιβασμούς.

Γι'αυτό το Μάαστριχτ δεν είναι ένας, αλλά πολλοί συμβιβασμοί. Το Μάαστριχτ δεν ακουμπά μόνο σε μία ιδέα. Δεν έχει μόνο ένα σχέδιο. Δεν διαθέτει ενιαία αρχιτεκτονική. Αποτελεί οικοδόμημα με πολλές λύσεις της στιγμής, με πολλά μπαλώματα της ώρας. Δεν διαθέτει μία δομή. Δεν έχει μόνο ένα θεμέλιο, δεν στηρίζεται σε μία μόνο αντίληψη. Εξάλλου εξακολουθεί να χτίζεται. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, όταν κάποιος προσεγγίζει το Μάαστριχτ ή τις εξελίξεις μετά το Μάαστριχτ, πρέπει να κοιτάει κατάματα την πολιτική και την ιστορία.

Το Άμστερνταμ και τα Συμβούλια Κορυφής που ακολούθησαν τους δεκαπέντε μήνες προετοιμασίας και τους είκοσι μήνες συζητήσεων κατάρτισης και συνεννοήσεων, νομίζω ότι έπεισαν τους πάντες, συντηρητικούς και προοδευτικούς. Και τους έκαναν να αντιληφθούν ότι τα οικονομικά διακυβεύματα, τα οποία αποτελούσαν την πρώτη φάση της ιστορίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της ΕΟΚ, δεν μπορούν να σταθούν πια άλλο. Χρειάζονται κοινωνικά και πολιτικά διακυβεύματα, προκειμένου να σταθεί στα πόδια της.

Μετά την Ευρώπη των έξι, των εννιά, των δώδεκα, των δεκαπέντε, που δημιούργησε το γνωστό οικονομικό γίγαντα και τον πολιτικό νάνο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που γνωρίζουμε, όλοι συνομολογούν ότι υπάρχει ανάγκη κάποιας κοινωνικής διάστασης.

Και το ερώτημα είναι: Αυτό ήρθε μόνο του; Ήρθε από θεία επιφώτιση; Το εμπνεύστηκαν οι θεόπνευστες ηγεσίες; Το ανακάλυψαν ξαφνικά οι τραπεζίτες ή οι τεχνοκράτες ή οι γραφειοκράτες; Όχι. Πέρασε μέσα από τις γιγάντιες κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις των φτωχών ευρωπαϊκών μαζών, που ο μονόδρομος του Μάαστριχτ καθημερινά τις καθιστούσε φτωχότερες και μεγαλύτερες και οι λαοί ζητούσαν επιτέλους και ένα κοινωνικό πρόσωπο.

Ποια ήταν η αιτία της στροφής ή αυτού του δειλού εγχειρήματος; Η αντίσταση και η διαμαρτυρία των ευρωπαϊκών μαζών, που τρώαζε τους συντηρητικούς, αλλά και τους προοδευτικούς δημιούργησε νέους συσχετισμούς στην πολιτική σκηνή των ευρωπαϊκών κρατών και εξανάγκασε το κατεστημένο των κομμάτων και των κυβερνήσεων, ιδιαίτερα των τραπεζών, του πλούτου, των χρηματιστηρίων, να σκεφθούν ότι δεν μπορούν να πάνε χωρίς ένα κάποιο κοινωνικό πρόσωπο με κάποια κοινωνική εμφάνιση στο μέλλον.

Στην κούρσα που σημειώθηκε συνειδητοποιήθηκε σταδιακά πως λύσεις απόλυτα οικονομικές, χωρίς την παράλληλη

αναγνώριση κάποιου κοινωνικού και πολιτικού στοιχείου, δεν μπορούν να οδηγήσουν την κούρσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πέρασε η ΕΟΚ, πέρασαν οι μεθοδεύσεις της ΕΟΚ. Μόνο συνεπώς πολιτικές λύσεις, που δεν αγνοούν τα αδυσώπητα οικονομικά, τεχνολογικά και επιστημονικά δεδομένα, βεβαίως, όμως, ανοίγουν το δρόμο σε πολιτικές λύσεις, μπορούν να σταθούν στο μέλλον, εάν θέλει η Ευρώπη να πάει κάπου.

Μετά το Μάαστριχτ ιδιαίτερα μετά την κούρσα για την ΟΝΕ και το ευρώ, αλλά αν θέλετε ακόμα και μετά από αυτό που διαφαίνεται σαν η μεταευρώ Ευρώπη, οι λαοί έχουν καταλάβει καλά -και γι'αυτό από εδώ και πέρα κανείς δεν μπορεί να τους βάλει στη γωνιά- ότι αυτή η ιστορία αφορά τη ζωή τους.

Οι κοινωνικές αποδοχές, οι απορρίψεις των πολιτικών αποφάσεων, λοιπόν, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να παίρνουν καθημερινά την έγκριση του ευρωπαίου πολίτη, όχι γιατί πρέπει να είναι ενημερωμένος, όχι γιατί πράγματι δεν χρειάζεται μία καινούρια διδασχά, αλλά γιατί υφίσταται τις συνέπειες όλων των αποφάσεων πάνω του. Παίρνει πάνω στην καμπούρα του όλα τα δεινά των λάθους αποφάσεων, οι οποίες εν τω μεταξύ γίνονται σε κάποια κλειστά συμβούλια για λογαριασμό του ίδιου.

Ξέρετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η ανθρώπινη ιστορία γνωρίζει και αναγνωρίζει στην εξουσία να ανήκει η πρώτη λέξη. Στην ανάγκη, όμως, πάντα ανήκει η τελευταία. Δεν αποφασίζει μόνο η δύναμη, συναποφασίζει και η ανάγκη. Το Μάαστριχτ και το Άμστερνταμ μαρτυρούν του λόγου το αληθές. Η οικονομία κέρδισε τον πρώτο γύρο, η κοινωνία διεκδικεί τον τελευταίο. Διεκδικούν επίσης και οι λαοί πολιτικές αποφάσεις.

Το ερώτημα που μπαίνει, λοιπόν, είναι το εξής: Εντάξει, μπήκαμε στην κοινωνική Ευρώπη; Όχι βεβαίως. Όμως το σήμα δόθηκε. Δεν μπορεί κανείς πια να πάει πίσω, διότι η ανάγκη νίκησε την εξουσία. Και εδώ εννοώ όλες τις κυβερνήσεις όλων των κρατών, οι οποίες πράγματι ακολούθησαν το νεοφιλελεύθερο πρότυπο και το νεοφιλελεύθερο δρόμο. Αυτό πρέπει να το αναγνωρίσουν θαρραλέα όσοι μέχρι σήμερα είπαν ή αισθάνθηκαν σοσιαλιστές ή κομμουνιστές.

Και τι έγινε; Το πρώτο το οποίο έγινε είναι ότι άρχισαν ξανά εν μέσω αμχανίας οι ηγεσίες να αναζητούν, να ψάχνουν για κάποιο κοινωνικό πρόσωπο. Και το δεύτερο που έγινε -και προσέξτε, γιατί εδώ υπάρχουν ευθύνες- ήταν να αρχίσει ξαφνικά καθένας να κοιτάει τα δικά του. Ξαναγύρισε το παλιό γερμανικό σύστημα, ο καθένας να πληρώνει τα δικά του. Και τότε τι έγινε; Ο Βορράς αρνήθηκε να πάρει το βάρος του Νότου. Το δίπολο Βορράς-Νότος επανεμφανίζεται δραματικά και πανηγυρικά. Και γι'αυτό έχουν μεγάλη ευθύνη όσοι εν τω μεταξύ δεν εκμεταλλεύθηκαν την Ευρώπη, όταν αισθανόταν μέσα από οικονομικές διαδικασίες ότι μπορούσε να πηγαίνει, ας πω, σε διαδικασίες αλληλεγγύης.

Το γερμανικό σύστημα είπα ότι ξαναεμφανίστηκε. Καθένας καλείται από εδώ και πέρα να πληρώνει τα δικά του, ιδιαίτερα στον κοινωνικό τομέα, ιδιαίτερα στον τομέα της απασχόλησης. Ακούτε να διακηρύσσεται παντού, και στο επόμενο Συμβούλιο Κορυφής θα το δείτε να διαμορφώνεται ότι καθένας, κάθε κράτος θα πληρώσει το δικό του.

Είναι χαρακτηριστικό τι λέει ο Ζοσπέν στη Γαλλία, που υπεραμύνεται το έθνος-κράτος: "Η καρδιά της δημοκρατίας είναι το έθνος. Η μήτρα της κοινωνικής αλληλεγγύης είναι το έθνος. Η μεγάλη και ισχυρή ιδέα που ενώνει όλους τους Γάλλους είναι η πατρίδα". Για να καταλήξει στο ότι η Γαλλία είναι μία αδάμαστη πραγματικότητα, έθνος περήφανο, που αρνείται να διαλυθεί και που θέλει να προχωρήσει σε ένα μέλλον, που θα ελέγχει την τύχη του. Ταυτόχρονα το πρόγραμμα του γαλλικού σοσιαλιστικού κόμματος, δηλαδή ουσιαστικά η συνισταμένη όλων, τι λέει; Είναι αυτοί, οι οποίοι τώρα πάνε για τις ευρωεκλογές. Λένε ότι το έθνος-κράτος είναι μία απαραίτητη πραγματικότητα γι'αυτό έχουμε ανάγκη μιας σύνθεσης ανάμεσα στον αναγκαίο φεντεραλισμό και του σεβασμού των θεμελιικών αρμοδιοτήτων του εθνικού κράτους. Γι'αυτό οι Γάλλοι σοσιαλιστές κρίνουν πως δεν μπορεί να τεθεί θέμα προκήρυξης ενός πανευρωπαϊκού κράτους που θα απορροφήσει

τα παλιά έθνη-κράτη και θα τα υποκαταστήσει πλήρως. Ένα τέτοιο τόλμημα, λένε, είναι επικίνδυνο για το ίδιο το ευρωπαϊκό εγχείρημα. Και αυτό πρέπει ασφαλώς να διασφαφιστεί προς όλους, όπου και να βρίσκονται, όποιοι και να είναι, αυτό που είναι ουσιαστικά η φωνή της ανάγκης, η φωνή του ρεαλισμού.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν έχω χρόνο, αλλά είναι βέβαιο ότι ακόμα η Ευρώπη δεν έχει βρει το δρόμο της. Είναι επίσης βέβαιο ότι μέχρι σήμερα τελικά προσδιορίζονταν οι διαφοροί, όπως τοποθετούνταν απέναντι στην Ευρώπη, ανάλογα με το εάν τυχόν ήταν φιλοσοσπονδιακοί, φιλοδιακυβερνητικοί και τώρα τελευταία αρχίζουν να σκάνε μύτη και να τολμούν οι οπαδοί του τρίτου δρόμου, κάποιοι από αυτούς, οι οποίοι ήταν πάντα με τον ρεαλισμό, οι ευρωρεαλιστές, λοιπόν, οι οποίοι προτείνουν ένωση κρατών και ένωση λαών. Αυτό δεν σημαίνει ομοσπονδία. Αυτό σημαίνει παραπομπή της ομοσπονδίας σε ένα άδηλο μέλλον. Αυτό σημαίνει ουσιαστικά ότι δεν μπορεί αυτήν τη στιγμή να εγκαταλειφθεί το έθνος-κράτος. Δεν είναι δυνατόν να θυσιαστεί αυτό που έχουμε για κάτι που δεν γνωρίζουμε και δεν έχουμε.

Αν θέλετε, ως επικεφαλίδα, θα μείνουμε σε αυτά που έχουμε και δεν θα κυνηγήσουμε κάτι που δεν έχουμε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο κ. Παπαδημόπουλος έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ευθύς εξ αρχής πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν είναι η πανάκεια, δεν δίδει ασφαλώς λύσεις στα τόσα προβλήματα που μαστίζουν τους ευρωπαϊκούς λαούς και ιδιαίτερα το ελληνικό έθνος. Εμείς σαν οπαδοί της σταθεράς προσήλωσης, της θεωρίας δηλαδή προς την ιδέα της Ευρώπης, δεν έχουμε λόγο να μην κυρώσουμε αυτήν τη Συνθήκη.

Η Νέα Δημοκρατία ευθύς εξ αρχής, έκανε αυτήν τη μεγάλη επιλογή και εμείς συνεχίζουμε και λέμε το "ναι" τώρα σε αυτήν τη Συνθήκη. Ωστόσο, όμως, θα πρέπει να κατανοήσουν οι πάντες ότι η Συνθήκη αυτή έχει οπωσδήποτε ελαττώματα, τα οποία θα μπορούσαν ενδεχομένως, αν υπήρχε θέληση από τους διαπραγματευτές, να είχαν αποφευχθεί και να καταλήγαμε σε ένα κείμενο το οποίο θα ήταν πιο παραδεκτό και πιο ωφέλιμο για τους λαούς της Ευρώπης.

Βεβαίως δεν είμαι οπαδός της άποψης -γιατί ακούστηκαν και τέτοιου είδους φωνές εδώ απόψε- ότι μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να έχουμε όλοι την ίδια επιρροή και ότι πρέπει, εν πάση περιπτώσει, όλοι να παίζουμε το ρόλο αυτόν που μας έταξε η αρχική Συνθήκη της Ρώμης, εν συνεχεία η Συνθήκη του Μάαστριχτ και αυτή η Συνθήκη του Άμστερνταμ. Αυτό είναι αστείο.

Αύριο αν υποθεθεί με τη διεύρυνση εισέλθει στην Ευρωπαϊκή Ένωση και η χώρα του Τούσκαν, του Ζάγκρεμπ δηλαδή, η Κροατία, πιστεύει κανείς σοβαρά ότι αυτή η μικρή χώρα αν θέλετε αύριο το κράτος των Σκοπίων ή η Βουλγαρία να έχουν την αυτή ισχύ στη λήψη των αποφάσεων με τη Γαλλία και τη Γερμανία; Αυτά είναι ουτοπία. Τέτοια πράγματα υποστηρίζουν ανέκαθεν στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, αλλά βλέπετε όμως ότι μόνο πέντε-έξι δυνάμεις μπορούν να κανονίζουν τα πάντα και να αποφασίζουν για όλα. Όλοι οι άλλοι χειροκροτούν ή ακολουθούν. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα. Η ακολουθούμε τον πολιτικό ρεαλισμό ή ζούμε στα όνειρα και φυσικά όταν ξυπνήσουμε να μην απογοητευτούμε από την δυσάρεστη ερμηνεία των ονείρων.

Ασφαλώς η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν δίδει απάντηση σε πολύ καίρια θέματα που αφορούν όλους τους λαούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά κυρίως τη χώρα μας.

Πολλοί ενόμισαν ότι με τη Συνθήκη αυτή, θα μπορούσαμε να πετύχουμε μια κοινή εξωτερική πολιτική. Γίνεται αυτό; Και αν ακόμα πετύχουμε ομοσπονδιοποίηση και αν ακόμα προχωρήσουμε στο άλλο σκέλος μετά την ΟΝΕ στην πολιτική ένωση, είναι αστείο να πιστεύει κανείς ότι εκεί θα παίζουν και οι μικρές χώρες τον πρωταρχικό ρόλο τον οποίο θα παίζουν οι μεγάλες χώρες. Δυστυχώς αυτή είναι η μοίρα των μικροτέρων

κρατών, των μικροτέρων εθνών. Δεν θα μπορούν να επηρεάσουν τα πράγματα, όπως πράττουν οι μεγάλες δυνάμεις.

Βεβαίως δεν υπάρχει και κοινή άμυνα. Εμείς θα θέλαμε, διότι πράγματι είμαστε στις εσχατιές της Ευρώπης, είμαστε μια χώρα η οποία περιστοιχίζεται από κράτη, τα οποία έχουν βλέψεις και απειλούν την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας και θα ήταν πολύ λογικό να απαιτούμε να υπάρξει συντομότατα πέραν από την κοινή εξωτερική πολιτική και μια πολιτική κοινής άμυνας, μια πολιτική διαφύλαξης, διασφάλισης των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μάλιστα της Ελλάδας.

Μπαίνει, λοιπόν, το ερώτημα: Όπως έχουν τα πράγματα σήμερα, με το ΝΑΤΟ, με τη Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση, το θεωρείτε πολύ απλό, κύριοι συνάδελφοι αυτό, να έχεις το ΝΑΤΟ, να έχεις τους εθνικούς στρατούς και να ξεφυτρώσει αύριο και ένας στρατός της Ενωμένης Ευρώπης; Μπορεί να γίνει αυτό, αλλά πρέπει να καταρνηθεί το ΝΑΤΟ. Αυτό εξυπακούεται. Είναι δυνατόν να συντηρούμε τρεις διαφορετικούς στρατούς και να επιβάλλουμε τα ίδια μέτρα που θέλουμε για να διασφαλίσουμε την ακεραιότητα των εδαφών των κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Ευχής έργο θα ήταν για μας που έχουμε τα προβλήματα, να είχαμε και στρατό, δηλαδή να είχαμε μηχανισμό επιβολής κυρώσεων σ'αυτούς που διαρκώς τροφοδοτούν την απειλή και έχουν βλέψεις σε βάρος τμημάτων του ελληνικού εδάφους, το γνωστό πρόβλημα με τους Τούρκους, το Αιγαίο, τα νησιά μας κλπ. Άρα, λοιπόν, ούτε αυτό είναι εφικτό.

Συνεπώς για να προσγειωθούμε λίγο, τι επιδιώκουμε; Πάρα πολύ σωστά είπε ο κ. Βερυβάκης, απερχόμενος του Βήματος ότι ή τασόμεθα με την πλευρά αυτών που είναι έτοιμοι να βάλουν το χέρι στη σκανδάλη, δηλαδή να κάνουν πόλεμο ή να καθίσουμε κάτω στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Το δεύτερο θα πράξουμε. Δεν είμαστε κουτοί να πράξουμε το πρώτο. Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να μπούμε σε αυτού του είδους τις διαπραγματεύσεις, πρέπει να είμαστε διαρκώς ανάμεσα στα πόδια των φίλων λαών, κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κράτη τα οποία δεν έχουν τα προβλήματα που έχει η χώρα μας, θέλουν να είναι μέσα σε όλα. Ε, λοιπόν εμείς που έχουμε τόσα προβλήματα, γιατί να θέλουμε να είμαστε απέναντί; Τον παλικαρά θα κάνουμε; Τον έξυπνο, τον δυνατό, τον ισχυρό;

Άρα λοιπόν, εμείς έχουμε κάθε λόγο να είμαστε μέσα στις διαπραγματεύσεις, μέσα στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Πρέπει πάση θυσία να παρακολουθούμε τις εξελίξεις και να προσπαθούμε να επηρεάσουμε με τη δική μας δυνατότητα, όση μας επιτρέπει η πληθυσμιακή μας δυνατότητα, η οικονομική μας αντοχή, η ιστορική μας πορεία, αυτό το ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Άλλως θα μας φάνε οι λύκοι. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Οικονομικά μεγαθήρια από το ένα μέρος, στρατιωτικά από το άλλο. Δηλαδή εμείς πώς θα κινηθούμε ανάμεσα σ'αυτήν την πορεία που χαράσσουν οι άλλοι λαοί της Ευρώπης; Συνεπώς μέσα στην Ευρώπη, "ναι" στο Άμστερνταμ.

Ο κ. Τσοβόλας ακόμα και το ΚΚΕ, είπαν μερικές αλήθειες. Δεν υπάρχει αμφιβολία -δεν σημαίνει ότι όσα λέγονται από την άλλη πλευρά είναι όλα για απόρριψη- αλλά όμως θα έπρεπε τελικώς να στοχεύσουν στην κύρωση της Συνθήκης, που δεν το πράττουν. Και βεβαίως έχουν δίκιο σε ορισμένα πράγματα, όταν είναι τόσο ασαφείς οι ρυθμίσεις που προβλέπονται για την ασφάλεια, για την άμυνα, για την εξωτερική πολιτική, για την απασχόληση, για την κοινωνική αλληλεγγύη κλπ. Ωστόσο όμως, έχουν γίνει αρκετά βήματα προς τα εμπρός και αυτά όλα μας αναγκάζουν να πούμε "ναι" στη Συνθήκη.

Πράγματι επειδή δεν ακούστηκε από άλλους ομιλητές, τι τροποποιεί ακριβώς η Συνθήκη του Άμστερνταμ εγώ τουλάχιστον νιώθω την ανάγκη να απαριθμήσω επί τροχάδην τις αλλαγές που ετέρχονται με αυτήν τη Συνθήκη.

Λέμε ένα σωρό άλλα πράγματα και δεν έχουμε καταλάβει τι αλλάζει με τη Συνθήκη αυτή.

Πρώτα πρώτα με τις αναθεωρούμενες διατάξεις του Μάαστριχτ, έχουμε ενίσχυση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, έχουμε τόνωση της αρχής της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου, που δεν ήταν τόσο ξεκαθαρισμένα στο Μάαστριχτ. Περαιτέρω

έχουμε μια στενότερη συνεργασία για τη λήψη συλλογικών αποφάσεων σε όλα τα ζητήματα που αφορούν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Έχουμε την κοινοτικοποίηση των διαδικασιών σε θέματα που αφορούν τις θεωρήσεις διαβατηρίων, το άσυλο, τη μετανάστευση κλπ. Όλα αυτά ήταν για το Μάαστριχτ πάρα πολύ νεφελώδη.

Περαιτέρω έχουμε ενίσχυση του θεσμού του Ευρωκοινοβουλίου. Θυμάστε ότι παλαιότερα μόνο το Συμβούλιο Υπουργών νομοθετούσε. Όμως άρχισε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να θεσμοθετεί και να αποκτά αρμοδιότητες και σιγά σιγά μπορούμε να πούμε ότι μειώνεται το δημοκρατικό έλλειμμα, αφού στους εκπροσώπους των λαών πηγαίνουν κάποιες ευθύνες.

Στα θέματα της απασχόλησης, πάλι γίνεται εντονότερη μνεία στις διατάξεις της Συνθήκης του Άμστερνταμ και εδώ είναι ένας νεωτερισμός έναντι της Συνθήκης του Μάαστριχτ.

Αλλά και στην ΚΕΠΠΑ: Βεβαίως δεν έχουμε κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας, αλλά όμως έστω και με αυτά τα ευχολόγια σαν πρώτο βήμα, μπορώ να πω είναι ένα ενθαρρυντικό στοιχείο που θα μας οδηγήσει στο μέλλον σε καλύτερες διατυπώσεις τέτοιου είδους ρυθμίσεων.

Τέλος προβλέπεται και το βέτο σε ζωτικά συμφέροντα. Είναι μια σημαντική διάταξη της Συνθήκης του Άμστερνταμ, γιατί κάθε χώρα-μέλος δύναται να προβάλει το βέτο αυτό, όταν θεωρήσει ότι ζωτικά συμφέροντα της χώρας θίγονται.

Κύριε Πρόεδρε, τελειώνω με το περιβάλλον. Φαίνεται ότι κάτι σοβαρό μπορεί να γίνει, αλλά έχουμε πολύ δρόμο να διανύσουμε, γιατί έχουμε δηλητηριάσει τη φύση με τα γεωργικά φάρμακα και ένα σωρό ανθρωπίνες παρεμβάσεις και που θα μπορούσαμε να είχαμε πάρει σκληρότερα μέτρα, ώστε να απαλλάξουμε την κοινωνία από ένα σωρό τέτοιες επιπτώσεις που προσβάλλουν το περιβάλλον και κατ' επέκταση τον ίδιο τον άνθρωπο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Νικόλαος Κατσαρός): Ο Υφυπουργός Εξωτερικών κ. Κρανιδιώτης έχει το λόγο.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (Υφυπουργός Εξωτερικών): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές. Στην παρέμβασή μου αυτή θα ήθελα να θέσω το θέμα της Συνθήκης του Άμστερνταμ στο ευρύτερο πλαίσιο της παρουσίας της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και των νέων προοπτικών της Ευρώπης στο κατώφλι του 21ου αιώνα. Θα ήθελα επίσης να αναφερθώ σε μια ειδικότερη αλλά σημαντική πτυχή της Συνθήκης του Άμστερνταμ, στην Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας. Θα ήθελα επίσης να σχολιάσω κάποιες από τις παρατηρήσεις που διατυπώθηκαν σ' αυτήν την Αίθουσα.

Η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση συνιστά τη μόνη ρεαλιστική επιλογή για τη χώρα. Τη μόνη επιλογή για μια ισχυρή Ελλάδα με σταθερά δημοκρατικούς θεσμούς, οικονομική ανάπτυξη και ευημερία. Στη σημερινή εποχή του νέου διεθνούς συστήματος, οποιαδήποτε άλλη επιλογή, οδηγεί σε μοναχική πορεία στο περιθώριο και την παρακμή και που προφανώς επιθυμούμε το Κομμουνιστικό Κόμμα και το ΔΗ.Κ.ΚΙ.

Σε μια περίοδο που σχεδόν το σύνολο των ευρωπαϊκών χωρών έχει ως βασικό στόχο την ένταξή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι σημαντικό ότι η Ελλάδα έχει κερδίσει μια ιδιαίτερα ισχυρή θέση, κύρος και φωνή στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ως αποτέλεσμα των πολιτικών που έχουμε εφαρμόσει τα τελευταία χρόνια, έχουμε φέρει την Ελλάδα στο κατώφλι της ομάδας των χωρών που συγκροτούν την "ευρωζώνη", στο κατώφλι δηλαδή του ενιαίου νομίσματος, του ευρώ. Η ένταξη στο ευρώ δεν επιδιώκεται απλά για μεταφυσικούς λόγους. Η ένταξη της χώρας στο ευρώ και η νομισματική ένωση γενικότερα αποτελούν πολιτικές επιδιώξεις για να εξασφαλίσουμε απλά και πρακτικά οφέλη για τον Έλληνα πολίτη.

Να αναφέρω ορισμένα: Χαμηλές τιμές και πληθωρισμό, χαμηλά επιτόκια, διαφάνεια στις τιμές, σταθερό οικονομικό περιβάλλον, αυξημένη επενδυτική δραστηριότητα, νέες θέσεις απασχόλησης, μείωση κόστους απόκτησης κατοικίας και πολλά άλλα. Η ένταξη όμως στο ευρώ σημαίνει και μεγαλύτερη ασφάλεια για τη χώρα. Σημαίνει ισχυρή Ελλάδα, που συμμε-

τέχει σε όλα τα κέντρα και τους μηχανισμούς λήψης αποφάσεων.

Αλλά και ως αποτέλεσμα των δικών μας προτάσεων και πρωτοβουλιών εξασφαλίσουμε σημαντικά οικονομικά οφέλη που η Ελλάδα αντλεί σήμερα από την Ένωση. Υπενθυμίζω ότι η χώρα μας εισπράττει οικονομικούς πόρους ύψους 4,5 δισεκατομμυρίων ευρώ από τον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αντιστοιχούν στο 4,6% περίπου του ΑΕΠ της χώρας. Και επειδή αναφέρθηκε από τη Νέα Δημοκρατία ότι υστερούμε στην απορροφητικότητα των πόρων αυτών, θέλω να απαντήσω ότι δεν υστερούμε περισσότερο απ' άλλες χώρες της συνοχής. Είμεθα σε πολύ καλύτερη μοίρα από την Ιταλία, σε πολύ καλύτερη μοίρα απ' ό,τι είναι η Πορτογαλία. Και, βεβαίως, μέχρι το τέλος του δεύτερου Κοινοτικού Προγράμματος Στήριξης θα έχουν απορροφηθεί όλα τα κονδύλια. Δεν θέλω εδώ να αναφερθώ, βεβαίως, στην κακή υλοποίηση του πρώτου Προγράμματος Στήριξης από τη Νέα Δημοκρατία.

Η πολιτική μας είχε ακόμη ως στόχο τη μεγιστοποίηση των ελληνικών συμφερόντων στο πολιτικό πεδίο. Έτσι προσπαθήσαμε και πετύχαμε να ανοίξουμε το δρόμο για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εξέλιξη που πολλοί θεωρούσαν αρχικά ως αδιανόητη. Ακόμη καταβάλαμε προσπάθειες για να προωθήσουμε την ενσωμάτωση των χωρών της βαλκανικής μέσα στον ευρωπαϊκό χώρο, μέσα στις ευρωπαϊκές διαδικασίες και θεσμούς.

Στην ίδια λογική αξιοποιήσαμε τις πολιτικές και δυνατότητες που προσφέρει η Ένωση προκειμένου να διευρύνουμε την επιρροή και την παρουσία της Ελλάδας σε άλλες περιοχές του κόσμου. Η Ελλάδα είναι και χώρα μεσογειακή και βαλκανική και εκεί, και στους δυο αυτούς χώρους, αναπτύσσει πρωτοβουλίες και προωθεί τη συνεργασία.

Κυρίες και κύριοι, όπως γνωρίζετε, η Συνθήκη του Άμστερνταμ κατά την άποψή μας αποτελεί ένα σημαντικό βήμα στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ενοποίησης προς την κατεύθυνση της ανάδειξης του κοινωνικού, δημοκρατικού και πολιτικού χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι η Συνθήκη που επιχειρεί "να πάει" πιο πέρα από τη νομισματική ένωση. Να συμπληρώσει τη λογική και το πρότυπο της νομισματικής ένωσης και του ενιαίου νομίσματος, με ένα αναγκαίο κοινωνικό, πολιτικό και δημοκρατικό περιεχόμενο.

Με τον τρόπο αυτό η Συνθήκη φέρνει στο επίκεντρο της ενοποιητικής διαδικασίας και πολιτικής τον Ευρωπαίο πολίτη και την ευρωπαϊκή κοινωνία. Από την άποψη αυτή η Συνθήκη του Άμστερνταμ μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά πράγματι ένα σημαντικό κείμενο για τη διόρθωση της Συνθήκης του Μάαστριχτ για την Ευρωπαϊκή Ένωση και την κάλυψη των "ελλειμμάτων" ιδιαίτερα στον κοινωνικό και στον δημοκρατικό τομέα.

Βεβαίως η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν αποτυπώνει το επιθυμητό πρότυπο Ευρωπαϊκής Ένωσης που θέλουμε ούτε στον κοινωνικό ούτε στο δημοκρατικό ούτε στον πολιτικό χώρο. Τα "ελλείμματα" εξακολουθούν να είναι σημαντικά και γι' αυτό θα πρέπει να πάμε πολύ "πιο πέρα", στη διαδικασία οικοδόμησης της κοινωνικής και πολιτικής Ευρώπης.

Αλλά η Συνθήκη του Άμστερνταμ συνιστά ένα αξιόλογο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση και από πολιτική και από οικονομική άποψη.

Θα επισημάνω μόνο ορισμένες βασικές καινοτομίες που συνεισφέρει η Συνθήκη του Άμστερνταμ στην ενοποιητική διαδικασία.

Πρώτον, όπως έχει εξάλλου αναφερθεί από πολλούς άλλους συναδέλφους, υπάρχει ένας εντελώς καινούριος τίτλος για την προώθηση της απασχόλησης με θετική δράση από πλευράς Ένωσης, ως συμπληρωματικό κεφαλαίο της Νομισματικής Ένωσης. Με αφετηρία το νέο αυτόν τίτλο επιχειρείται την περίοδο αυτή η εκπόνηση του Συμφώνου Απασχόλησης. Ακόμη, το κοινωνικό πρωτόκολλο με μία σειρά από ρυθμίσεις υπέρ των εργαζομένων, ενσωματώνεται στη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Το Σύμφωνο Απασχόλησης, που πρόκειται να υιοθετηθεί στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της Κολωνίας τον ερχόμενο Ιούνιο, δεν θα είναι ένα κείμενο με ευχολόγια. Θα είναι ένα κείμενο με δέσμη

θετικών μέτρων και παρεμβάσεων στον επενδυτικό, φορολογικό, διαρθρωτικό, εκπαιδευτικό, κοινωνικό τομέα, με στόχο τη δημιουργία απασχόλησης για την καταπολέμηση, δηλαδή, της ανεργίας.

Δεύτερον, εισάγεται η αρχή της "αειφόρου ανάπτυξης" σε όλες τις δράσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενισχύοντας έτσι την "οικολογική, πράσινη διάσταση" της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Τρίτον, πραγματοποιείται ένα ουσιαστικό βήμα για τον εκδημοκρατισμό του θεσμικού συστήματος της Ένωσης με την ενίσχυση του ρόλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, με την ενίσχυση του ρόλου των εθνικών κοινοβουλίων, με την ενίσχυση της αρχής της διαφάνειας, με τη θέσπιση μηχανισμών για μία πιο αποτελεσματική προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, των θεμελιωδών δικαιωμάτων του πολίτη κ.λπ.

Τέταρτον, ενισχύονται οι πολιτικές και δράσεις της Ένωσης που ενδιαφέρουν άμεσα την Ελλάδα και τους πολίτες της, όπως είναι η ανάπτυξη των νησιών, η προστασία των καταναλωτών, η συνεργασία για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας των ναρκωτικών, της παράνομης μετανάστευσης κ.λπ.

Θα πρέπει επίσης, να επισημανθεί ότι η Συνθήκη, αν και εισάγει νέες ρυθμίσεις, όπως αυτή για την "ευελιξία", εξασφαλίζει τις θεσμικές ισορροπίες και τη θεσμική ισότητα όλων των χωρών, μικρών και μεγάλων.

Και έρχομαι τώρα να ασχοληθώ ιδιαίτερα με την Κοινή Εξωτερική Πολιτική και την Πολιτική Ασφάλειας.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, όλοι γνωρίζουμε τις ατέλειες και τις αδυναμίες του συστήματος κοινής εξωτερικής πολιτικής που εγκαθίδρυσε η Συνθήκη του Μάαστριχτ για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Όλοι έχουμε δοκιμάσει τις απογοητεύσεις και την αδυναμία της Ευρωπαϊκής Ένωσης να διαδραματίσει το ρόλο που θα έπρεπε στην πρόληψη και στο σταμάτημα της αιματοχυσίας στη Βοσνία ή στο Κόσοβο. Έτσι η Ευρωπαϊκή Ένωση εμφανίζεται πράγματι ακόμη ως ο οικονομικός γίγαντας, αλλά ο πολιτικός νάνος. Σωστά, επομένως, στρατηγικός στόχος της Διακυβερνητικής Διάσκεψης υπήρξε η ενίσχυση της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής, ώστε η Ευρωπαϊκή Ένωση να καταστεί αξιόπιστος συντελεστής στη διαδικασία εδραίωσης της σταθερότητας και της ειρήνης.

Κεντρική θέση στις αρχές αυτές κατέχει η έννοια της αλληλεγγύης. Η Κοινή Εξωτερική Πολιτική θα πρέπει, δηλαδή, να συμβάλει με αλληλέγγυο τρόπο στην αντιμετώπιση των προβλημάτων ασφάλειας που αντιμετωπίζουν οι χώρες-μέλη της Ένωσης.

Επιτρέψτε μου να απαριθμήσω ορισμένες από τις βασικές καινοτομίες που θεσπίζει η Συνθήκη του Άμστερνταμ για την ανάπτυξη της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής.

Δημιουργεί, πρώτον, μία Μονάδα Σχεδιασμού Πολιτικής και Έγκαιρης Προειδοποίησης.

Δημιουργεί, δεύτερον, το θεσμό του "υψηλού εκπροσώπου για την ΚΕΠΠΑ", για την Κοινή Εξωτερική Πολιτική. Ο "κύριος ή η κυρία ΚΕΠΠΑ", όπως έχει ονομαστεί, θα εκφράζει την κοινή πολιτική προς τα έξω. Θα προσδώσει δηλαδή, την "ορατότητα" που χρειάζεται η ΚΕΠΠΑ και που δεν έχει σήμερα. Με άλλα λόγια θα αποκτήσει το διεθνή εκπρόσωπο με έναν τηλεφωνικό αριθμό, για να απαντήσω και στο γνωστό ερώτημα του Κίσιντζερ "ποιος είναι ο τηλεφωνικός αριθμός της Ευρώπης";

Τρίτον, εισάγονται νέοι θεσμικοί κανόνες για την επιτάχυνση στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων, όπως της "εποικοδομητικής αποχής" και της υιοθέτησης περιορισμένου αριθμού εφαρμοστικών αποφάσεων με ειδική όμως πλειοψηφία.

Τέταρτον, δημιουργούνται νέα μέσα άσκησης πολιτικής, όπως αυτό των κοινών στρατηγικών που αποφασίζονται ομόφωνα από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Ήδη έχει αποφασιστεί η θέσπιση τεσσάρων κοινών στρατηγικών, δύο από τις οποίες υπήρξαν αποτέλεσμα δικής μας πρότασης και δικής μας πρωτοβουλίας, για τα δυτικά Βαλκάνια, για τη Μεσόγειο, που ήταν δική μας πρωτοβουλία, επίσης για τη Ρωσία και την Ουκρανία.

Πέμπτον, ενισχύεται η αμυντική διάσταση της κοινής εξωτερικής πολιτικής, νομίζω σε αξιόλογο βαθμό. Οι λεγόμενες "ποστολές Petersberg" εντάσσονται στη Συνθήκη του Άμστερνταμ ως δράσεις της κοινής εξωτερικής πολιτικής. Οι αποστολές αυτές ανήκαν μέχρι σήμερα στο πεδίο δράσης της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης. Υπενθυμίζω ότι οι αποστολές αυτές περιλαμβάνουν ανθρωπιστικά καθήκοντα, καθήκοντα διάσωσης, καθήκοντα αποκατάστασης και διατήρησης της ειρήνης, καθώς και διαχείρισης κρίσεων.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ: Πέστε μας μια συγκεκριμένη εφαρμογή.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (Υφυπουργός Εξωτερικών): Δεν έχει μπει ακόμα σε εφαρμογή η Συνθήκη του Άμστερνταμ. Όταν θα μπει σε εφαρμογή, ασφαλώς ανοίγει ένας καινούριος τομέας δραστηριότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι αποφάσεις και τα όρια και οι προϋποθέσεις αυτών των δραστηριοτήτων θα αποφασίζονται με ομοφωνία από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Έκτον, αναγνωρίζεται ρητά ότι το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και μόνο θα έχει την ευθύνη για τη διαμόρφωση και τη λήψη όλων αυτών των αποφάσεων για την αμυντική πολιτική και την κοινή άμυνα. Κατά συνέπεια, και η Ελλάδα με την παρουσία της θα παίζει ρόλο διότι, όπως είπα, χρειάζεται ομόφωνη απόφαση.

Έβδομο, και τούτο είναι ιδιαίτερα σημαντικό, ενισχύεται ο ρόλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην κοινή εξωτερική πολιτική, διότι μέχρι τώρα δεν είχε ρόλο στην κοινή εξωτερική πολιτική του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Με τον τρόπο αυτόν εκδημοκρατικοποιείται περαιτέρω η κοινή εξωτερική πολιτική και υπάρχει ένας στοιχειώδης έλεγχος.

Τι πέτυχε ειδικότερα η Ελλάδα στο κεφάλαιο αυτό της Συνθήκης; Όπως έχει ήδη αναφερθεί, στρατηγικός στόχος της Ελλάδας υπήρξε η ανάπτυξη της ΚΕΠΠΑ και η διεύρυνση των στόχων της, ώστε να καλύπτει την ακεραιότητα και τα εξωτερικά σύνορα της Ελλάδας αλλά και ευρύτερα της Ένωσης. Η επιδίωξή μας για να συμπεριληφθούν στους σκοπούς της ΚΕΠΠΑ οι ρυθμίσεις για τα εξωτερικά σύνορα και την ακεραιότητα θεωρήθηκε αρχικά ως ανεδαφική. Ωστόσο, μετά από επίμονη διαπραγμάτευση σε όλα τα επίπεδα, καταφέραμε να κάνουμε αποδεκτές από τη Διακυβερνητική τις απόψεις και τους στόχους μας. Έτσι, για πρώτη φορά η κοινή εξωτερική πολιτική περιλαμβάνει στους στόχους της την προστασία της ακεραιότητας και εξωτερικών συνόρων της Ένωσης. Βεβαίως, οι ρυθμίσεις αυτές από μόνες τους δεν επιλύουν το πρόβλημα ασφάλειας της χώρας. Η επίλυση, άλλωστε, του θέματος αυτού είναι κατ'εξοχήν δικό μας πρόβλημα, αλλά δημιουργούν το πλαίσιο και τη βάση για να επιδιώξουμε την ανάπτυξη μιας αποτελεσματικότερης πολιτικής από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης για την κάλυψη των προβλημάτων ασφάλειας που αντιμετωπίζουμε.

Εκτός από τις ρυθμίσεις για τα σύνορα επιδιώξαμε τη διατύπωση μιας ισχυρότερης ρήτρας πολιτικής αλληλεγγύης, η οποία έχει συμπεριληφθεί επίσης στη Συνθήκη. Προσπαθήσαμε ακόμη και πετύχαμε να διασφαλίσουμε ότι, σε περίπτωση λήψης αποφάσεων με ειδική πλειοψηφία, θα υπάρχει δυνατότητα επίκλησης λόγων εθνικής πολιτικής, προκειμένου να αποτρέψουμε αποφάσεις που ενδεχομένως θα κρίναμε ζημιογόνες για τα εθνικά μας συμφέροντα.

Επιτρέψτε μου τώρα να απαντήσω σε ένα σημαντικό ερώτημα που τίθεται από ορισμένες πλευρές του Σώματος.

Εξυπηρετεί η κοινή εξωτερική πολιτική και γενικότερα η Ευρωπαϊκή Ένωση τα συμφέροντα της Ελλάδας και ειδικότερα τα εθνικά συμφέροντα;

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό νομίζω είναι αρκετά σαφής. Με τη διεκδικητική πολιτική που έχουμε ακολουθήσει έχουμε συμβάλει στην ενίσχυση των θέσεών μας, της επιρροής και των στόχων μας μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στις τελευταίες κρίσεις η Ένωση έχει σταθεί στο πλευρό μας. Το άνοιγμα των διαπραγματεύσεων για την Κύπρο, οι κοινές θέσεις που υιοθέτησε το Συμβούλιο και τα ψηφίσματα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, στηρίζουν την Ελλάδα και τις θέσεις της. Τα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Λουξεμβούργου και του Κάρντιφ δικαιώνουν την Ελλάδα και φέρνουν την Τουρκία σε δύσκολη θέση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ**)

Βεβαίως, επιδίωξή μας είναι να υπάρχει όσο το δυνατόν ισχυρότερη υποστήριξη και αλληλεγγύη στις θέσεις μας από τους εταίρους. Δεν έχουμε φθάσει ακόμα σε εκείνο το ικανοποιητικό επίπεδο, αλλά έχουν γίνει σημαντικά βήματα και αυτό πρέπει να το λάβουμε υπόψη.

Η Ένωση ασκεί εξωτερική πολιτική και μέσα από τις εξωτερικές και εμπορικές της σχέσεις. Η Ένωση είναι μία εμπορική υπερδύναμη. Η Ελλάδα έχει αξιοποιήσει αυτό το πλέγμα των σχέσεων για να αυξήσει την επιρροή και την παρουσία της στα Βαλκάνια, στη Μαύρη Θάλασσα, στη Μεσόγειο, στον αναπτυσσόμενο κόσμο. Και ερωτώ: Πότε στο παρελθόν η Ελλάδα είχε εντονότερη παρουσία; Πραγματικά νομίζω ποτέ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ: Επί Ανδρέα Παπανδρέου.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (Υφυπουργός Εξωτερικών): Σήμερα η Ελλάδα αναγνωρίζεται ως σημαντικός περιφερειακός συντελεστής και λόγω της θέσης που έχει κατακτήσει μέσα στην ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Όπως ήδη ανέφερα, πρέπει να "πάμε πέρα" από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, αφού επικυρώσουμε και εφαρμόσουμε βεβαίως αυτήν τη Συνθήκη.

Ποια είναι λοιπόν η προοπτική και οι προτεραιότητες για τη νέα Ευρώπη; Η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντική και επίκαιρη, καθώς πλησιάζουν οι εκλογές για την ανάδειξη των νέων μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Το Ευρωπαϊκό Σοσιαλιστικό Κόμμα, οργανικό μέλος του οποίου αποτελεί και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., υιοθέτησε πριν λίγες ημέρες το Μανιφέστο για τις ευρωεκλογές. Το μανιφέστο αυτό δείχνει ότι οι σοσιαλιστικές δυνάμεις του ευρωπαϊκού χώρου έχουν ένα όραμα για την Ευρώπη του 21ου αιώνα: Η Ευρώπη των πολιτών, με "πολιτικές για τους πολίτες" που θα απαντούν στα καθημερινά προβλήματα των πολιτών, όπως είναι η ανεργία, η εγκληματικότητα, το καθαρό περιβάλλον, η καταπολέμηση των ναρκωτικών, η υγεία, οι νέοι, ο πολιτισμός, βασικές υποδομές κ.α. Αυτά αποτελούν κυρίαρχους στόχους. Είναι τα προβλήματα που θέτουμε τώρα για επίλυση. Αυτή είναι η νέα ημερήσια διάταξη της Ευρώπης.

Αφού πετύχαμε τη νομισματική ένωση, στρεφόμαστε στην κοινωνία και τα προβλήματά της, με στόχο να διαμορφώσουμε μια κοινωνία συνοχής, δικαιοσύνης, ασφάλειας, αλληλεγγύης. Στον ευρωπαϊκό χώρο έχουμε τις δυνάμεις, τις συμμαχίες, για να προωθήσουμε τους στόχους αυτούς. Προϋπόθεση βέβαια γι' αυτό είναι η ισχυρή θεσμική θέση της Ελλάδας στην Ένωση, που διασφαλίζεται με την είσοδο της χώρας μας στο ευρώ.

Η νέα όμως αυτή "ατζέντα", αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης εθνικής στρατηγικής για το μέλλον της Ευρώπης. Άλλοι άξονες της στρατηγικής μας αυτής είναι:

Πρώτον, η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την Κύπρο και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Θέλω να τονίσω εδώ για μια ακόμη φορά ότι η Ελλάδα θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που της προσφέρει η Συνθήκη, προκειμένου να διασφαλίσει την πλήρη ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όπως διασφαλίσαμε την έναρξη της διαδικασίας για την ένταξη, μπορούμε να διασφαλίσουμε και την πλήρη ένταξη.

Παράλληλα, θα προωθήσουμε την ενσωμάτωση των χωρών της Βαλκανικής στην Ένωση, γιατί τούτο συνιστά προϋπόθεση σταθερότητας, δημοκρατίας, ευημερίας και ασφάλειας για την περιοχή.

Δεύτερον, θα εργασθούμε για τη μεταρρύθμιση των θεσμών της Ένωσης, ώστε να καταστούν περισσότερο δημοκρατικοί και ανταποδοτικοί, ανταποδοτικοί για τους πολίτες και την κοινωνία.

Στη βάση αυτή, πράγματι, εξετάζουμε τη σύνταξη ενός καταλόγου θεμελιωδών δικαιωμάτων, που θα ενσωματωθεί στη Συνθήκη, κάτι εξάλλου που είχαμε προτείνει και κατά τη διάρκεια της Διακυβερνητικής Διάσκεψης, που όμως δεν έγινε δεκτό.

Τρίτον, θα εργασθούμε, όπως ήδη έχει αναφέρει ο Πρωθυπουργός, για την Κοινωνική Ευρώπη, την Ευρώπη της συνοχής, της πραγματικής σύγκλισης, με άμεση προτεραιότητα την πετυχημένη ολοκλήρωση της διαπραγμάτευσης για την "Ατζέντα 2000" και την αναμόρφωση της διαρθρωτικής πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Θα εργασθούμε επίσης για την προώθηση της ευρωπαϊκής άμυνας με τρόπο τέτοιο που να εξυπηρετούνται τα ευρύτερα ευρωπαϊκά και ελληνικά συμφέροντα και απόψεις.

Θα ήθελα τώρα, πριν τελειώσω, να απαντήσω σε ορισμένα σχόλια και επικρίσεις που έχει διατυπώσει η Αντιπολίτευση.

Έγιναν πολλές αναφορές για το παρελθόν, διαστρεβλώνοντας ή απλοποιώντας την πολιτική του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην Ευρώπη.

Ξεχνά όμως η Αντιπολίτευση ότι όλες οι μεγάλες τομές, όλες οι μεγάλες αλλαγές, όλες οι μεγάλες κατακτήσεις μέσα την Ευρωπαϊκή Ένωση, διαρθρωτικά ταμεία, κοινωνική πολιτική, ευρωμεσογειακός διάλογος, όλα αυτά και πολλά άλλα αποτελούν κατακτήσεις που ήταν αποτέλεσμα της διαπραγμάτευσης του ΠΑ.ΣΟ.Κ., μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Νέα Δημοκρατία, επικρίνει την Κυβέρνηση, γιατί δήθεν καθυστέρησε την είσοδο της χώρας στο ευρώ. Λυπούμαι να παρατηρήσω, αλλά φαίνεται ότι δεν υπάρχει καλή μνήμη. Το 1993, όταν το ΠΑ.ΣΟ.Κ. παρέλαβε την εξουσία, κανένας δεν πίστευε ότι η χώρα θα μπορούσε να προχωρήσει στο ΕΥΡΩ. Ξεχνά η Νέα Δημοκρατία ότι το 1993 ο πληθωρισμός έφτανε το 13,6%, το έλλειμμα το 14% του ΑΕΠ, το χρέος το 120% περίπου, στοιχεία που καθιστούσαν εντελώς εξωπραγματική οποιαδήποτε σκέψη για ένταξη της χώρας στο ευρώ.

Εμείς όμως με την πολιτική μας φέραμε τη χώρα μας στο κατώφλι του ευρώ. Επομένως η Νέα Δημοκρατία δεν νομιμοποιείται να κρίνει και πολύ περισσότερο να επικρίνει. Και δεν θα πρέπει να διαφεύγει ότι η Νέα Δημοκρατία υπήρξε αυτή, η οποία διαπραγματεύτηκε το νεοφιλελεύθερο Μάαστριχτ, χωρίς βεβαίως να διασφαλίσει στοιχειωδώς τα συμφέροντα που έπρεπε.

Κατηγορεί η Νέα Δημοκρατία την Κυβέρνηση για δήθεν εξασθένηση του διεθνούς ρόλου της Ελλάδας. Διερωτώμαι: Η Νέα Δημοκρατία δεν παρακολουθεί τον διεθνή Τύπο; Δεν παρακολουθεί τι λένε οι διεθνείς οργανισμοί; Δεν έχει διαπιστώσει τις αντιδράσεις των διεθνών οικονομικών παραγόντων; Όλα αυτά δεν είναι δείγματα του υψηλού κύρους που απολαμβάνει σήμερα η Ελλάδα; Αλλά ξεχνάει, φαίνεται, η Αντιπολίτευση ότι το 1993, όταν παραλάβαμε την εξουσία, η Ελλάδα είχε ανοιχτά μέτωπα με όλες τις χώρες της περιοχής, είχε γίνει η Ελλάδα μέρος του προβλήματος των Βαλκανίων. Η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. υπήρξε αυτή που ομαλοποίησε και ανέπτυξε τις σχέσεις αυτές με όλους τους γείτονες. Η Ελλάδα σήμερα είναι ένας ισχυρός συντελεστής της σταθερότητας και της προσπάθειας για ανάπτυξη των Βαλκανίων.

Η Νέα Δημοκρατία κατηγορεί την Κυβέρνηση για δήθεν υποχωρήσεις στα εθνικά θέματα. Για ποιες υποχωρήσεις μιλά; Εκτός εάν υιοθετεί τις αξιώσεις της Τουρκίας, για "γκρίζες ζώνες" και όλα τα άλλα φαιδρά τα οποία προβάλλει, και τα βαφτίζει ως "υποχωρήσεις". Όχι μόνο δεν υπάρχουν υποχωρήσεις, αλλά υπάρχει σταθερή βελτίωση των ελληνικών θέσεων και συμφερόντων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Να είστε πιο προσεκτικός στις εκφράσεις σας. Είσατε εξωκοινοβουλευτικός.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (Υφυπουργός Εξωτερικών): Σας παρακαλώ. Ακούστε την αλήθεια.

Η Κύπρος βαδίζει για πλήρη ένταξη στην Ένωση, ενώ η Τουρκία είναι πολύ περισσότερο απομονωμένη από την Ευρώπη παρά ποτέ. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Επιτρέψτε μου, τελειώνοντας, κυρίες και κύριοι Βουλευτές να τονίσω για μια ακόμα φορά ότι οι δυνατότητες που έχει η Ελλάδα ως μέλος της Ένωσης είναι τεράστιες.

Όπως είπε πρόσφατα ο Πρόεδρος της Επιτροπής κ. Ζακ Ντελόρ, η Ευρώπη του ευρώ μπορεί να καταστεί η υπερδύναμη του 21ου αιώνα. Στο μέτρο που ενισχύεται η Ευρώπη, ενισχύεται και ο ρόλος

της Ελλάδας. Αυτή είναι συνεπώς η προοπτική και η πρόκληση του μέλλοντος, μια πρόκληση που πρέπει και μπορούμε να απαντήσουμε δημιουργικά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Το νεοφιλελεύθερο Μάαστριχτ όμως το ψηφίσατε και με τα δύο χέρια.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (Υφυπουργός Εξωτερικών): Το ψηφίσαμε και αγωνιστήκαμε να το βελτιώσουμε με το Άμστερνταμ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ: Μου επιτρέπεται δύο ερωτήσεις, κυρίες Υπουργέ;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κυρίες Καψή, γνωρίζετε τη διαδικασία. Δεν μπορείτε να λάβετε το λόγο.

Ο κ. Σπυρόπουλος έχει το λόγο.

ΡΟΒΕΡΔΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι δεν χρειάζεται μεγάλη επιχειρηματολογία για να διατυπωθεί το εύλογο "ναι" σε σχέση με την έγκριση του νομοθετήματος που αφορά τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Και εξηγούμαι γι' αυτό:

Είναι γεγονός -πέρα από την οποιαδήποτε κριτική που ακούστηκε εδώ- ότι κανείς δεν αμφισβήτησε ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ είναι ένα δειλό βήμα, μη ολοκληρωμένο και γενναίο, αλλά προς μία κατεύθυνση που έρχεται να επικυρώσει τους δειλούς στόχους της Διακυβερνητικής του 1996. Στόχοι, βέβαια, που μπηγαν κάτω από τις συγκεκριμένες πολιτικές συνθήκες που ίσχυαν εκείνη τη χρονική περίοδο στην Ευρώπη.

Θεωρώ ότι σε κάθε περίπτωση η κατεύθυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την προσέγγιση του πολίτη, για την αναπλήρωση ενός θεσμικού συστήματος ικανού να λειτουργεί σε μία διευρυνόμενη Ευρώπη και η ενίσχυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής -δειλοί στόχοι, αν θέλετε, στην Ατζέντα του 1996- είναι προς κατεύθυνση θετικότερη από εκείνη που προσδιόρισε η Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Πέραν, όμως, όλων αυτών, επειδή η μοίρα της Ευρώπης δεν μπορεί να προσδιοριστεί μόνο από τις συνθήκες, προσδιορίζεται μάλλον από τις εκάστοτε διαμορφούμενες πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο, ένα ακόμα σημείο της Συνθήκης του Άμστερνταμ ανοίγει ένα παράθυρο στο μέλλον. Είναι για πρώτη φορά που η Ευρώπη ξανακοιτάει στο παρελθόν της, ένα παρελθόν που σαφώς είναι κοινωνικό. Υπάρχει μία στροφή της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις κοινωνικές της αφετηρίες. Υπάρχει, με απόλυτη ευκρίνεια, επικύρωση και ενσωμάτωση στη Συνθήκη και του χάρτη των ευρωπαϊκών δικαιωμάτων και του κοινωνικού χάρτη των θεμελιωδών κοινωνικών δικαιωμάτων, γεγονότα τα οποία δεν υπήρξαν στη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Θεωρώ, όμως, ότι ίσως το πιο θετικό σημείο αφορά την προοπτική που επιχειρείται να δοθεί μέσα από το δειλό βήμα της συγκρότησης της επιτροπής απασχόλησης. Για πρώτη φορά η Ευρωπαϊκή Ένωση αναγνωρίζει μέσα από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ ότι απαιτείται ένας ευρωπαϊκός συντονισμός για την αντιμετώπιση του θέματος της απασχόλησης, δηλαδή για την ανάπτυξη πολιτικών για την καταπολέμηση της ανεργίας.

Επειδή αρκετά ακούστηκαν πάνω σε αυτό το σημείο, πιστεύω ότι το μείζον αυτό θέμα δεν είναι ένα θέμα που μπορεί να κατοχυρωθεί μέσα από μια Συνθήκη. Το βήμα της οικοδόμησης της προοπτικής δημιουργίας της επιτροπής απασχόλησης στον ευρωπαϊκό χώρο είναι ένα θετικό βήμα. Το περιεχόμενο, η δουλειά, που μπορεί να γίνει στην επιτροπή απασχόλησης δεν νομίζω ότι μπορεί να κατοχυρωθεί μέσα από μία Συνθήκη.

Ακούστηκαν εδώ κριτικές απόψεις -και ακούγονται κατά καιρούς απόψεις- για το πώς μπορεί να κατοχυρωθεί ή για το πώς μπορεί να δεσμευθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, προκειμένου να καταπολεμήσει την ανεργία. Προσωπικά εκτιμώ ότι οικοδομούνται στο πολιτικό επίπεδο δύο μεγάλες ουτοπίες. Η μία ουτοπία αφορά το νεοφιλελεύθερο χώρο, που πιστεύει ότι τα πάντα μπορεί να τα ρυθμίσει η λειτουργία της αγοράς και μέσα από την ανάπτυξη και τη λειτουργία της αγοράς μπορεί

να λυθεί το θέμα της απασχόλησης, μέσα, βέβαια, από την αποδόμηση των υφιστάμενων εργασιακών σχέσεων και μια σειρά ακόμα διαρθρωτικές αλλαγές.

Υπάρχει και άλλη μία ουτοπία, που αφορά απόψεις που λένε ότι θα πρέπει να κβαντίσουμε τις συνθήκες, να διαμορφώσουμε όρους και προϋποθέσεις έτσι που η Ευρωπαϊκή Ένωση να εγγυηθεί την πλήρη απασχόληση. Πιστεύω ότι ούτε και αυτή η εκδοχή, έστω και αν ακούγεται καλά και αν έχει χαρακτηριστικά που θα μπορούσε κάποιος να την υιοθετήσει, δεν δίνει ουσιαστικά απάντηση στο κομμάτι που αφορά το μέλλον της εργασίας.

Πιστεύω ότι το μέλλον της απασχόλησης και το μέλλον της εργασίας είναι ένα ζήτημα που αφορά την Ευρώπη. Αφορά τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις της Ευρώπης και θεωρώ ότι από αυτήν την 'Ηπειρο μάλλον θα ξεπηδήσουν καινούρια πράγματα και καινούριες προοπτικές.

Θέλω να διατυπώσω την άποψή μου γι' αυτό το μείζον θέμα. 'Ό,τι καινούριο, κατά την ταπεινή μου άποψη, θα προέλθει από τις προοδευτικές δυνάμεις και από τις δυνάμεις της Αριστεράς. Και αυτό για έναν απλό συλλογισμό. Δεν έχω τίποτα, αν θέλετε, με τις δυνάμεις της παραδοσιακής Δεξιάς. Αλλά ό,τι οικοδομήθηκε στην κοινωνική Ευρώπη σήμερα, αυτό που επιχειρούμε όλες οι πτέρυγες, αν θέλετε, να προσάψουμε, δεν οικοδομήθηκε από τη Δεξιά. Είναι ένα αποτέλεσμα συμβιβασμού μιας διαχρονικής πάλης των συνδικάτων στην Ευρώπη και της Αριστεράς. Το μοναδικό κοινωνικό κράτος που υπάρχει σήμερα είναι το κράτος που οικοδόμησαν οι σοσιαλδημοκράτες. Δεν είναι προϊόν της Δεξιάς. Είναι ό,τι απέμεινε, αν θέλετε, από τις κατά καιρούς παρεμβάσεις που έκαναν οι δεξιές κυβερνήσεις όποτε διακυβέρνησαν τα κράτη της Ευρώπης. 'Όμως η ευθύνη ξαναείναι στην Αριστερά. Πιστεύω ότι η Αριστερά σήμερα παρουσιάζει ένα σημαντικό έλλειμμα, έλλειμμα ανάλυσης δηλαδή. Δεν αποδέχεται ότι το βιομηχανικό μοντέλο παραγωγής αλλάζει. Δεν το αναλύει και δεν το αποδέχεται.

Δεύτερον, δεν αποδέχεται η Αριστερά και δεν το βάζει σε διάλογο ότι το υφιστάμενο μοντέλο εργασίας βρίσκεται σε διαρθρωτική αναντιστοιχία με το οικοδομώμενο νέο τεχνολογικό μοντέλο παραγωγής.

Επίσης, δεν αποδέχεται η Αριστερά και οι ευρύτερες δυνάμεις της το σημερινό μοντέλο του κοινωνικού κράτους. Δεν είναι βιώσιμο και αποτελεσματικό, καθώς δεν δύναται να ανταποκριθεί στις νέες παραμέτρους που δημιουργεί το μεταλλασσόμενο μοντέλο εργασίας. Υπάρχει πεδίο για την Αριστερά, να καθορίσει πάλι τις εξελίξεις; Πιστεύω ναι. Υπάρχει κατά την άποψή μου χρέος για την Αριστερά να επηρεάσει και να καθορίσει τις εξελίξεις. Για να γίνει όμως αυτό, πρέπει και πάλι η Αριστερά να αρνηθεί παλαιούς δογματισμούς. 'Όχι δογματικές αξίες. Δογματισμούς στο επίπεδο της ανάλυσης και του προσδιορισμού της δράσης τους. Η κοινωνική δικαιοσύνη, η κοινωνική αλληλεγγύη, το πολιτικό πρόταγμα ότι απαιτείται ένα σύγχρονο πλέγμα κοινωνικών μέτρων είναι πάντα επίκαιρες αρχές για την Αριστερά. Η αναζήτηση του νέου σημαίνει κάτι πολύ απλό. Σημαίνει απλά ότι έχουμε χρέος και ευθύνη να οικοδομήσουμε το μέλλον στο κομμάτι της εργασίας, της απασχόλησης και του κοινωνικού κράτους. Πιστεύω, συνάδελφοι και συναδέλφισσες, ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ και ειδικότερα το τμήμα που ανοίγει το παράθυρο της λειτουργίας κοινής επιτροπής απασχόλησης βάζει κοινοτικά προτάγματα ευθύνης και στα κόμματα που σκέπτονται προοδευτικά και σε όλα τα κόμματα, για να είμαι ειλικρινής, κατά κύριο λόγο όμως βάζει τεράστιες ευθύνες στο χώρο των συνδικάτων.

Πιστεύω ότι θα πρέπει ο προοδευτικός πολιτικός χώρος και τα συνδικάτα να δοκιμάσουν τις δυνατότητές τους στο παράθυρο που ανοίγει η Συνθήκη του Άμστερνταμ και ιδιαίτερα το κομμάτι που αφορά τη λειτουργία της επιτροπής απασχόλησης. Η επιτροπή απασχόλησης μπορεί να γνωμοδοτεί και βέβαια μπορεί ταυτόχρονα να οριοθετεί πλαίσια δράσης και να ελέγχει τα εθνικά πλαίσια δράσης.

Θέλω να τονίσω κάτι στα πενήντα δευτερόλεπτα που μου μένουν.

Κάθε εθνικό κράτος έχει ένα ολόκληρο σώμα που συμμετέχει στα θεσμικά όργανα της Κοινότητας. Αυτό το σώμα συγκροτείται από τους ευρωβουλευτές, από τον επίτροπο, από τον επίτροπο κάθε κράτους -άλλο κράτος έχει έναν επίτροπο, άλλο δύο- αλλά υπάρχουν ακόμα δεκάδες, θα έλεγα, εκατοντάδες εθνικοί εκπρόσωποι, είτε των συνδικάτων είτε των παραγωγικών φορέων, που συμμετέχουν σε όλους αυτούς τους θεσμούς και σε όλες αυτές τις δομές. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ νομίζω ότι αναδεικνύει και τα νέα θεσμικά βήματα που ανοίγει, επισημαίνει ή, αν θέλετε, θα πρέπει να μας βάλει στην προοπτική οικοδόμησης ενός συντονισμού δράσης όλων αυτών των εθνικών εκπροσώπων που συμμετέχουν στα διάφορα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι μάχες στο χώρο της Ευρώπης, αλλά και στο διεθνή χώρο πια, δεν κερδίζονται με συνθήκες. Κερδίζονται μέσα από την ανάλυση της πολιτικής, από την κοινωνική δράση των μαζών, από τη δράση των εργαζόμενων και των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων, από τις πολιτικές ανησυχίες, από την πολιτική προτεραιότητα και την καινοτόμο άποψη, που έχουν χρέος να διατυπώσουν και πάλι οι προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης και της Χώρας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Καραμάριος έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΜΑΡΙΟΣ: Κύριοι συνάδελφοι, καλούμεθα απόψε για δεύτερη φορά να κυρώσουμε τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, που υπογράφηκε πριν από ενάμιση χρόνο περίπου, σε τροποποίηση μιας άλλης συνθήκης, της Συνθήκης του Μάαστριχτ, που έγινε το 1992, δηλαδή μετά από πέντε χρόνια εφαρμογής της. Και αυτό έγινε, γιατί μετά την τροποποίηση της Συνθήκης της Ρώμης, η οποία ήταν μία συνθήκη οικονομικού περιεχομένου, τα ευρωπαϊκά κράτη, τα συμβαλλόμενα, αποφάσισαν τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε όλες τις φάσεις της εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να έρθει η τροποποίηση της Συνθήκης της Ρώμης με εκείνη της Συνθήκης του Μάαστριχτ.

Δεν θα σχολιάσω τις επικρίσεις των συναδέλφων της κυβερνητικής παράταξης σε ό,τι αφορά τη σύμβαση αυτήν και την προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Γιατί δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι μετά την υποχώρησή τους την άτακτη και με τη συμπίεση με την παράταξη της Νέας Δημοκρατίας, παραδέχθηκαν ότι πράγματι το μέλλον της Ελλάδος είναι στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Εγώ θα κρίνω απόψε την ευθύνη αυτή ακριβώς και μόνον με εκείνα τα επιχειρήματα που πρέπει όλοι μας αυτήν τη στιγμή να δούμε.

Θα πρέπει να υπομνήσω στον κύριο Υφυπουργό, τον εκ Κύπρου ορμώμενο, ότι η Συνθήκη αυτή δεν ισχύει ακόμη. Θα ισχύσει μετά ένα χρόνο, αφού τελειώσουν όλες οι επικυρώσεις. Και μέσα σε ένα χρόνο θα αποφασίσουμε ποια θα είναι η κοινή εξωτερική μας πολιτική και οι τρόποι συνεργασίας.

Θα πρέπει λοιπόν να δικαιολογήσουμε, κύριε Υφυπουργέ -και η Κυβέρνηση πριν από όλους- γιατί τροποποιείται η Συνθήκη του Μάαστριχτ και ποιες είναι οι προτάσεις της Κυβέρνησης, που έκανε εκεί στη διαπραγμάτευση του Άμστερνταμ, που επέτυχε, εν πάση περιπτώσει, καλύτερους όρους από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ εμπεριέχει πάρα πολλές διατάξεις, κύριε Υφυπουργέ, ακόμη και για την κοινή εξωτερική πολιτική. Και λυπούμαι, που εδώ θα σας διαψεύσω. Γιατί εμείς σήμερα, καιτοι υποστηρίζουμε τη Συνθήκη αυτή -γιατί, όπως ξέρετε, είμαστε οι άνθρωποι που ξεκίνησαμε αυτήν τη συνθήκη- είμαστε υποχρεωμένοι να σας κρίνουμε, για ποιο λόγο, ενώ πήγατε στο Άμστερνταμ, δεν επιδιώξατε τους καλύτερους όρους όσον αφορά την Ελλάδα. Κι εγώ, λοιπόν, ερωτώ την Κυβέρνηση να μας πει: Ποιες είναι εκείνες οι προτάσεις, τις οποίες υποβάλατε και το Άμστερνταμ έκανε δεκτές;

Είπε απόψε ο κύριος Πρωθυπουργός, τον οποίο παρακολούθησα, ότι υπήρχαν γενικοί στόχοι που η Κυβέρνηση επέτυχε και ειδικό στόχο.

Και για μεν τους γενικούς στόχους σας πληροφορώ ότι δεν είχατε και καμία άλλη δικαιολογία, ούτε μπορούσατε να κάνετε τίποτε άλλο. Είσατε υποχρεωμένοι να συμπράξετε με τα άλλα δεκατέσσερα κράτη-μέλη. Γιατί όλα τα κράτη-μέλη ήθελαν την τροποποίηση της Συνθήκης.

Σε ό,τι αφορά όμως τους ειδικούς όρους που περιμέναμε με ανυπομονησία σήμερα να ακούσουμε ποιες είναι αυτές οι προτάσεις που επιτύχατε, ο κύριος Πρωθυπουργός με μια λέξη και μόνον είπε "για τις νησιωτικές περιοχές".

Όσον αφορά όμως την κοινή εξωτερική πολιτική, για να ξεκινήσω από αυτό το θέμα, πρέπει να σας παρακαλέσω, κύριε Υφυπουργέ, να διαβάσετε καλά τη Συνθήκη.

Εκεί είναι και η δική μου ένσταση ότι ενώ στη Συνθήκη του Μάαστριχτ υπήρχαν διατάξεις για κοινή εξωτερική πολιτική και άμυνα -άμυνα φυσικά δεν έχουμε και σήμερα με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ- και η Ατλαντική Συμμαχία εκεί έπαιζε δευτερεύοντα ρόλο, οι δε διατάξεις της Ατλαντικής Συμμαχίας, συμβάδιζαν απλώς, αφού η ΔΕΕ μέσα από την Ατλαντική Συμμαχία θα προσήρμοζε την κοινή μας εξωτερική πολιτική, η Συνθήκη η σημερινή, αυτή που ψηφίζουμε, λέει ακριβώς τα αντίθετα: Ότι πλέον, του λοιπού, η κοινή εξωτερική πολιτική υλοποιείται -είναι λέξη καινούρια, σας παρακαλώ να τη δείτε στη Συνθήκη- δια της Ατλαντικής Συμμαχίας.

Αυτήν τη διάταξη, κύριε Υφυπουργέ, παρακαλώ να τη διαβάσετε. Εκεί είναι οι δικές μου ενστάσεις προσωπικά. Αφού πλέον η Ατλαντική Συμμαχία είναι εκείνη η οποία διαμορφώνει την εξωτερική μας πολιτική -διότι άμυνα σας είπα δεν υπάρχει- το ερώτημα είναι, η Τουρκία που είναι μέλος της Ατλαντικής Συμμαχίας, ποιο ρόλο θα παίζει;

Εμείς κρίνουμε σήμερα ότι ενώ είχατε την ευκαιρία να κάνετε την Τουρκία να εκλιπαρεί για την ένταξή της, αφού έχει ήδη συνδεθεί με την Ε.Ε., όπως τότε με τη σύνδεση που είχαμε εμείς το 1961-1981 την έχει τώρα η Τουρκία, σεις αφήσατε αυτήν την ευκαιρία να χαθεί.

Όταν λοιπόν η Τουρκία ζητά να μπει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, γιατί δεν εξασφαλίσατε κάποια πράγματα, αφού είχατε και το προηγούμενο των Ίμια, αυτό που θεωρείτε ότι ήταν μεγάλη επιτυχία της Ελληνικής Κυβέρνησης; Γιατί τότε στη Συνθήκη του Άμστερνταμ, στη συνδιάσκεψη εκείνη, δεν ζήτησατε, να πείτε "όχι, κύριοι, θαβάλουμε διατάξεις κοινής εξωτερικής πολιτικής, που θα υποχρεώνουμε την Τουρκία να σεβαστεί τις διεθνείς συμβάσεις ως προς τα σύνορά μας";

Εδώ θα ήθελα να σας πω και κάτι ακόμα. Κάνετε λάθος μεγάλο εάν νομίζετε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ εξασφάλισε τα σύνορά μας. Απλώς η Ευρωπαϊκή Ένωση παραπέμπει στις διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, του Ελσίνκι, της Χάρτας των Παρισίων και στις διατάξεις εκείνες που αναφέρονται στα κοινά σύνορα. Δεν εγγυάται. Προσέξτε, η λέξη δεν υπάρχει. Απλώς παραπέμπει στις διατάξεις που υπάρχουν, του Καταστατικού Χάρτη των Η.Ε.

Χαίρω πολύ, κύριε Υφυπουργέ! Οι διατάξεις του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών υπάρχουν, δεν είναι ανάγκη να μας τις πείτε εσείς. Το θέμα είναι εσείς τι κάνετε. Εγγυηθήκατε;

Να, λοιπόν, γιατί εγώ φοβάμαι σαν παραμεθόριος περιοχής. Ενώ υπήρχε η ευκαιρία να πείτε "ελάτε εδώ, κύριοι, εξασφαλίστε μας τα σύνορά μας", υπό την έννοια να σεβαστεί η Τουρκία τα σύνορά μας τα νησιωτικά και τα θαλάσσια, δεν το κάνατε. Αφήσατε να υπάρχει αυτό το πράγμα. Και θα δείτε μετά από λίγο καιρό που θα εφαρμόσει αυτή η Συνθήκη -θα εφαρμόσει μετά από ένα χρόνο αφού υποχρεούσε εντός έτους να φέρετε τρόπους συνεργασίας για την κοινή πολιτική- ότι θα βρεθείτε μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο που σας λέω αυτήν τη στιγμή.

Ερχόμαστε πάλι στο πρόβλημα εκείνο που λέτε ότι τάχα επιτύχατε, των νησιωτικών περιοχών. Θα σας πω πάλι, κύριε Υφυπουργέ, ότι υπήρχαν διατάξεις στην παλιά συνθήκη του Μάαστριχτ και η

δυνατότητα ενισχύσεως των νησιωτικών περιοχών, αλλά δεν έγινε τίποτα. Μία προσπάθεια κάναμε εμείς, σαν κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, για την ανάπτυξη των προγραμμάτων εκείνων των νησιωτικών περιοχών του Αιγαίου και έμεινε στα χαρτιά, γιατί μας διαδεχθήκατε εσείς.

Σήμερα έρχεστε και μας λέτε ότι επιτύχατε. Τι επιτύχατε; Επιτύχατε αυτό που λέει η σύμβαση, ότι υποχρεώνει την Ευρωπαϊκή Ένωση στην κοινοτική νομοθεσία να προσαρμόσει διατάξεις τέτοιες που να βοηθηθούν οι νησιωτικές περιοχές; Ξέρετε τι θα πει αυτό; Εφόσον συμφωνήσουν η Ευρωπαϊκή Ένωση και τα αρμόδια όργανα σε κάποια προγράμματα ή προτάσεις που θα υποβάλουν οι ενδιαφερόμενες χώρες, γιατί δεν είναι μόνο η Ελλάδα, τότε και μόνο η Ευρωπαϊκή Ένωση θα θεσπίσει κοινοτικές διατάξεις για τα νησιά του Αιγαίου. Χαίρω πάρα πολύ!

Νομίζετε ότι με αυτό εξασφαλίσετε εκείνο που έπρεπε να κάνετε; Ας συμπεριλαμβανόμαστε στη Συνθήκη του Άμστερνταμ διατάξεις ρητές σαν άλλες χώρες, οι οποίες τις εξασφάλισαν όπως θα δείτε στην τελευταία σελίδα της Συνθήκης του Άμστερνταμ, κύριε Υφυπουργέ, ποιες άλλες χώρες με υπερπόντιες νησιωτικές περιοχές έχουν εξασφαλίσει δικαιώματα για τις περιοχές τους.

Εδώ θα ήθελα να είχατε υποβάλει συγκεκριμένο πρόγραμμα για τα νησιά του Αιγαίου, και όχι να έρχεστε σήμερα να κόπτεσθε με το Υπουργείο Αιγαίου για το πρόβλημα Ακουγίου. Εκεί είναι το πρόβλημα το μεγάλο, το εργοστάσιο του Ακουγίου και η ρύπανση που θα γίνει από αυτό το πυρηνικό εργοστάσιο. Εκεί μπορούσατε πάλι μέσα από τη σύμβαση αυτή να πείτε στην Τουρκία, όπως και σήμερα "κύριοι, καθίστε, αυτό που κάνετε δεν είναι σωστό, διότι αύριο υπάρχει κίνδυνος μόλυνσης περιβάλλοντος". Με την παλιά Συνθήκη του Μάαστριχτ υπήρχε ρητός τίτλος, διάταξη, άρθρο, που έλεγε ότι τέτοιες περιπτώσεις, που έχουν επιπτώσεις στο περιβάλλον, είναι υποχρεωτικό η κοινοτική νομοθεσία να τις συμπεριλάβει.

Καταλήγοντας, κύριε Υφυπουργέ, για τη σύμβαση που συζητάμε απόψε και θα ισχύσει μετά από ενάμιση χρόνο θέλω να πω το εξής: Το πρόβλημα είναι, εσείς με τη σύμβαση που τροποποιήσαμε τι κερδίσατε ή τι υποδείξετε κάνατε στη Συνθήκη του Άμστερνταμ επί ωφελείας της Ελλάδας; Τι να σας πω; Ότι επιτύχατε τη νομισματική πολιτική; Είναι ηλίου φαεινότερο, πλέον. Πάμε να τρελαθούμε, για όνομα του Θεού! Μας λέτε απόψε ότι πετύχατε την Οικονομική και Νομισματική Ένωση και ότι τα ευεργετήματα του ΕΥΡΩ είναι μεγάλα. Μα, δεν μπήκαμε. Είμαστε χώρα δευτέρας ταχύτητας αυτήν τη στιγμή. Επαίρεσθε διότι δεν μπήκαμε;

Εάν διαβάσατε τα Πρακτικά της Συνθήκης του Μάαστριχτ το 1992 οι ενστάσεις σας τότε στη δική μας κυβέρνηση ήταν αυτές και μόνο, ότι με τη δική μας οικονομική πολιτική ούτε το 1997 θα μπαίναμε στην Ο.Ν.Ε. Ήρθατε εσείς, είμαστε στο 1999 και δεν μπήκαμε - εσείς είσατε Κυβέρνηση από το 1994- και μας λέτε σήμερα ότι επιτύχατε; Κύριε Υφυπουργέ, είσατε μάλλον λιγότερο σοβαρός σ'αυτά τα θέματα, όταν επικαλείσθε ότι φταίμε εμείς γιατί δεν μπήκε σύντομα η Ελλάδα στην Οικονομική Νομισματική Ένωση.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. κ. Λεωνίδας Τζανής έχει το λόγο.

Θα παρακαλούσα, κύριε Τζανή, να συμπέσετε το χρόνο σας. Θα σας δώσω δεκαπέντε λεπτά και φροντίστε να τελειώσετε μέσα σ' αυτόν το χρόνο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΖΑΝΗΣ: Ναι, κύριε Πρόεδρε, θα το κάνω.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΔΙΟΥΝΗΣ: Αυτό που γίνεται είναι πρωτοφανές...

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Να μας πείτε, για να ξέρουμε τουλάχιστον πότε θα φύγουμε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΖΑΝΗΣ: Ίσως θα πρέπει να λάβετε σοβαρά υπόψη ότι εγώ ενεργώ ως ομιλητής από λόγους ευαισθησίας. Θα παρακαλέσω πολύ, αυτό, τουλάχιστον σε μένα, να μην το λέτε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Κύριε Τζανή,

πήρατε το λόγο σύμφωνα με τον Κανονισμό, όπως είχατε δικαίωμα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΖΑΝΗΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, η υπό κύρωση Συνθήκη του 'Αμστερνταμ τροποποιεί τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και κατά κοινή ομολογία αποτελεί σημαντική βελτίωση των όρων της πρώτης.

Η εξελισσόμενη συζήτηση είναι ιδιαίτερα χρήσιμη για τον ελληνικό λαό, που έχει τη δυνατότητα όχι μόνο να ενημερωθεί για το περιεχόμενο και τους όρους της Συνθήκης, για το τι προσθέτει σε σχέση με την αρχική Συνθήκη του Μάαστριχτ, αλλά και για το χαρακτήρα των επικείμενων Ευρωεκλογών του Ιουνίου και για τις θέσεις των πολιτικών κομμάτων απέναντι στην ευρωπαϊκή ιδέα, στην ευρωπαϊκή προοπτική, που κατά πολλούς είναι η μοναδική προοπτική των λαών της Ευρώπης.

Η προοπτική της Ευρώπης αλλά και της Ελλάδας περνάει μέσα από τρεις καθοριστικής σημασίας για το ευρωπαϊκό μέλλον εξελίξεις: α) την εφαρμογή της νέας Συνθήκης του 'Αμστερνταμ, β) την καθιέρωση του ενιαίου νομίσματος και την ένταξη της χώρας μας στην ΟΝΕ, όχι μόνο για λόγους οικονομικούς αλλά κυρίως για λόγους πολιτικούς, πράγμα που σημαίνει συμμετοχή της χώρας μας στο σκληρό πυρήνα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στα κέντρα λήψης αποφάσεων και γ) τη διεύρυνση της Ένωσης με την ένταξη της Κύπρου και σε επόμενη φάση των χωρών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Είναι απαραίτητο να διευκρινίσουμε ότι η προσέγγιση του αντικειμένου της Συνθήκης του 'Αμστερνταμ και η θετική ή η αρνητική στάση κομμάτων και Βουλευτών σε σχέση με την κύρωσή της ασφαλώς επηρεάζεται από τον ευρωπαϊκό ή μη προσανατολισμό τους. Άλλωστε, η διάκριση μεταξύ "ευρωπαϊστών και ευρωσκεπτικιστών" δεν αποτελεί μόνο ελληνικό φαινόμενο. Το λώ μάλιστα να πω ότι πολύ λίγο συναντιέται στη χώρα μας σε σχέση με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες και τούτο διότι οι χώρες του ευρωπαϊκού νότου χρόνια τώρα βιώνουν ένα μέρος των θετικών συνεπειών αυτής της κοινής ευρωπαϊκής προσπάθειας.

Ασφαλώς όμως δεν θα είμαστε ειλικρινείς, αν δεν ομολογήσουμε ότι στην αυγή του 21ου αιώνα η Ευρωπαϊκή Ένωση κινείται μέσα σ' ένα πέλαιος αμφισβήτησης, οι ρίζες της οποίας δεν πρέπει να αναζητούνται στην ορθότητα της καταβαλλόμενης προσπάθειας, η οποία βέβαια σε καμία περίπτωση δεν είναι απόλυτη, ούτε βέβαια στην αναγκαιότητα του γενικότερου στόχου.

Κανείς δεν αντιλέγει ότι η Συνθήκη του Μάαστριχτ από το 1993 που τέθηκε σε ισχύ έως σήμερα ανέδειξε πολλά προβλήματα, που οφείλονται κυρίως στην άνιση και διαφορετική ανάπτυξη των περιοχών και περιφερειών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προβλήματα που σχετίζονται με την έλλειψη προετοιμασίας για την αντιμετώπιση των ανθρώπινων συνεπειών της ραγδαίας τεχνολογικής εξέλιξης, ιδιαίτερα στο χώρο της παραδοσιακής βιομηχανίας με την ογκούμενη ανεργία, την περιθωριοποίηση ιδιαίτερα των νέων ανθρώπων αλλά και των μακροχρόνια ανέργων, την προσβολή του περιβάλλοντος, την οικονομική και κοινωνική συνοχή αλλά και με την αδυναμία διαμόρφωσης μιας κοινής αμυντικής πολιτικής και κοινής εξωτερικής δράσης, όπως διαπιστώθηκε κατά τη στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης παλαιότερα στον πόλεμο του Κόλπου και εντελώς πρόσφατα στα αιματηρά γεγονότα της Γιουγκοσλαβίας, αλλά και με τη συμμετοχή της Μεγάλης Βρετανίας στο βομβαρδισμό της Βαγδάτης.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση βρίσκεται σήμερα σε διαδικασία μεταμόρφωσης και μετεξέλιξης, αφού επιχειρεί να εξελιχθεί από οργανισμό κυρίως οικονομικού χαρακτήρα σε πολιτικό οργανισμό, που στο εγγύτερο ή και στο απώτερο μέλλον θα καλύπτει και τις χώρες της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης αλλά και την Κύπρο και τη Μαλτα, έτσι ώστε να αποκατασταθεί η Ευρώπη στο φυσικό και γεωγραφικό της μέγεθος.

Αναρωπιέται βέβαια ο πολίτης σε τι αλλάζει τη ζωή του ή το περιβάλλον όπου ζει και κινείται η Συνθήκη που σήμερα συζητούμε. Η απάντηση δεν μπορεί παρά να είναι σύνθετη. Δεν παραβλέπει κανείς το έλλειμμα ενημέρωσης του πολίτη για την υπόθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των συνθηκών που καθορίζουν την

πορεία και το μέλλον της. Πρόκειται για το γνωστό δημοκρατικό έλλειμμα, που είναι μεγαλύτερο σε άλλες χώρες-μέλη σε σχέση με την Ελλάδα.

Ας δούμε λοιπόν επιγραμματικά αυτά τα νέα στοιχεία που προσθέτει η Συνθήκη του 'Αμστερνταμ σε σχέση με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Πρώτον, επιτυγχάνεται η αναβάθμιση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ώστε αυτό να καταστεί συννομοθέτης και σταδιακά ο πλήρης νομοθέτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεύτερον, προωθείται η παράλληλη ενημέρωση των εθνικών κοινοβουλίων για όλες τις νομοθετικές πρωτοβουλίες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έτσι ώστε τα εθνικά κοινοβούλια μέσα σε έξι εβδομάδες να μπορούν να υποβάλουν τις προτάσεις τους, και τούτο για να μη συγκρούονται οι εθνικοί κανόνες δικαίου προς το κοινοτικό δίκαιο, γεγονός ιδιαίτερα συνηθισμένο μέχρι σήμερα.

Τρίτον, διακηρύσσεται η πίστη της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις αρχές της ελευθερίας, της δημοκρατίας, του σεβασμού των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών καθώς και του κράτους δικαίου.

Αντιμετωπίζει ως ζήτημα εξαιρετικής προτεραιότητας το θέμα της απασχόλησης, θέμα για το οποίο λίγο πριν ο συνάδελφος Ροβέρτος Σπυρόπουλος αναλυτικά μίλησε, αφού πλέον ανάγεται σε στόχο της Ευρωπαϊκής Ένωσης η επίτευξη υψηλού επιπέδου απασχόλησης ενώ παράλληλα ιδρύεται Συμβουλευτική Επιτροπή Απασχόλησης.

Πέμπτον, στον τομέα της κοινωνικής πολιτικής προωθούνται πολιτικές καταπολέμησης του κοινωνικού αποκλεισμού και της διάκρισης ανδρών-γυναικών στην αγορά εργασίας.

Έκτον, αναγορεύεται σε στόχο της Ευρωπαϊκής Ένωσης η "αειφόρος ανάπτυξη" με παράλληλο σεβασμό προς το περιβάλλον.

Έβδομον, προωθούνται μέτρα προστασίας των καταναλωτών, πράγμα αναγκαίο σε μία εποχή επικίνδυνων εξελίξεων στο χώρο της τεχνολογίας και της λεγόμενης μεταλλαγής προϊόντων.

Όγδοον, για πρώτη φορά η Ευρωπαϊκή Ένωση κινείται προς την κατεύθυνση διαμόρφωσης κοινής εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας με καθιέρωση ως στόχου της διαφύλαξης της ακεραιότητας της Ένωσης και της διασφάλισης των εξωτερικών της συνόρων. Γι' αυτό με απορία άκουσα πριν από λίγο τον κ.Καραμάριο να αναρωπιέται ποια είναι η συμβολή της χώρας μας στην κατεύθυνση αυτή. Αγνοεί ίσως τα όσα έγιναν δεκτά με πρόταση της ελληνικής Κυβέρνησης, σε ό,τι αφορά τις νησιώτικες περιοχές και την προώθηση της διασφάλισης των εξωτερικών συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ένατον, θεσπίζεται η ρήτρα ενδοκοινοτικής πολιτικής αλληλεγγύης και αναγνωρίζεται ρητά ο στόχος της σταδιακής διαμόρφωσης κοινής αμυντικής πολιτικής με προοπτική ενσωμάτωσης της ΔΕΕ στην Ένωση.

Τέλος, αξίζει να σημειωθεί η υιοθέτηση από τη Συνθήκη του 'Αμστερνταμ πολλών ελληνικών προτάσεων, που αφορούν πολιτικές για τη νησιώτικη περιοχή, για το ρόλο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, για τον τουρισμό, για τους νέους, για τον πολιτισμό, για την κοινή εξωτερική πολιτική. Αυτό είναι μία απάντηση στις αιτήσεις της Νέας Δημοκρατίας, που από κεκτημένη αντιπολιτευτική ταχύτητα γίνονται.

Αγαπητοί συνάδελφοι, ούτε μία ούτε περισσότερες συνθήκες ασφαλώς μπορούν να εγγυηθούν μετά βεβαιότητας την επιτυχία ενός δύσκολου και σύνθετου εγχειρήματος όπως αυτό της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όπως όμως πρόσφατα και ο Παρασκευάς Αυγερινός είπε, το ερώτημα δεν είναι αν θα επιτευχθεί η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, αλλά ποια γενιά ευρωπαίων πολιτών θα τη ζήσει.

Ο δρόμος που οι λαοί της Ευρώπης και οι ηγεσίες τους έχουν αποφασίσει να ακολουθήσουν, είναι ο δρόμος που επιβάλλει η κοινή ιστορία τους αλλά και το κοινό όφελος τους. Είναι γεγονός ότι ζούμε σε εποχή καχυποψίας των πολιτών και έντονων αμφιβολιών για το τι μπορεί να φέρει η υποχώρηση

του εθνικού κράτους ως οντότητας και η ανάδειξη και ενίσχυση υπερεθνικών ενότητων.

Οι Paul Heist και Graham Tomson γράφουν: "Λέγεται ότι έχει εμφανιστεί ή ότι πρόκειται να εμφανιστεί μία πραγματικά παγκόσμια οικονομία, εντός της οποίας οι διάφορες εθνικές οικονομίες και συνεπώς οι τοπικές στρατηγικές εθνικής οικονομικής διαχείρισης είναι όλο και λιγότερο σημαντικές".

Η περιφέρεια "παγκοσμιοποίηση" -λέξη που πριν λίγα χρόνια κανείς δεν χρησιμοποίησε και που σήμερα βρίσκεται στους καθημερινούς διαλόγους σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου- είναι έννοια υπαρκτή. Και αφορά σχέσεις και διασυνδέσεις που καλύπτουν ολόκληρο τον κόσμο.

Η οικονομική παγκοσμιοποίηση αποτελεί μία πραγματικότητα, που ενισχύεται από την επανάσταση στις τηλεπικοινωνίες και την εξάπλωση των τεχνολογιών. Οι χρηματαγορές λειτουργούν πλέον σε εικοσιτετράωρη βάση και η είσοδος της ηλεκτρονικής τεχνολογίας στη λειτουργία τους κλονίζει συχνά τους τοπικούς θεσμούς και την καθημερινή ζωή ιδιαίτερα των φτωχών περιοχών.

Πρέπει να είμαστε ειλικρινείς. Η παγκοσμιοποίηση, μέρος της οποίας αποτελεί η κατάργηση των εθνικών συνόρων στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποστασιοποιείται από το εθνικό κράτος, ώστε ορισμένες εξουσίες των κρατών εθνών να εξασθενούν σταδιακά και σημαντικά. Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει ότι η κοινή ευρωπαϊκή προσπάθεια οδηγεί στην κατάργηση της διοικητικής, της οικονομικής και πολιτισμικής εξουσίας των κρατών -εθνών στους πολίτες τους- αλλά και στον παγκόσμιο στίβο. Κάτι τέτοιο, άλλωστε, θα κατέρρεε, όπως ιστορικά κατέρρευσε και η βίαιη προσπάθεια δημιουργίας κρατών με συνένωση διαφορετικών εθνότητων, πράγμα που στις μέρες μας το ζήσαμε και στη Σοβιετική Ένωση και στην πρώην Γιουγκοσλαβία.

Οι λαοί και τα έθνη δεν απεμπολούν τον πολιτισμό, την ιστορία, τη γλώσσα, τα ήθη και τα έθιμά τους με κανένα μέσο βίαιο είτε ή μη. Άλλωστε, αν η προσπάθεια δημιουργίας μιας ενιαίας ευρωπαϊκής κοινωνίας δεν στηριχθεί στη βάση της κοινωνικής συνοχής, δεν θα αποφέρει απολύτως τίποτε. Και την κοινωνική συνοχή δεν μπορεί να τη φέρει ούτε η άνωθεν παρέμβαση του κράτους ούτε η επίκληση της παράδοσης, παρά μόνο η συνειδητή συμμετοχή των ανθρώπων στην κοινή προσπάθεια, πράγμα που προϋποθέτει απόλυτο σεβασμό στην πολιτισμική πολυφωνία των λαών και των εθνών.

Αγαπητοί συνάδελφοι, είναι γεγονός ότι ο αρχικός ενθουσιασμός για την Ευρωπαϊκή Ένωση στα κράτη μέλη έχει ελαττωθεί σε σχέση με το παρελθόν, όπως δείχνουν και σχετικές δημοσκοπήσεις και μάλιστα δυο-τρεις λαοί φαίνεται να είναι αντίθετοι προς την ευρωπαϊκή προσπάθεια. Όμως το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι διαρκώς ανοικτό. Η απονομή περισσότερων εξουσιών στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, που προβλέπεται από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, σε συνδυασμό με την αποτελεσματικότερη οργάνωση των κομμάτων σε διεθνές πλέον επίπεδο, μπορούν να περιορίσουν την έκταση αυτής της αμφισβήτησης.

Η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ασφαλώς και θα αναδείξει δυσχέρειες που μπορεί να κλονίσουν ακόμη περισσότερο το ευρωπαϊκό εγχείρημα. Όμως ταυτόχρονα μπορεί αυτή η διεύρυνση να δώσει και νέα ώθηση, προσθέτοντας νέες δυνάμεις στη διαδικασία της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Θα δανειστώ κάποιες σκέψεις από το βιβλίο "Ο τρίτος δρόμος" του Άντονι Γκιντενς, όπου γράφει: "Για να επιτύχει η διεύρυνση, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει να εγείρει τα σύνθετα και ακανθώδη ζητήματα της κοινωνικής και πολιτισμικής ταυτότητάς της, της αποστολής και της νομιμοποίησής της καθώς και των επιφυλάξεων και ανησυχιών που προκαλούν σε όλην την Ευρώπη".

Τελειώνοντας, κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να καταθέσω και τον προβληματισμό μου για το κατά πόσο σε μια εποχή όπου οι έννοιες "Αριστερά-Δεξιά" (και αυτό γιατί μου προκάλεσαν κάποιες απορίες οι συμπεριφορές αλλά και τα όσα ελέχθησαν από μέρους ορισμένων συναδέλφων, που θεωρούνται εκπρόσωποι του ευρύτερου αριστερού χώρου) έχουν σαφώς διαφορετικό περιεχόμενο σε σχέση με το παρελθόν, μπορεί να χαρακτηριστεί ως αριστερή κατεύθυνση η πολιτική ενός κόμματος, αλλά και

μεμονωμένων πολιτικών, όταν αυτή δεν λαμβάνει υπόψη την παγκοσμιοποίηση ως πραγματικότητα καθώς και τις αναπόφευκτες συνέπειές της.

Σήμερα μάλιστα περισσότερο παρά ποτέ, απαιτείται ο επαναπροσδιορισμός των όρων και βέβαια οι έννοιες Αριστερά και Δεξιά εξακολουθούν να ασκούν επιρροή στην πολιτική σκέψη, και φυσικά είναι εκ του πονηρού οι σκέψεις αυτών που υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει πλέον αυτή η παραδοσιακή διάκριση. Μέσα στη γενικότερη σύγχυση των εννοιών συχνά γίνεται λόγος για τέλος της πολιτικής, για τέλος των ιδεών, για τέλος της διάκρισης μεταξύ αυτών των δύο εννοιών. Ασφαλώς τίποτε απ' αυτά δεν συμβαίνει. Και για να επαναλάβω τη σκέψη του Noberto Bobbio "Κανείς αριστερός δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η Αριστερά δεν είναι σήμερα αυτή που ήταν στο παρελθόν".

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον "τα κόμματα διεκδικήσεων" που αρχίζουν και γεννιούνται και εδώ προσπαθούν να εκμεταλλευθούν τα αισθήματα κόπωσης των πολιτών που ολοένα και λιγότερο εμπιστεύονται τους πολιτικούς αλλά και όλες γενικά τις μορφές εξουσίας, όπως αστυνομία, δημόσια διοίκηση κλπ, ώστε να επενδύσουν σ' αυτήν την αμφισβήτηση. Όμως η ταχύτητα των εξελίξεων απογυμνώνει την προσπάθεια και αναδεικνύει το γνήσιο αριστερό σε αντίθεση με το ψεύτικο. Αναδεικνύει το προοδευτικό σε σχέση με το ψευδοπροοδευτικό, όπως γρήγορα η αλήθεια κασιχύει του ψεύδους.

Η υπό κύρωση Συνθήκη, κύριοι συνάδελφοι, είναι ένα μέρος αυτής της σύγχρονης πραγματικότητας που δεν αντιμετωπίζεται ούτε με κραυγές, ούτε με λαϊκίστικα επιτηρήματα ούτε με άκριτες και εύκολες καταδίκες ούτε βέβαια με αποχωρήσεις ή αποχές. Και εδώ είναι άξιο πολιτικής ερεύνης πώς ένα πολιτικό κόμμα εγκρίνει την αρχική Συνθήκη και απέχει από την έγκριση της βελτιωτικής τροποποίησης της Συνθήκης, και αναφέρομαι στη συμπεριφορά του Συνασπισμού.

Η ζωή, αγαπητοί συνάδελφοι, είναι εδώ και εξελίσσεται και δεν μπορεί να περιμένει πότε εμείς εδώ στην Ελλάδα -το σύνολο των πολιτικών κομμάτων- θα καταφέρουμε να μιλήσουμε την ίδια γλώσσα για βασικά, για θεμελιώδη ζητήματα, απ' τα οποία εξαρτάται το μέλλον του τόπου.

Η παρούσα Συνθήκη μας έδωσε μία καλή ευκαιρία. Ορισμένοι από εμάς επέδειξαν τη συμπεριφορά που επιβάλλει η σοβαρότητα της Συνθήκης. Άλλοι διάλεξαν το γνωστό, τον παραδοσιακό δρόμο της αμφισβήτησης, της απόρριψης και των κραυγών. Αλλά θα πρέπει να ξέρουν ότι η εποχή μας δεν προσφέρεται σε κραυγές. Έξω υπάρχει ένας λαός, ο οποίος καθημερινά βιώνει τις συνέπειες αυτής της εξελισσόμενης πραγματικότητας.

Εμείς σαν ΠΑ.ΣΟ.Κ. στεκόμαστε απέναντι σ' αυτήν την πραγματικότητα με την ευθύνη που επιβάλλεται ένα κόμμα, που επανειλημμένα έτυχε της εμπιστοσύνης του ελληνικού λαού, να δείχνει σ' αυτές τις περιπτώσεις.

Γι' αυτό και καλούμε όλους τους συναδέλφους να ψηφίσουν με λογική και εποικοδομητική κριτική αυτήν τη Συνθήκη, με τη βεβαιότητα ότι προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες στον τόπο.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Καρακώστας έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, σήμερα ζούμε με τον παλμό και την ταχύτητα της ανθρώπινης γνώσης του 21ου αιώνα. Είμαστε στο κατώφλι του αιώνα του "εμείς". Μέσα από το οποίο "εμείς" αναδεικνύεται ο συλλογικός πολίτης, ο παγκόσμιος άνθρωπος και πολίτης. Ζούμε και θα ζήσουν οι επόμενες από εμάς γενιές σε μια καινούρια εποχή, σε μια εποχή που τα σημερινά κράτη είναι αναγκασμένα από τα κοινά τους συμφέροντα να ενώνονται σε μεγαλύτερους πολιτικοοικονομικούς και πολιτισμικούς σχηματισμούς. Ένας τέτοιος σχηματισμός είναι και η Ενωμένη Ευρώπη των δεκαπέντε χωρών σήμερα και όλων των κρατών της Ευρωπαϊκής Ηπείρου αύριο.

Αυτό το μήνυμα πρέπει να λάβουμε για να κατανοήσουμε τη Συνθήκη που έχουμε ενώπιόν μας για να ψηφίσουμε.

Η Ενωμένη Ευρώπη με τη Συνθήκη του Άμστερνταμ μπήκε στην τρίτη φάση της ιστορικής της πορείας. Η πρώτη φάση ήταν η Σύμβαση της Ρώμης, που καθιέρωνε την Ε.Ο.Κ. Η δεύτερη φάση ήταν η Σύμβαση του Μάαστριχτ, που αντικαθιστούσε την οικονομική κοινότητα με την Ευρωπαϊκή Ένωση. Και η τρίτη είναι η παρούσα Συνθήκη, η οποία φυσικά αναθεωρεί και τροποποιεί τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, προκειμένου να δημιουργηθούν οι θεσμικές προϋποθέσεις για τη διερεύνηση, διεύρυνση της Ένωσης και την ταυτόχρονη λειτουργία της. Διότι η Συνθήκη του Μάαστριχτ δεν έδινε την απαιτούμενη έμφαση στις πολιτικές, κοινωνικές και πολιτισμικές διαστάσεις της ευρωπαϊκής εννοποίησης.

Δεν είναι σωστό να λένε κάποιιοι -όσοι βέβαια το λένε- ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ είναι χειρότερη από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Αντίθετα, είναι πολύ καλύτερη, γιατί με την αναθεώρηση, που γίνεται, επιτυγχάνεται: Πρώτον, η ενίσχυση της σημασίας της Ένωσης για τους λαούς της Ευρώπης και, δεύτερον, η αναβάθμιση του ρόλου της Ένωσης στην αντιμετώπιση των προβλημάτων των Ευρωπαίων πολιτών. Επίσης προσδίδεται στην Ένωση μεγαλύτερη ικανότητα δράσης στο διεθνές πεδίο.

Η Ελλάδα ακολούθησε αυτήν την ιστορική πορεία σε όλες τις φάσεις του ευρωπαϊκού γίνεσθαι και ήταν συνεπής η επιλογή όλων των ελληνικών κυβερνήσεων από τότε μέχρι τώρα. Πώς λοιπόν είναι δυνατόν σήμερα ορισμένα κόμματα να θέλουν να αμφισβητούν μία πολιτική πορεία, που ακολουθήθηκε και εφαρμόζεται επί μισό σχεδόν αιώνα και που κατ' επανάληψη αυτή η ευρωπαϊκή πολιτική εγκρίθηκε με τις πάμπολλες πολιτικές εκλογές από την πλειοψηφία του ελληνικού λαού;

Έρχονται μερικοί σήμερα και ζητάνε δημοψήφισμα για την κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να ακυρώσουν μια μακρόχρονη πολιτική πορεία της χώρας, με το να αρνούνται να επικυρώσουν μία φάση αυτής της πορείας. Δεν μπορούμε με το να μην ψηφίζουμε μία φάση της πορείας, να καταργούμε ολόκληρη ιστορική πορεία μέσα σε μισό αιώνα.

Κύριε Πρόεδρε, θα πρέπει να γνωρίζουμε όλοι μας ότι κάποιες φορές η προσφυγή σε εκλογές ή δημοψηφίσματα για κρίσιμα εθνικά θέματα μπορεί να αναδειχθεί ιστορικά λαθεμένη. Τρανό παράδειγμα σας φέρνω τη νεότερη ελληνική ιστορία, που είχαμε τις εκλογές του Νοεμβρίου του 1920, στις οποίες αναγκάστηκε να συρθεί ο Ελευθέριος Βενιζέλος από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, με αποτέλεσμα τότε ο Βενιζέλος να χάσει τις εκλογές και η Ελλάδα να υποστεί το δράμα της Μικρασιατικής Καταστροφής, που ακόμα το φέρνουμε βαρέως.

Το ίδιο θα συμβεί σήμερα, αν τυχόν η Ελλάδα οδηγηθεί σε πρόωρες εκλογές, προτού να εξασφαλιστεί η ένταξή μας στην ΟΝΕ. Τόση μεγάλη σημασία έχει αυτή η περιβόητη ένταξη στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση της Ευρώπης.

Πολύ σωστά έρχεται εξάλλου στη Βουλή η επικύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ, διότι η Βουλή, στο κοινοβουλευτικό μας πολίτευμα, είναι κυρίαρχο όργανο, άμεσα εκλεγμένο από το λαό και επομένως έχει τη δεδηλωμένη έκφραση του λαού, που παίρνει μεγάλες εθνικές αποφάσεις. Συνεπώς δεν καταλαβαίνω γιατί μερικοί αιτιώνται το δημοψήφισμα.

Άλλωστε ο λαός ακούει Μάαστριχτ και Άμστερνταμ, χωρίς ίσως να γνωρίζει καλά-καλά τι σημαίνει αυτή η αναφορά σε ονομασίες πόλεων της Ευρώπης. Τα πολιτικά όμως κόμματα, που χειρίζονται τις τύχες αυτού του λαού, γνωρίζουν πολύ καλά ότι οι συνθήκες αυτές εγκαθιδρύουν το Σύνταγμα της νέας Ευρώπης, που μπορεί να υπόκειται, όπως και τα εθνικά Συντάγματα, σε αναθεωρήσεις. Έτσι και αυτή είναι μία αναθεώρηση του Συντάγματος της νέας Ευρώπης.

Βέβαια, είναι γεγονός ότι η σημερινή Ευρώπη, ύστερα από δύο παγκόσμιους καταστροφικούς πολέμους, θα πρέπει να έχει ένα Σύνταγμα, που να εξασφαλίζει μόνιμα την ειρήνη και την ασφάλεια στην Ευρωπαϊκή Ήπειρο. Ένα Σύνταγμα για μία Ευρώπη χωρίς πολέμους και στρατιωτικούς εξοπλισμούς, γεγονότα που

προκαλούν την ανεργία και τη φτώχεια στους λαούς της Ευρώπης και όλου του κόσμου σήμερα. Ένα Σύνταγμα που να εγκαθιδρύει την άμεση πολιτική δημοκρατία, με οικονομική και κοινωνική δικαιοσύνη για όλους. Αυτό θα πρέπει να αναζητήσει σήμερα η Ενωμένη Ευρώπη.

Θα ήθελα, και προτείνω, η Ευρώπη να αποκτήσει ένα νέο Σύνταγμα, με ένα καινούργιο μοντέλο διακυβέρνησης των λαών της, με ένα μοντέλο που να στηρίζεται σε ένα συμπολιτευτικό πολιτικό σύστημα, πάνω στα χνάρια του πολιτικού εκείνου συστήματος, που ήκμασε στην αρχαιότητα, δηλαδή του πολιτικού συστήματος της Αιτωλικής Συμπολιτείας, που διακρίθηκε για τον άσπογο τρόπο διακυβέρνησης των πολιτών από τους ίδιους τους πολίτες της, με ωραιότατους, άμεσους θεσμούς.

Ξέρετε ότι κανένας άρχοντας δεν μπορούσε να κυβερνήσει πάνω από ένα χρόνο και μπορούσε να ξαναβάλει υποψηφιότητα για το ίδιο αξίωμα, αφού παρήρχοντο επτά χρόνια από την τελευταία του θητεία, της ενιαύσιας θητείας του.

Σήμερα το πιο βασικό ζήτημα είναι ότι η Ευρώπη έχει σοβαρό έλλειμμα δημοκρατίας. Αυτό να το παραδεχθούμε. Αυτό το έλλειμμα πρέπει να αγωνισθούμε για να το θεραπεύσουμε όχι με την αποχή μας, όχι με την καταψήφιση, κύριοι συνάδελφοι της αριστεράς πλευράς, αλλά με τη συμμετοχή μας και μέσα στα θεσμικά όργανα της Ένωσης εκεί θα παλεύουμε για το καλύτερο.

Μπορεί σήμερα η Ενωμένη Ευρώπη να μην είναι η Ευρώπη που θέλουμε. Εμείς ως λαός και πολιτική ηγεσία με τη δική μας συμμετοχή και προσπάθεια θα αλλάξουμε την Ευρώπη. Εμείς θα φτιάξουμε την Ευρώπη που θέλουμε, μια Ευρώπη πιο ανθρώπινη, πιο δημοκρατική και πιο δίκαιη. Δεν μπορείτε να φέρετε αλλαγές έξω από την Ευρώπη. Μέσα στην Ευρώπη θα αγωνισθούμε για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για την προστασία του περιβάλλοντος, για την παγκόσμια ειρήνη, για τη δημοκρατία και τη δικαιοσύνη. Είμαστε χώρα του πολιτισμού και της γνώσης με εδραιωμένη πολιτική δημοκρατική συνείδηση και θα πρέπει να δώσουμε τη μάχη μέσα στα θεσμικά όργανα της Ενωμένης Ευρώπης.

Θα πρέπει να αγωνισθούμε για να θεσμοθετηθεί το μοντέλο της άμεσης συμπολιτευτικής δημοκρατίας. Αυτή είναι η νέα αντίληψη του σημερινού αριστερού πολιτικού λόγου και όχι η εμμονή σε ξεθωριασμένες και παρηκμασμένες ιδεολογίες, που δεν βρίσκουν εφαρμογή στις σημερινές κοινωνίες.

Ως ενεργός πολίτης δηλώνω ότι υπερψηφίζω τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, γιατί θέλω να συμμετέχω στα πολιτικά δρώμενα μέσα σε μία ευρύτερη κοινωνία λαών και πολιτισμών. Προτιμώ να είμαι μαχητής μέσα στην Ευρώπη, παρά παρατηρητής έξω από την Ευρώπη.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα απο την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Κεφαλογιάννης έχει το λόγο.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κυρίες και κύριοι συναδελφοί, είναι η πρώτη φορά από την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας που η Ευρώπη με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και τη Συνθήκη του Άμστερνταμ κάνει ένα τόσο σημαντικό βήμα και μάλιστα επιτυχές για την οικονομική και πολιτική της ολοκλήρωση.

Είναι αλήθεια ότι η πολιτική ολοκλήρωση απέτυχε στο παρελθόν. Η προσπάθεια, δηλαδή, τη δεκαετία του 1950 για τη δημιουργία μιας Ευρωπαϊκής Πολιτικής Κοινότητας -European Political Community το ονόμαζαν εκείνη την εποχή- η οποία θα συμπεριελάμβανε μία Ευρωπαϊκή Αμυντική Κοινότητα και τη γνωστή σε όλους μας Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα δεν προχώρησε.

Η Γαλλική Εθνοσυνέλευση καταψήφισε τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Αμυντικής Κοινότητας, για να προχωρήσουμε αργότερα, στα μέσα της δεκαετίας του '50, στο συμβιβασμό της δημιουργίας της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης, ενός Οργανισμού, ο οποίος για περισσότερο από τριάντα χρόνια ευρίσκειτο εν υπνώσει και μάλιστα η λειτουργία του ολοκλη-

ρώνεται με το χάραγμα του νέου αιώνα.

Αλλά και στον οικονομικό τομέα η προσπάθεια για δημιουργία της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης (European Monetary Union), η οποία ξεκίνησε τη δεκαετία του 1970 -που πάλι και πρώτοι οι εταίροι μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ορματίζονταν τη δημιουργία κοινού νομίσματος και κοινής τράπεζας μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970- απέτυχε και αυτή με τη σειρά της, για να οδηγηθούμε στο συμβιβασμό της δημιουργίας του Ευρωπαϊκού Νομισματικού Συστήματος, ενός συστήματος συναλλαγματικών ισοτιμιών, το οποίο λειτούργησε όπως λειτούργησε μέχρι πριν μερικούς μήνες, όταν οι εταίροι μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποφάσισαν να ακολουθήσουν τον κανόνα των σταθερών συναλλαγματικών ισοτιμιών και την προοπτική βέβαια του κοινού νομίσματος και της κοινής τράπεζας κατά τις επιταγές του Μάαστριχτ και της Οικονομικής και Νομισματικής Ενοποίησης.

Οι δεκαετίες από το 1950 ως το 1990 μπορούν να χαρακτηριστούν για την Ευρωπαϊκή Ένωση σαν οι δεκαετίες που η Ευρώπη έκανε δύο βήματα μπρος και ένα πίσω. Πάντα όμως υπήρχε ένα βήμα μπροστά, για να οδηγή τις ευρωπαϊκές εξελίξεις. Από την ένωση δασμών οδηγηθήκαμε στην Κοινή Αγορά, στην Ένωση και τώρα χαράζει το όραμα της πολιτικής ενοποίησης, χαράζει, αν θέλετε, το όραμα της Ομοσπονδιακής Ευρώπης.

Όμως σημαντικά ερωτήματα ακόμα και σήμερα παραμένουν. Η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν έχει δώσει πειστικές απαντήσεις σε πάρα πολλά από τα θέματα. Τι είδους Ευρώπη επιθυμούμε, ποιος είναι ο τελικός στόχος της ενοποιητικής διαδικασίας, πόσο αποτελεσματική, πόσο διαφανής και δημοκρατική μπορεί να είναι μια Ευρώπη των δεκαπέντε, δεκαεπτά αύριο μελών και σε μερικά χρόνια των είκοσι δύο ή τριάντα κρατών-μελών με το ίδιο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τι θα γίνει με την αύξηση των ιδίων πόρων της Κοινότητας, με την αύξηση του κοινοτικού προϋπολογισμού. Και ακόμα θα μπορέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση να αναλάβει τις ιστορικές της ευθύνες για τη δημιουργία μιας αξιόπιστης κοινής εξωτερικής πολιτικής και κοινής πολιτικής ασφάλειας.

Τι μέτρα θα ληφθούν με την απασχόληση και τους ανέργους. Πώς θα αξιοποιήσουμε τις νέες τεχνολογίες και τελικά πώς η Ελλάδα θα τοποθετηθεί στις νέες αυτές εξελίξεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είχα την τιμή με τον παρευρισκόμενο συνάδελφο Βουλευτή κ. Καμή και τους Ευρωβουλευτές κυρίους Τσάτσο και Αναστασόπουλο να καταθέσουμε στην Επιτροπή Ευρωπαϊκών Υποθέσεων της Βουλής σύνταξη έκθεσης για τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Μάλιστα εισήγηση η οποία υπερψηφίστηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων. Κατετέθη στην Ολομέλεια και αποτέλεσε την συμβολή του ελληνικού Κοινοβουλίου για το Άμστερνταμ.

Κάποιοι από τις θέσεις αυτές συμπεριλαμβάνονται στη συζητούμενη σήμερα Συνθήκη. Απομένουν όμως πολλά να γίνουν ακόμα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσον αφορά το χαρακτήρα της Ένωσης, η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν δίνει σαφείς απαντήσεις. Για το λόγο αυτό η οποιαδήποτε αναθεώρηση, που εικάζεται ότι θα ξεκινήσει το 2001, θα πρέπει να κινείται σε ομοσπονδιακή κατεύθυνση. Η όποια αναθεώρηση θα πρέπει να συνιστά το σύνταγμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επίσης, ήρθε πλέον η ώρα η Ένωση να λάβει τις ιστορικές ευθύνες αποκτώντας μια αξιόπιστη εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας.

Στο κεφάλαιο της ONE η Οικονομική και Νομισματική Ενοποίηση βρίσκεται στο τελευταίο στάδιο της ολοκλήρωσής της. Το κοινό νόμισμα και η κοινή τράπεζα είναι πια πραγματικότητα. Αυτό που απομένει είναι η σύγκλιση των οικονομικών, πολιτικών των κρατών-μελών, που από τη μια μεριά θα μειώσει τις στρεβλώσεις, θα δημιουργήσει ίσους κανόνες ανταγωνισμού και θα περιορίσει τις ανισότητες μεταξύ κρατών-μελών.

Είναι επίσης σημαντικό να αναφερθεί ότι με τις ρυθμίσεις της Συνθήκης του Άμστερνταμ, προστασία των ζωτικών συμφερόντων

των κρατών-μελών είναι μια σημαντική κατάκτηση.

Θα έλεγε κανείς ότι και η απλή αναφορά στα κοινά σύνορα, το απαράβαστο των εξωτερικών συνόρων είναι ένα σημείο που κανείς αρίζει να σημειώσει.

Όμως παραμένει ζητούμενο η δεσμευτική ρήτρα, η αμοιβαία συνδρομή, συλλογική άμυνα, έμπρακτη αλληλεγγύη μεταξύ των κρατών-μελών.

Στο θέμα της διεύρυνσης η θέση της χώρας μας πρέπει να είναι θετική. Όχι γιατί προσδοκούμε ότι μια από τις πρώτες χώρες οι οποίες θα ενταχθούν στην Οικονομική Ένωση είναι η Κύπρος, αλλά γιατί η χώρα μας πέρα από τα οικονομικά επιτεύγματα της εποχής εκείνης για πολιτικούς λόγους κατάφερε να ενταχθεί στις ευρωπαϊκές οικονομικές κοινότητες.

Όμως η διεύρυνση οφείλει να μην έρχεται σε αντίθεση με τις βασικές αρχές που θεμελιώνουν το ευρωπαϊκό οικοδόμημα, όπως είναι η εμβάθυνση, η οικονομική και κοινωνική συνοχή.

Κύριοι συνάδελφοι, πώς τοποθετείται όμως η χώρα μας σ' αυτές τις εξελίξεις; Χάρη στη διορατικότητα και στο όραμα του Κωνσταντίνου Καραμανλή, η χώρα μας κατέθεσε αίτηση ένταξης στην τότε Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα από την ημερομηνία της σύστασής της, μάλιστα με επτά εβδομάδες διαφορά από τη γειτονική Τουρκία. Και όπως όλοι γνωρίζουμε, η Τουρκία πρόκειται να ενταχθεί μετά το 2010 και πάντα μέσω Λευκωσίας και Αθηνών, δηλαδή μέσα από την επίλυση του Κυπριακού ζητήματος και των λειτουργικών διαφορών στο Αιγαίο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ας πετύχει πρώτα τους οικονομικούς δείκτες.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ: Είναι η χώρα μας εκείνη που εντάχθηκε πρώτη στις Ευρωπαϊκές Οικονομικές Κοινότητες απ' όλες τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου. Είναι η χώρα εκείνη που παγίωσε πρώτη τους δημοκρατικούς της θεσμούς, από την Ισπανία και Πορτογαλία, χώρες που επίσης στα μέσα της δεκαετίας του '70 απαλλάχθηκαν από τα δικτατορικά τους καθεστώτα. Και όπως είναι γνωστό, η ολοκλήρωση των δημοκρατικών διαδικασιών στην Ισπανία έληξε το 1979, στο τέλος της δεκαετίας του '70, η δε "επανάσταση των γαριφάλων" οδήγησε στην ολοκλήρωση της δημοκρατίας στην Πορτογαλία στις αρχές της δεκαετίας του 1980.

Αλλά πέρα απ' αυτά η χώρα μας ήταν πρότυπο, φαινόμενο οικονομικής ανάπτυξης, δεκαετία '50, '60 και '70, με ρυθμούς ανάπτυξης διπλάσιους απ' όλες τις χώρες του ΟΟΣΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και αυτό έκανε τη χώρα μας να μπει πρώτη στις Ευρωπαϊκές Οικονομικές Κοινότητες.

Χάθηκε η δεκαετία του '80. Σήμερα είμαστε τελευταίοι από τους τελευταίους. Είμαστε η μόνη χώρα που παρά τη θέλησή της δεν είναι πλήρες μέλος στην Οικονομική και Νομισματική Ενοποίηση.

Κύριοι συνάδελφοι, η ένταξη στην ONE παρουσιάζεται από την Κυβέρνηση σαν κατάληξη μιας επίπονης προσπάθειας. Είναι, αν θέλετε, το βαρόμετρο, το βασικό κριτήριο πολιτικής επιτυχίας της Κυβέρνησης, πολιτικής επιβίωσης της Κυβέρνησης. Όμως, δεν είναι κατάληξη. Είναι αφετηρία. Και χωρίς αναγκαίες διαρθρωτικές αλλαγές, κυρίως στον οικονομικό τομέα, μεγάλοι κλάδοι της οικονομίας, μπορεί να έχουν πολύ δύσκολη προσαρμογή. Ο αγροτικός τομέας, οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις, οι αυτοαπασχολούμενοι και άλλες κατηγορίες συμπολιτών μας και κλάδων έχουν δύσκολη προσαρμογή.

Δεν χρειάζεται, λοιπόν, να χάνεται χρόνος. Για να εκμεταλλευθούμε τις ευκαιρίες και να περιορίσουμε τους κινδύνους χρειάζεται εγρήγορση και δεν χρειάζεται εφησυχασμός. Χρειάζεται μια εθνική στρατηγική, χρειάζεται εθνική συναίνεση για τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας μας, για να γίνει και πάλι η χώρα μας πρωτοπόρος στις ευρωπαϊκές εξελίξεις, να την υπολογίζουν και να τη σέβονται οι αντίπαλοί της και για να μπορούν να την τιμούν οι φίλοι της.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Κωστόπουλος έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ (Ε' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κύριοι Βουλευτές, συζητάμε για ένα ζήτημα τεράστιας σημασίας για το λαό και τη χώρα μας, για τους λαούς και τις χώρες όλης της Ευρώπης. Συζητάμε στην πραγματικότητα για το συνταγματικό χάρτη της Ενωμένης Ευρώπης και επί της ουσίας για την κατάργηση του Συντάγματος της χώρας μας. Από την άποψη αυτή θα έπρεπε λογικά να υπάρχει σε όλην την κοινωνία μεγάλη κινητικότητα, έντονες συζητήσεις, αντιπαραθέσεις ιδεών.

Θα έπρεπε τα μέσα ενημέρωσης, κρατικά και ιδιωτικά, να αφιερώνουν τον περισσότερο χώρο και χρόνο για την ενημέρωση του κόσμου, για την αποκρυπτογράφηση της Συνθήκης. Σήμερα οι περισσότερες εφημερίδες έχουν ένα μονόστηλο, που δύσκολα το βρίσκεις, αν δεν ψάξεις με το φακό.

Αντί για όλα αυτά με ευθύνη της Κυβέρνησης η υπόθεση μεταβάλλεται σε υπόθεση ρουτίνας.

Τα μέσα ενημέρωσης συνεχίζουν τις νεκροτομές και τη διαπρόμπευση δυστυχισμένων υπάρξεων. Δεν αρκούν τα ψευτοδιλήμματα, τα πονηρά άλλοθι, τα αγοραία συνθήματα, για να απαντήσουν σε κρίσιμα ζητήματα. Το "υπέρ" και το "κατά" στη συνθήκη, στην Ένωση, στο υπό συζήτηση σύνταγμα, στην κατάργηση της έννοιας κράτους-έθνους, δεν μπορεί να το αποφασίζουν και μάλιστα στα γρήγορα κάποιοι Βουλευτές έστω και αν είναι οι περισσότεροι. Τα συντάγματα τα φτιάχνουν ή τα καταργούν οι λαοί.

Σε ό,τι αφορά το γενικότερο ζήτημα της ενοποίησης -γι' αυτό που κάποιοι λένε ότι μοιραία πρέπει να το υποστούμε- θα θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε. Δεν κάνουμε εδώ μέσα ακαδημαϊκή συζήτηση. Η Συνθήκη που κουβεντιάσουμε είναι συγκεκριμένη. Συγκεκριμένες είναι και οι δυνάμεις και τα συμφέροντα που τη φιλοτέχνησαν. Δεν είναι υπέρ των εργαζομένων. Άλλη θα ήταν η στάση μας αν ήταν έτσι. Μιλάω σαν κομμουνιστής. Όμως δεν είναι. Τι να κάνουμε; Το ότι αγωνιζόμαστε και μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση για κάτι άλλο, δεν σημαίνει ότι πρέπει να κλείσουμε τα μάτια μας, να ψηφίσουμε αυτό το κείμενο. Η μάχη που διεξάγεται από τη μεριά των αριστερών προοδευτικών ανθρώπων και δυνάμεων, τόσο στη χώρας μας όσο και στην Ευρώπη, δεν είναι, όπως λένε κάποιοι γκεμπελίσκοι, μάχη οπισθοφυλακών. Είναι μάχη για τα συμφέροντα των εργαζομένων και σήμερα και προοπτικά, αυτά τα συμφέροντα που ποδοπατούνται στην κυριολεξία. Τι να κάνουμε; Δεν μπορεί να είμαστε όλοι με τις πολυεθνικές, είτε συνειδητά είτε ασυνειδητά.

Και επειδή έγινε κάποια αναφορά σε κομμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης, τα οποία συνεργάζονται με άλλους αριστερούς και στη χώρα μας κλπ. -δεν θα μπω σε αυτό το ζήτημα- να πω μόνο τούτο. Τα κόμματα αυτά τα οποία αναφέρθηκαν και από το Βήμα αυτό, καταψηφίζουν τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Αν κάτι λέει αυτό, ας το σημειώσουν ορισμένοι που κρατάνε δύο καρπούζια σε μία μασχάλη. Σε αντίθεση με αυτήν τη λογική τη δικιά μας, τη μαρξιστική λογική, αντιφατική εμφανίζεται η θέση εκείνων που κρατούν τα σημαιάκια του εθνικισμού, τα ανεμίζουν καθημερινά, ρίχνουν και καμιά κόκκινη μηλιά, λένε δακρύζοντας θεατρινίστικα ότι θα ήθελαν να λειτουργήσουν στην Παναγία Σουμελά, αλλά στο τέλος θα ψηφίσουν, θα πουν "ζήτη", θα ευλογήσουν αυτήν τη Συνθήκη που μεταβάλλει και την Ελλάδα σε καντόνι της Γερμανίας, σε ζωτικό χώρο των πολυεθνικών της Ευρώπης και όχι σε ισότιμο μέλος μιας τίμιας συμμαχίας υπέρ του λαού, υπέρ των λαών.

Αυτοί ή εμπαιξουν τον κόσμο, για να δείξουν τάχα ότι διαφωνούν και να μαζεύουν κανένα ψήφο, ή δεν ξέρουν τι θέλουν. Οι ίδιοι επιλέγουν. Καθαρές κουβέντες, γιατί κανένας μας δεν μπορεί να παίζει με τέτοια ζητήματα παρ' ό,τι φαίνονται ασήμαντα, ζητήματα ρουτίνας, όπως διαμορφώθηκε η κατάσταση. Είναι κρίσιμης σημασίας ζητήματα και ο καθένας κρίνεται από το ποδαράκι του.

Κύριοι Βουλευτές, πριν μιλήσω για ένα από τα ζητήματα, που αναφέρονται στη Συνθήκη, για την ανεργία-απασχόληση, θα ήθελα

να σας παραπέμψω σε ένα από τα "φιλά" θέματα της Συνθήκης. Αναφέρομαι στο σημείο 6, του άρθρου 137 -πολλοί δεν θα το είδατε ενδεχόμενα- εκεί που μιλάει υποκριτικά για κοινωνικά δικαιώματα, με το οποίο σημείο 6 επιτρέπεται η ανταπεργία των εργοδοτών, επιτρέπεται το γνωστό lock out.

Θα πει ίσως κανείς εδώ, "καράβια χάνονται, εσύ αυτό βρήκες να πεις"; Το αναφέρω για να δείξω ότι και με αυτήν τη Συνθήκη, μέσω και απ' αυτά τα "φιλά", που όλα μαζί μας κάνουν το "χοντρό", ο βασικός στόχος των κυρίαρχων δυνάμεων είναι για όποιον θέλει να το δει, να δεθούν έτσι και αλλιώς χειροπόδαροι οι εργαζόμενοι.

Ο ν. 1264/82, για τον οποίον τόσα έχουν λεχθεί, συγκεκριμένα στο άρθρο 22 λέγει γι' αυτό το θέμα -δικός μας νόμος είναι αυτός, νόμος του ελληνικού κράτους- ότι "απαγορεύεται η ανταπεργία ή το lock out".

Ο τότε Υπουργός Εργασίας, ο κ. Κακλαμάνης, που δέχθηκε να μπει αυτή η παράγραφος, είχε δηλώσει με τρόπο έντονο και κατηγορηματικό:

"Σε καμία απολύτως περίπτωση δεν επιτρέπεται το lock out. Η ανταπεργία απαγορεύεται. Κάνω αυτήν τη δήλωση και παρακαλώ, όπως τη διάβασα, να καταχωρηθεί και να ισχύσει ως ερμηνευτική δήλωση στη σχετική διάταξη". Πρακτικά Βουλής 14-6-1982.

Λοιπόν, θα σιωπήσετε; Ή μήπως δικαιολογηθούν κάποιοι ότι δεν μπορούσαν μέσα σε δύο μέρες να διαβάσουν χίλιες σελίδες και δεν πρόσεξαν τέτοια "φιλά" σημεία; Και γιατί δεν βάζουν και αυτοί μαζί μας τις φωνές, να μη συζητηθεί τώρα η Συνθήκη, να τους δοθεί χρόνος να τη διαβάσουν, να δοθεί κυρίως χρόνος στο λαό να πάρει χαμπάρι τι γίνεται και κατόπιν ο ίδιος ο λαός να αποφανθεί με δημοψήφισμα, εάν θέλει ή όχι και άλλες αλυσίδες. Με δημοψήφισμα εθνικό. Γιατί ακούστηκε και πανευρωπαϊκό.

Κοιτάξτε. Ανεξάρτητα πώς το βλέπει ο καθένας, εγώ δεν συμφωνώ κάποιοι άλλοι Ευρωπαίοι να αποφασίσουν εάν θα καταργηθεί το έθνος-κράτος της Ελλάδας. Μοιραία μπορεί να φθάσουμε εκεί. Αλλά εγώ θα το αποφασίσω αυτό, όχι κάποιοι άλλοι.

Όλα όσα γράφονται, γενικόλογα και πονηρά στη Συνθήκη που κουβεντιάσουμε, πρέπει να διαβαστούν σε συνάρτηση και με τη διαβόητη Λευκή Βίβλο, με τα όσα γίνονται. Όλα μαζί συνιστούν μία μεγάλη πρόκληση προς όλους τους άνεργους της Ευρώπης, προς όλους τους υποαπασχολούμενους, προς όλους τους εκτοπισμένους, προς όλους αυτούς που οι διάφοροι στατιστικοί ονομάζουν φτωχούς. Η αφετηρία για την αντιμετώπιση δήθεν του προβλήματος της ανεργίας από τους συντάκτες και της Συνθήκης και όλων όσων τη συνοδεύουν θυμίζει την παροιμία με το πέντε, το κρασί του μπκερκή. Τα κέρδη, τα υπερκέρδη των κεφαλαιούχων δεν θα θιχτούν καθόλου. Αντίθετα μάλιστα. Με λίγα λόγια, η γενική γραμμή που χαράσσεται και με τη Συνθήκη αυτή, όπως αναλύθηκε, από άλλα κείμενα-οδηγίες-εντολές κλπ., είναι: Η υπάρχουσα ανεργία και αυτή που θα προκύπτει μοιραία από τις αναδιρθρώσεις στην οικονομία, από την καταστροφή των αγροτικών νοικοκυριών και των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, να μοιραστεί σε περισσότερους. Έτσι πρέπει να διαβαστεί η φράση, που σε πολλά σημεία της Συνθήκης, που έγινε επίκληση από ορισμένους συναδέλφους, αναφέρεται ότι τα κράτη να μεριμνήσουν για την απασχόληση των πολιτών.

Αν ήταν να μεριμνήσουν "διά την απασχόλησιν των πολιτών", συνάδελφοι, ξέρετε τι θα λέγανε; Ότι για να ενοποιηθεί μια χώρα πρέπει να έχει ποσοστό ανεργίας 1,5%. Αυτό που αποφασίσανε για τα άλλα, "τόσο πληθωρισμό, τόσα επιτόκια, τόσο δημόσιο χρέος, τόσο δημόσιο έλλειμμα κλπ.", γιατί δεν το κάνανε εδώ; Γιατί δεν "συνάδει" με το σύστημα. Γι' αυτό δεν το κάνουν. Τα άλλα όλα είναι κούφια λόγια, είναι μια προστυχιά, κοροϊδεύουν πενήντα εκατομμύρια ανθρώπους.

Η μερική απασχόληση στη βάση αυτής της κατεύθυνσης του μοιράσματος πρέπει να γενικευθεί. Καλύτερα κάποιοι -μας λένε κουτοπόνηρα αυτοί που φιλοτεχνούν τέτοια κείμενα- να έχει ένα κομμάτι ψωμί, το οποίο θα αφαιρεθεί από εκείνον

που έχει απασχόληση με σταθερό ωράριο, παρά να είναι εντελώς άνεργος και να μην έχει να φάει. Έτσι, υπολογίζουν, θα είναι και η πίτα ολόκληρη και ο σκύλος ... πεινασμένος, αλλά όχι σε σημείο που να δαγκώνει. Με τέτοια κόλπα προσπαθούν να εκτονώσουν το Ηφαιστέιο. Θα δούμε, πού έχει η αχλάδα την ουρά, μιλάω με την ιστορική σημασία της φράσης.

Ο λεγόμενος συνολικός χρόνος εργασίας και το εποχικό μοίρασμα του ανάλογα με τα συμφέροντα των εργοδοτών, να γίνει το ευαγγέλιο των διαβόητων κοινωνικών εταίρων. "Το οκτώωρο αποτελεί ακαμψία" λέει η Λευκή Βίβλος. "Είναι παρωχημένο", δεν δίνει με το άρθρο 98 για την ελεύθερη αγορά, για ελεύθερο ανταγωνισμό, επομένως πρέπει να καταργηθεί. Στη θέση του να μπει το απελευθερωμένο ωράριο, που άλλοτε θα είναι δεκάωρο, άλλοτε λιγότερο, αν έτσι το ζητάει ο βιομήχανος". Και πέρυσι κατακαλόκαιρο η Κυβέρνηση έκανε νόμο αυτήν την εντολή για το δεκάωρο. Σήμερα γράφουν οι εφημερίδες και για δωδεκάωρο. Πού θα μας πάνε;

Κύριοι Βουλευτές, θα είχα να πω πολλά, αλλά για το "γαμώτο" πριν από εκατόν δεκατρία χρόνια, εργάτες του Σικάγου πάλεψαν και πέτυχαν το οκτώωρο. 'Ε, δεν πρέπει να αφήσουμε να καταργηθεί αυτό το οκτώωρο. Και σεις μην ψηφίσετε αυτήν τη Συνθήκη, που βάζει πλώρη για το δωδεκάωρο δουλειά "από ήλιο σε ήλιο". Φτάνει πια!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Κοντομάρης έχει το λόγο.

ΕΥΤΥΧΙΟΣ ΚΟΝΤΟΜΑΡΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατ' αρχήν σαν Κερκυραίος Βουλευτής, ειλικρινά, νιώθω μια υπερηφάνεια, γιατί από το 1994, με τη Σύνοδο Κορυφής, μπήκαν τα πρώτα σπέρματα για να προχωρήσει η Επιτροπή και στη συνέχεια η Διακυβερνητική, για να φτάσουμε σε αυτήν τη βελτιωμένη Συνθήκη, σε σχέση με το Μάαστριχτ, που πραγματικά είναι ένα βήμα μπροστά, ανεξάρτητα από όσα λέγονται, ακούγονται ή επιχειρούνται να αποκαλυφθούν.

Είναι αλήθεια ότι το Άμστερνταμ είναι ένα βήμα μπροστά, γιατί επιτυγχάνονται ορισμένα θέματα που νομίζω ότι είναι χαρακτηριστικά, όπως η ενίσχυση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Γίνεται συννομοθέτης, συναποφασίζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Είναι ένα βήμα. Επίσης, αναβαθμίζεται ο ρόλος του δικού μας εθνικού Κοινοβουλίου.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχει ένα περιθώριο έξι εβδομάδων για μια προετοιμασία και μια παρέμβαση της Βουλής των Ελλήνων σε θέματα που μέσα από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Επιτροπή θα οδηγήσουν σε αποφάσεις για το μέλλον μας, για τη ζωή μας, για τη ζωή των πολιτών μας.

Είναι αλήθεια ότι κατοχυρώνεται το υψηλό επίπεδο απασχόλησης. Δεν λέει για καθολικό επίπεδο και ούτε μπορούσε να μιλήσει κανείς -είναι ιδεατό, είναι ρομαντικό, είναι στόχος το 100%- για υψηλό επίπεδο απασχόλησης. Είναι σημαντικό. Δεν είναι το τέλειο, δεν είναι όμως και το μηδέν, το ελάχιστο. Είναι κάτι που όλοι το παλεύουμε.

Απαριθμώντας τα θετικά της Συνθήκης πρέπει να πω για το κοινωνικό πρωτόκολλο στις διατάξεις, για τα κοινωνικά δικαιώματα, για την καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού, για την εξασφάλιση υψηλού επιπέδου υγείας, για την αυξημένη προστασία των καταναλωτών και ειδικά για το ότι θα πρέπει να υπάρξει στις χώρες προς ένταξη η αρχή της ελευθερίας, της δημοκρατίας, ο σεβασμός των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του κράτους δικαίου.

Με αυτά τα χαρακτηριστικά είναι φανερό ότι μιλάμε για ένα θετικό βήμα. Όμως είναι αλήθεια ότι ακόμα η Ευρώπη είναι μακριά από τους πολίτες. Εγώ θα συμφωνήσω ότι και όλοι μας δεν είμαστε απόλυτα ενημερωμένοι γι' αυτήν τη Συνθήκη. Όχι μόνο οι Βουλευτές, αλλά κυρίως οι πολίτες μας, ο λαός μας. Και η ευθύνη είναι δική μας, όλων και των Βουλευτών και των κομμάτων για το ότι ο πολίτης δεν είναι όσο το δυνατόν ενημερωμένος. Είναι αλήθεια ότι υπάρχει σύγχυση και ότι η ίδια η Ευρώπη με τους θεσμούς της είναι μακριά από τους πολίτες.

Έτσι κι αλλιώς είναι και η ONE, που ήδη εδώ και πέντε χρόνια μας

έκανε περισσότερο προσεκτικούς, περισσότερο εργατικούς, αν θέλετε, περισσότερο θαρραλέους, περισσότερο ενημερωμένους. Όμως και η ίδια η Συνθήκη του Άμστερνταμ μας βάζει μπροστά στις ευθύνες για πραγματικά μεγαλύτερη ενημέρωση όλου του ελληνικού λαού, όλων μας, ώστε να κάνουμε τα λιγότερα λάθη. Γιατί σίγουρα όποιος εργάζεται κάνει λάθη. Δεν κάνει λάθη αυτός που δεν εργάζεται καθόλου.

Ήθελα προχωρώντας να μιλήσω για το γεγονός ότι δεν εξασφαλίζεται η χρηματοδότηση όπως τη θέλουμε για τις κοινές πολιτικές. Και εδώ είναι αλήθεια ότι πρέπει να είμαστε διεκδικητικοί και πρέπει να πείσουμε, μαζί με τις άλλες προοδευτικές δυνάμεις στην Ευρώπη, για μια Ευρώπη πραγματικά των λαών.

Η Συνθήκη είναι ένα προνομιακό πεδίο για την ανάπτυξη δημοκρατικών λειτουργιών και για τη διεύρυνση των κοινωνικών κατακτήσεων. Και αυτό είναι δική μας ευθύνη να το πετύχουμε. Γιατί είναι αλήθεια ότι δεν αξιοποιήσαμε, για πάρα πολλά χρόνια και δυνατότητες και προοπτικές.

Μπορούμε να πούμε ακόμα ότι υπάρχουν μερικές γενικές αρχές, όπως για το περιβάλλον, που υπάρχει μία γενική αναφορά περί αειφορίας. Και αυτό, όμως, είναι ένα πλαίσιο που μπορούμε όλοι να παλαίψουμε.

Λέω τα χαρακτηριστικά να παλαίψουμε, να εργαστούμε, να ενημερωθούμε, να δράσουμε, γιατί πιστεύω ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ δεν είναι ο τελικός στόχος. Είναι μια μεταβατική περίοδος. Είναι ένα βήμα. Η ζωή είναι μπροστά μας. Άλλωστε, έχει δρομολογηθεί το 2001 η Διακυβερνητική. Και πάει λέγοντας. Γιατί η ζωή συνεχίζεται. Το ποτάμι σαφώς δεν γυρίζει πίσω. Και οι αγώνες και οι προσπάθειες εντείνονται και σε ένα βαθμό και δικαιώνονται και συνεχίζονται.

Όσον αφορά τη νεολαία μας, ο στόχος υψηλού επιπέδου απασχόλησης, η καταπολέμηση της ανεργίας δεν είναι μια προοπτική. Δεν είναι ένας αγώνας που πρέπει να κάνουμε όλοι για τη νέα γενιά, για την πατρίδα μας; Η Συνθήκη αυτό το απορρίπτει ή το διευκολύνει;

Όσον αφορά τους αγρότες μας, ειδικά γι' αυτούς που έχουν μικρό κλήρο, δεν δίνει προοπτικές; Σαφώς δίνει μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Σίγουρα αν δεν είχαμε επιτύχει χαμηλά επιτόκια, δεν θα φθάναμε σε αυτήν τη λύση που κατ'άλλους δεν είναι η τέλεια, αλλά που κατ' άλλους είναι ένα βήμα για τους αγρότες μας τώρα, αυτήν τη χρονική στιγμή. Θα ήταν αδύνατο, αν δεν είχαμε πτώση των επιτοκίων, πτώση του πληθωρισμού, να πετύχουμε κάποιες διευκολύνσεις έστω.

Το ίδιο και για τους μικρομεσαίους επιχειρηματίες.

Τελειώνοντας, επειδή δεν έχω χρόνο και είναι προχωρημένη η ώρα, θέλω να πω ότι με όλα όσα ανέφερα, με αυτό το σκεπτικό, είναι βέβαιο ότι με τη ψήφο μου θα επικυρώσω τη Συνθήκη του Άμστερνταμ. Η ζωή, το 2001, η Διακυβερνητική και το μέλλον είναι μπροστά μας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Η κ. Μπενάκη έχει το λόγο.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Κύριοι συνάδελφοι, είναι πολύ προχωρημένη η ώρα, αλλά αισθάνομαι άνεση που ανεβαίνω σ' αυτό το Βήμα, γιατί τουλάχιστον εγώ και η παράταξη στην οποία ανήκω ουδέποτε "κρατήσαμε δύο καρπούζια στην ίδια μασχάλη" σε ό,τι αφορά το θέμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης -για να αναφερθώ στον προλαλήσαντα κ. Κωστόπουλο- αλλά πάντα ακολουθήσαμε μια γλώσσα, μια στάση και μια προοπτική.

Φυσικά, λέγονται πολλά, ακούγονται πολλά και δεν είναι καθόλου βέβαιο τι έχει αντιληφθεί ο Ευρωπαίος πολίτης και ο Έλληνας πολίτης, όσον αφορά το τι ακριβώς συμβαίνει με την πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τι πράγματι είναι αυτή η τελευταία Συνθήκη του Άμστερνταμ, που καλούμαστε να κυρώσουμε.

Έχει γίνει βέβαια σαφές σε όλους τους Έλληνες και τις Ελληνίδες ότι η όποια πρόοδος έχει σημειωθεί μέχρι σήμερα σ' αυτήν τη χώρα οφείλεται είτε στην οικονομική ενίσχυση της Ευρωπαϊκής

'Ενωσης είτε στην πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωση που εξανάγκασε την Ελλάδα να προσαρμόσει τη νομοθεσία της και τις πολιτικές της στην κοινοτική κατεύθυνση. Οφείλονται δηλαδή όλα ή τα περισσότερα από όσα θετικά έχουν γίνει σ' αυτήν τη χώρα στο τυχερό άστρο της Ελλάδας, ο μεγάλος Κωνσταντίνος Καραμανλής να την εντάξει το 1979 ως ισότιμο μέλος στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σήμερα όμως αντιμετωπίζουμε μια καινούρια πραγματικότητα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι η ίδια μια πραγματικότητα. Οδηγούμαστε σταθερά, με αργά βήματα, βέβαια, προς την Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, αλλά ο πολίτης διερωτάται σήμερα ιδιαίτερα πολύ πιο έντονα, τι προσφέρει στην καθημερινότητά του η συγκεκριμένη Συνθήκη του Άμστερνταμ που συζητάμε.

Ποιο είναι το καθημερινό του πρόβλημα; Θα μου επιτρέψετε, κύριοι συνάδελφοι, να εντοπίσω το ενδιαφέρον μου σε εκείνο που θεωρώ ότι είναι η μεγαλύτερη αγωνία των Ελλήνων πολιτών σήμερα και ιδιαίτερα των μεγάλων αστικών κέντρων, όπως είναι η Αθήνα, που δεν είναι τίποτε άλλο από την ανάγκη για μια στοιχειώδη άνεση, αξιοπρέπεια και ασφάλεια στην καθημερινή διαβίωση.

Ποια λύση μπορεί να δώσει σ' αυτούς τους εκατοντάδες κατοίκους που ζουν γύρω από την πλατεία Κουμουνδούρου και βιώνουν αυτήν την απερίγραπτη αθλιότητα που αντιμετωπίζουμε όλοι μας και προσπερνούμε γρήγορα, που συμβαίνει μέσα στην καρδιά της Αθήνας, στο ιστορικό της κέντρο, την αθλιότητα των μεταναστών και προσφύγων;

Ποια λύση μπορεί να δώσει η Συνθήκη του Άμστερνταμ στην καθημερινή αγωνία και ταλαιπωρία των κατοίκων, όχι μόνο των μεγάλων πόλεων, αλλά και της υπαίθρου για τις κλοπές, για τις ληστείες, για τις βιαιοπραγίες που οφείλονται όχι πια δυστυχώς στη ντόπια και πάντοτε σε χαμηλά επίπεδα κινούμενη εγκληματικότητα, αλλά στην εγκληματικότητα που εισάγεται πλέον με τρόπο βίαιο από τον περίγυρό μας;

Κύριοι συνάδελφοι, αντιληφθήκατε ότι αναφέρομαι στο κεφάλαιο για την ασφάλεια και τη δικαιοσύνη της Συνθήκης του Άμστερνταμ.

Θα πρέπει να πούμε ότι η μεταφορά μέρους από το κεφάλαιο των εσωτερικών υποθέσεων, της εσωτερικής ασφάλειας και της συνεργασίας στον τομέα της καταπολέμησης της εγκληματικότητας, στον λεγόμενο πρώτο πυλώνα, είναι μια σημαντική βελτίωση, δεδομένου ότι αναφέρεται στο άσυλο, στις θεωρήσεις και στη μετανάστευση.

Είναι πράγματι θετικό, ότι το άσυλο και η μετανάστευση είναι πλέον ένα αντικείμενο, που ευθέως θα ρυθμίζεται από τα κοινοτικά όργανα, και επομένως, είναι ευθέως εφαρμοζόμενο δικαίο ό,τι αποφασίζει το Συμβούλιο και τα κοινοτικά όργανα, είτε με οδηγίες είτε με κανονισμούς, σχετικά με το άσυλο και τη μετανάστευση. Αυτήν τότε το ερώτημα που θέτει ο κοινός πολίτης: Αυτήν την αθλιότητα που ζούμε και την ταλαιπωρία συνανθρώπων μας όπως και των περιοίκων στην πλατεία Κουμουνδούρου, θα την αντιμετωπίσει η Συνθήκη του Άμστερνταμ;

Κύριοι συνάδελφοι, επειδή η Κυβέρνηση απεδείχθη ανίκανη και το ελληνικό κράτος παντελώς ακατάλληλο και αδύναμο να αντιμετωπίσει αυτού του είδους τα ανθρώπινα δράματα, δεν απομένει πλέον καμία άλλη ελπίδα, παρά να εξαναγκασθεί σε αυτό από τη Συνθήκη του Άμστερνταμ και από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η μεταφορά και η κοινοτικοποίηση του κεφαλαίου της μετανάστευσης, του ασύλου και των θεωρήσεων στον πρώτο πυλώνα, τουλάχιστον ας ελπίσουμε ότι θα έχει αυτήν τη συνέπεια, να εξαναγκάσει το ελληνικό κράτος και την Κυβέρνηση να δώσει επιτέλους μία λύση σε τέτοια φαινόμενα, που γενικευόμενα ταλαιπωρούν όχι μόνο τους περιοίκους μιας ιστορικής συνοικίας των Αθηνών, που με πείσμα παραμένουν και εξακολουθούν να ζουν στο κέντρο της Αθήνας, αλλά και όλους τους Έλληνες πολίτες. Παραδείγματος χάρι, θα μπορέσει τέλος πάντων με το άρθρο 63 το Συμβούλιο -αποφασίζοντας βέβαια προς το παρόν, τα πρώτα πέντε χρόνια με ομοφωνία αλλά αργότερα και με τους άλλους κανόνες λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης- να θέσει μέτρα για το άσυλο που θα περιέχουν τις ελάχιστες προδιαγραφές για την υποδοχή των αιτούντων άσυλο, στα κράτη-μέλη;

Ας ελπίσουμε ότι τουλάχιστον ...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΣ: Θα τους διώξει.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Δεν λέει να τους διώξει, κύριε συνάδελφε. Δεν πρέπει να παρερμηνεύουμε έτσι τη Συνθήκη. Θα υποχρεώσει το ελληνικό κράτος ή οποιοδήποτε κράτος δέχεται μετανάστες να τους μεταχειρίζεται με τις απαραίτητες προδιαγραφές και να λάβει μέτρα...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΣ: Και η Σύμβαση του Ο.Η.Ε.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Ξέρουμε πόσο αποτελεσματικές είναι οι συμβάσεις του Ο.Η.Ε., κύριε συνάδελφε. Μόνο το Κυπριακό να δούμε πώς το έλυσε ο Ο.Η.Ε. και θα καταλάβουμε πόσο θα προστατεύσει τους μετανάστες.

Και πάλι με το άρθρο 63, κύριοι συνάδελφοι, μπορεί να θεσπίσει το Συμβούλιο μέτρα περί προσφύγων, όπου και πάλι θα θέτει ελάχιστες προδιαγραφές για την παροχή της προσωρινής προστασίας, καθώς επίσης και μέτρα μεταναστευτικής πολιτικής, που θα ρυθμίζουν την παράνομη μετανάστευση και την παράνομη διαμονή, συμπεριλαμβανομένου και του επαναπατρισμού παράνομως διαμενόντων.

Ναι, κύριοι συνάδελφοι, και αυτό ακόμα είναι μέσα στα μέτρα μιας σώφρονος πολιτικής για τη μετανάστευση.

Εάν, λοιπόν, το ελληνικό κράτος και η Κυβέρνηση αδυνατεί τώρα να δώσει μία λύση, να ελπίσουμε τουλάχιστον ότι ψηφίζοντας μετ'ενθουσιασμού τη Συνθήκη του Άμστερνταμ, θα υποχρεωθεί να δώσει λύση.

Είναι όμως λυπηρό κατά την άποψή μου το γεγονός ότι το υπόλοιπο κεφάλαιο του τρίτου πυλώνα, που αναφέρεται στην αστυνομική και τη δικαστική συνεργασία για την καταπολέμηση της εγκληματικότητας, έμεινε στον τρίτο πυλώνα, που σημαίνει, δηλαδή, ότι δεν είναι αντικείμενο της κοινοτικής νομοθεσίας, αλλά εξαρτάται από τις διακρατικές συμφωνίες και την υπογραφή συμβάσεων, που όπως αντιλαμβανέσθε χρειάζεται να έχει τη συμφωνία όλων των κρατών-μελών. Είναι όμως σημαντικό ότι έχει γίνει ένα άλλο σημαντικό βήμα: ότι διακηρύσσεται παραδείγματος χάρι στο άρθρο 29 ότι στόχος της Ένωσης είναι να καταστεί η Ευρώπη χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

Και αυτά, συνάδελφε κύριε Αγγουράκη -επειδή το αμφισβητήσατε πάρα πολύ έντονα όταν μιλήσατε- τα εννοεί η Συνθήκη του Άμστερνταμ και τα εννοεί όχι μόνο με λόγια...

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΣ: Τα εννοεί και με τη Συνθήκη του Σένγκεν.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Και με του Σένγκεν, την οποία ενσωματώνει...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Αφού ήταν πρόταση της χώρας να ενσωματωθεί η Συνθήκη του Σένγκεν στη Συνθήκη του Άμστερνταμ.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Εφόσον όμως αυτή η Συνθήκη του Σένγκεν ενσωματωθεί ολοκληρωτικά και όχι ως πρωτόκολλο και προσαρμοστεί βεβαίως στις αρχές της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΑΓΓΟΥΡΑΚΗΣ: Η Δανία, δεν τη δέχεται πάντως.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Ήθελα να πω, κύριε Αγγουράκη, και σε όσους έχουν επιφυλάξεις, ειδικά γι' αυτό το κεφάλαιο, ότι μπορεί να υπάρξουν καταχρήσεις, μπορεί να υπάρξουν ενδεχομένως και παραβιάσεις ατομικών δικαιωμάτων. Αλλά γιατί; Εξαιτίας της Συνθήκης του Άμστερνταμ ή διότι δεν λειτουργούν ικανοποιητικά οι εσωτερικές νομοθεσίες και τα εσωτερικά όργανα προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων;

Διότι, αν διαβάσετε πολύ προσεκτικά, μπορεί η Συνθήκη του Άμστερνταμ και ειδικά αυτό το κεφάλαιο για την αστυνομική συνεργασία να προβλέπει συλλογή και αποθήκευση πληροφοριών, επιχειρησιακή συνεργασία για την δίωξη των εγκλημάτων, εξουσιοδότηση της Europol να συνεργάζεται και να παρεμβαίνει στις εθνικές αστυνομίες, υπάρχει όμως και ένα άρθρο, το άρθρο 32, που λέει, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το Συμβούλιο που καθορίζει τους όρους, με τους οποίους λειτουργούν αυτά τα όργανα, και τις προϋποθέσεις και τους περιορισμούς υπό

τους οποίους οι αρμόδιες αρχές Ευρωπαϊκή κλπ. μπορούν να αναλάβουν δράση στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, μπορούν να ενεργήσουν μόνο σε σύνδεση και σε συμφωνία με τις αρχές του τελευταίου.

Κύριοι συνάδελφοι, καλό είναι να ανησυχούμε για τα ατομικά δικαιώματα, καλό είναι να ανησυχούμε για τις εγγυήσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος. Αλλά τις ανησυχίες μας ας μην τις στρέφουμε προς τη Συνθήκη του Άμστερνταμ ή την Ευρωπαϊκή Ένωση, ας τις κατευθύνουμε πρώτα στις εσωτερικές αρχές. Ας λειτουργεί ικανοποιητικά η δημοκρατία και οι δημοκρατικές εγγυήσεις στη χώρα μας και να είστε βέβαιοι ότι τότε η Συνθήκη του Άμστερνταμ όχι μόνο δεν θα παραβιάσει αυτές τις αρχές αλλά επιπλέον θα βοηθήσει πιο αποτελεσματικά στο να καταπολεμήσουμε την εγκληματικότητα.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι οι Υπουργοί Οικονομικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Δικαιοσύνης, Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Υγείας και Πρόνοιας, Γεωργίας και Εμπορικής Ναυτιλίας, κατέθεσαν σχέδιο νόμου: "Αναπροσαρμογή συντάξεως συνταξιούχων μελών ΔΕΠ των ΑΕΙ, ΕΠ των ΤΕΙ, των γιατρών του Εθνικού Συστήματος Υγείας, των Διπλωματικών Υπαλλήλων, ρύθμιση συνταξιοδοτικών θεμάτων και άλλες διατάξεις".

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Παραπέμπεται στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή.

ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ: Αυτό ήταν πολύ καλό νέο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά της Δευτέρας 1 Φεβρουαρίου 1999 και Τρίτης 2 Φεβρουαρίου 1999 και ερωτάται το Σώμα, αν επικυρώνεται.

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Συνεπώς τα Πρακτικά της Δευτέρας 1 Φεβρουαρίου 1999 και Τρίτης 2 Φεβρουαρίου 1999 επικυρώθηκαν.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχεστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 01.15', λύεται η συνεδρίαση για σήμερα Πέμπτη 11 Φεβρουαρίου 1999 και ώρα 10.00' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος: α) κοινοβουλευτικό έλεγχο, συζήτηση επικαίρων ερωτήσεων, β) αιτήσεις άρσεως ασυλιών σύμφωνα με την ειδική ημερήσια διάταξη και γ) νομοθετική εργασία, συνέχιση της συζήτησης του σχεδίου νόμου: "Κύρωση της Συνθήκης του Άμστερνταμ που τροποποιεί τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Συνθήκες περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ορισμένες συναφείς πράξεις, καθώς και των σχετικών πρωτοκόλλων και των δηλώσεων που περιλαμβάνονται στην Τελική Πράξη".

ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ